Bought on the 19th March 1...

Authorised by the Director of Public Instruction, Madras, for use in Schools under Public Management also. (Gazette 28-6-1921)

NINTH READER

(TAMIL)

M.P. Nadarajan

ஒன்பதாம் பாட புத்தகம்

BY

C. R. NAMASIVAYA MUDALIAR,

Lecturer in Tamil, Queen Mary's College, Madras

With an Introduction by

REVEREND M. PHILLIPS, PH. D.

MADRAS:

C. COOMARASWAMY NAIDU & SONS

1924

[Price 10 As.

APPROVED BY THE TEXT-BOOK COMMITTEE

6

6

Bought on the 19th March 1928.

ஒன்பதாம் பாட புத்தகம்

M. P. Nadarajan.

சென்னை மேரியரசியார் கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும்
'நல்லாசிரியன்' பத்திராதிபரும் ஆகிய
கா. நமச்சிவாய முதலியார்
எழுதியது

ரேவரண்ட் டாக்டர் பிலிப்ஸ் துரையவர்கள்
எழுதிய முகவுரை

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது

சென்னை :
ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்
1924

 [விலை 10 அணா

PRINTED AT
THE 'CHANDRA PRESS,'
MADRAS.

INTRODUCTION

I have looked over the 8th and 9th Tamil Readers by Mr. C. R. Namasivaya Mudaliar. They are made up chiefly of selections from the Prose and Poetry of well-known ancient and modern authors. There are selections from the Kural, Avvai's Sayings, Naladiyar, Thayumanar, Panchatantram, Proverbs and Moral treatises. There is a good sketch of the life of Avvai and of Harischandra. There are interesting stories of travels and tit-bits by various authors. The selections of both Poetry and Prose are free from any immoral allusions. The style of the prose is simple. It is free from long compounds and archaic words. It is such a prose as should be cultivated in schools and colleges. Mr. Namasivaya deserves all possible encouragement.

MADRAS,
3rd September, 1906.

M. PHILLIPS, PH. D.

NOTE

The Eighth and Ninth Readers of this series are intended for the use of the pupils of the IV and V Forms of Secondary Schools. They include a large number of selections from various authors, both in Prose and Poetry. These have been arranged on a graduated scale, both in matter and style.

The Readers will be found too big to be completed in the course of a year each. They have been specially so designed, in order to give a free scope to teachers for selecting portions in accordance with the varying standards of efficiency of the classes in different schools. In addition, this would enable teachers to vary the selection of lessons alternately every year, for the benefit of the boys detained in the same class for two consecutive years.

In the Poetry portion care has been taken to introduce the more important metres, by way of familiarising the pupils to the elements of Tamil scansion.

In view of the present tendency of the Educational Department, more pages have been devoted to Prose than to Poetry. Prose extracts from various authors, both ancient and modern, are given, so that pupils may have a variety of models before them, previous to their forming a style of their own. But the selections themselves have been made with special regard to simplicity and directness of expression.

At the end of the book a Dramatic Interlude is given, being a scene from the story of King Kumana, that great patron and lover of Tamil Literature. This may be enacted as a more serious sort of action song on occasions of public entertainment.

Opportunity is taken to acknowledge indebtedness to the following gentlemen who have kindly permitted extracts to be taken from their valuable writings and included in the Readers,

1. M.R.Ry. T. Chelvakesavaraya Mudaliar Avl., M.A., *Tamil Lecturer, Pachaiappa's College, Madras.* —Hygiene, (சுகாதார தருப்பணம்.)

2. M.R.Ry. K. S. Gopalachariar Avl., *Head Tamil Pandit, Christian College, Madras.*—The Dignity of Learning – (புலவர் நேர்மை) Bhartruhari.

Madras,
6th September, 1920.

C. R. N.

பொருளடக்கம்

செய்யுட் பாடங்கள்

ஒன்பதாம் பாட புத்தகம்

I. கடவுள் வாழ்த்து

பண்ணின் இசையாகி நின்றாய் போற்றி
பாவிப்பார் பாவம் அறுப்பாய் போற்றி
எண்ணும் எழுத்துஞ்சொல் ஆனாய் போற்றி
என்சிந்தை நீங்கா இறைவா போற்றி
விண்ணும் நிலனுந்தீ ஆனாய் போற்றி
மேலவர்க்கு மேலாகி நின்றாய் போற்றி
கண்ணின் மணியாகி நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்
சீரார் சுடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனாய்க்
கூரா ராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே.

உலகமுண்ட பெருவாயா உலப்பில் கீர்த்தி அம்மானே
நிலவும் சுடர்சூ ழொளிமூர்த்தி நெடியாய் அடியே னாருயிரே
திலத முலகுக் காய்நின்ற திருவேங் கடத்தெம் பெருமானே
குலதொல் லடியே னுனபாதம் கூடுமா று கூறாயே.

—நம்மாழ்வார்.

II. குசேலன்

(துவாரகைக்குச் செல்லுதல்)

முத்தி நகரங்கள் ஏழினும் முன்னுற விளங்கும் சிறப்பினையுடையது உத்தரமதுரை. அது நிலமகட்கு முகமென விளங்குவது.

அந்நெடு நகரின் பாங்கர் அந்தணர் உறைவி டத்த
தந்நெடு மனைக்க ளங்கள் தடாவுறு தூர்ப முற்றாக்
அன்னிய இருளை நீவைக் குறக்கமென் றமரர் நாளும்
மன்னிய இமைக்கு நீக்கு மாதவர் அவந்தி உண்டால்.

மெத்திய பற்பல் கிழி துணி யிணைத்து
மெல்லிழைச் சரட்டினிற் பொல்லம்
பொத்திய சிதரை நல்லுடை யாகப்
புனைந்துநா ரணத்திறற் கடல்சூழ்
எத்திசை யவரும் குசேலனென் றிருகுபே
இட்டழைப் பார்நல்மதக் கலுழி
தத்திய கரடத் தறுகண்மால் யானைத்
தரியலர் கூற்றெனப் பொலிவோய். (2)

திருவினை நலத்தின் வாரா நிகழ்த்திடுங் குசேலன் என்பான். உறவினை அக்க வத்திற் குதவிசெய் பாக்கு நாளும். அறவினை கருப்பி னுளோர் அனைக்கின்ன வதனை செய்தான். மறவிய மன்னர் சென்னி மணிமுடி யிடறுந் தாளோய். (3)

மாசிலாக் குலத்து வந்தாள் வருவிருந் துவப்ப
ஊட்டும், நேசமிக் குடையாள் கொண்கன் நினைப்பறிந்
தொழுகு நீராள், தேசுறு வாய்மை யுள்ளாள் சினந்திட
லென்று மில்லாள், பேசுதிண் கற்பு வாய்த்தாள் பெற்
றதே கொண்டு வப்பாள். (4)

அருள்மகப் பெறாகி லாருக் கணைகதி நாக்கி
பென்று, தெருள்மறை செப்ப லானும் சிறந்ததன்
குலம்மீ டித்துப், பொருள்முபங் கிடுமா றெண்ணும்
புந்திய னாத லானும், இருள்மருள் குழலன் னாரோ
டிருந்தவக் குசேலன் வாழ்ந்தான். (5)

பின்புசின் னாள்கள் செல்லப் பெய்வளை மக்கட்
பேற்றின், அன்புறும் ஆர்வ மீட்டும் அடரத்தன்
முயற்சி யாலே, நோன்பெறு கணவ னோடு குலவிஇல்
லறநடாத்தி இன்புறப் பெற்று நின்றாள் இருபத்தேழ்
மைந்தர் சேர. (6)

மலையிட்ட செல்வத் தார்கள் மகிழ்வோர் மகவுந
தாரான், அலையிட்ட முட்டாட் செப்ப அம்புயத்
தறைவோன் ஓரேழ், தலையிட்ட இருபான் மைந்தர்த்
தந்தனன் பெருமை பன்றே, சிலையிட்ட தழும்பு
வாய்ந்த தெரியலந் தடந்தோள் வேந்தே. (7)

பல்லெலாம் தெரியக் காட்டிப் பருவரல் முகத்திற்
கூட்டிச், சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம்
விரித்து நீட்டி, மல்லெலாம் அகல வோட்டி மான
மென் பதனை வீட்டி இல்லெலாம் இரத்தல் அந்தோ
இழிவிழி வெந்த ஞான்றும். (8)

இருநிலத் தியாவர் கண்ணும் எற்பதை யிகழ்ச்சி
யென்ன, ஒருவிய வுளத்தான் காட்டில் உதிர்ந்துகொள்
வாரு மின்றி, அருகிய நீவா ரப்புல் தானியம் ஆராய்ந்

தாராய்ந், துருவவொன் னகத்தாற் கிள்ளி யெடுத்து டன் சேரக்கொண்டு. (9)

வைத்துதன் மனைகைச் சீட்ட வாக்கியர் றவர்றைக் குறுபி, அந்தபெல் லியல்பா கஞ்செய் கதிகிக்கோர் பாகம் வைத்துத், தந்தகன் பக்க மின்று தலைரும் உவாகை பூக்து, மந்திர மறைகட் கேட்டா மாவு கினைந்தி ருப்பான். (10)

இற்றிவன் வாழ்க்கைத் தன்மை திருபக்கேழ் வைய்த ருக்கும். மற்றுஅப் பாகத் சந்தி மட்டுறீ கிலைப்பால் வைத்தும், பற்றுகோ ரிகையான் பொண்டு வாக்கிப்பற் றுவை கன்டு, வெற்றுடம் பாகி றிப்பன் மெலிவள்பின் என்செய் வாளால். (11)

ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு
கைந்நீட்டும் முந்தி மேல்வீழ்ந்
திருமகவும் கைந்நீட்டும் மும்மகவும்
கைந்நீட்டும் என்செய் வாளால்
பொருமியொரு மகவழுக்கண் பிசைந்தழுமற்
றொருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்திற் கிடந்தழுமற் றொருமகவென்
னைஞ்சகிப்பாள் பெரிதும் பாவம். (12)

அந்தோவென் வயிற்றெரிந்த பசிபடக்கிற்,
றில்லையென அழுமால் ஓர்சேய்
சிந்தாத கஞ்சிவார்க் கிலையெனக்கன்
னையெனப்போய் செப்பும் ஓர்சேய்
முந்தாவத் தொருசேய்மி சையப்புகும்போ
தினிலொருசேய் முடுகி யீர்ப்ப
சந்தாமற் றச்சேயும் எதிரீர்ப்பச்
சிந்துதற்கு நயக்கும் ஓர்சேய் (13)

இவ்வண்ணம் கலாம்விளக்கும் மைந்தர்களை
    நனிநோக்கி யிரங்கி யேங்கிச்
செவ்வண்ணக் கரதலத்தா லணைத்துமடித்
    தலத்திருத்திச் சிறப்புச் செய்து
மைவண்ணக் கண்ணீரைத் துடைத்துமுகம்
    வெரிந்புறந்தை வந்தும் ஆம்பல்
அவ்வண்ண வாய்முத்தங் கொண்டுநயந்
    தோர்விதத்தில் ஆற்றல் செய்வாள். (14)

அத்தமனைச் சிறுமைந்தன் இன்றுநாம
    தகங்கறிஎன் அட்டா ரென்று
தொடுத்துவினு யினஞலச் சொற்பொருள்யா
    ததுதாவெனச் சுவைத்தன் ஞய்நீ
எடுத்துரைபென் றிடுமகவுக் குரைக்கிலது
    செய்யெனிலென் செய்வாம் என்று
மடித்தலமீ தங்கிநீ யெனமற்றெருன்
    றுரைத்தகனா மறக்கச் செய்வாள். (15)

வேறுமனைச் சிறான் அயின்ற பக்கணங்கண்
    டோடிவந்து விழிநீர் வாரச்
சீறுதலி லாதஅன்னை முகம்பார்த்தின்
    ஞன் இன்ன தின்றான் என்வாய்
மாறுதலி லிப்பொழுதே செய்தளித்தி
    யெனவுடுத்த வுடைதொட் டீர்க்கும்
சேறுதலில் சிறுமகவை யெடுத்துமார்
    பிடையணைத்துச் சிந்தை நோவாள். (16)

குண்டலம்மோ திரங்கடகம் சுட்டிஅயல்
    மனையார்தம் குழவிக் கிட்டார்
புண்டரிகக் கண்ணாஞப் எனக்குநீ
    யிடாதிருக்கும் பொறுமை யென்னை

கண்டெடுத்திப் போர்த்டெனக் கரைமதலைக்
கில்லாதான் கடன்தந் தானுங்
கெண்டபச்சொல் வார்த்தையென நாளைக்கு
நாளைக்கென் றியம்பிச் சோர்வாள். (17)

சிறியசித மணிப்பூணை யன்றிலை
பெறுநபூணாச் செய்கட் கில்லை
வறியமர காருரிபெ உடையன்றி
மற்றுடைகள் மருவ லில்லை
வெறியபொழிற் றழைத்த இலை உண்கலமல்
லா துகலம் வேறொன் றில்லை
குறியமனை யெயிர்புதுமோர் எறும்பினுக்கும்
ஆங்குணவு கொடுத்தற் கில்லை. (18)

இவ்வாறு மிடியென்னும் பெருங்கடலுள்
அழுந்தியுந்தற் கினிமை சான்ற
செவ்வாய்மை அந்தணனை வெறுத்துரையாள்
அலர்மொழிகள் சிறிதுஞ் செப்பாள்
துவ்வாமை மைந்தர்கள்பால் மறந்துமியற்
றாளவள்தன் கருணை மென்னே
எவ்வாறித் துயர்க்கடல்நீந் தவமெனுமோர்
எண்ணமுளத் தென்றும் உண்டால். (19)

தரித்திரம் மிக்க வனப்பினை யொடுக்கிச்
சரீரத்தை உலர்தர வாட்டும்
தரித்திரம் அளவாச் சோம்பலை யெழுப்பும்
சாற்றரும் உலோபத்தை மிகுக்கும்
தரித்திரம் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே
கடப்பருங் கலாம்பல விளைக்கும்
தரித்திரம் அவமானப்பொய்பே ராசை
தருமிதிற் கொடியதொன் றில்லை. (20)

II. குசேலன்.

யாதவர் குலத்தில் தோன்றிய அரசர்
யாவர்க்கும் அதிபனும் இணையில்
மாதவ னுடன்நீ பலகலைக் கடலை
வாய்மடுத் தனையென வகுப்பார்
ஆதலின் அப்பீ தாம்பரன் மருங்கில்
அணைந்தவன் பாற்பெருஞ் செல்வம்
தீதறக் கொண்டு கொடுக்குநஞ் சிறுமைச்
செல்லல்நோய் தவிர்த்தல் வேண்டும். (21)

பங்கஜத் திருந்து வாழும் மடந்தை பணிந்து கேட்டி, சக்கரமேற் பவத்தில் ஆன்ற தருமநன் கியற்றி னோர்கள், ஒக்க இப்பதத்தி லின்பம் ஒருங்கனு பவிப்பர் இன்றேல், மிக்கவெந் துயரந் தாழ்வர் இதற்குள மெட்டிதெ லென்னே. (22)

துப்பிதழ் மடந்தை நல்லாய் தோன்றிய சீவர் எல்லாம், இப்புவி யிடத்துச் சால எண்ணிலர் என்ன னியாக்கை, எப்படி முற்றும் முற்று கெடப்பிரா னொரு வற் கன்றி, அப்படி முற்றிற் கீழ்மை யெம்பதுப் பிறண் டுண் டாமோ. (23)

மைந்தர்கள் தம்மைப் போற்ற வளநிதி வேண்டு மென்றும்; நந்திய பறவை கானம் நயந்துறை விலங்கு முன்னு, வந்தபல் லுயிர்க்குச் சேம வைப்புண்டோ வருவாய் உண்டோ, எந்திடத் தேனும் போயொன் றிரப்பது தானும் உண்டோ. (24)

அல்லது நாளைக் கென்செய் வாமெனுங்
கவலை யுண்டோ
எல்லையில் ஒன்றி னாலொன் றிடிப்புண்டு
வாழ்தலுண்டோ

ஒல்லுமவ் வுயிர்கள் தம்முள் உணவிலா
திறந்த துன்போ
சொல்லரி பாக்க உன்கண் துடிபிடைப்
பேதை மாதே. (25)

கல்லியுட் சிறந்தோ ராக்கும் கருப்பையு ளன்
டத்து யிர்க்கும்
புல்லுமா வளித்துக் காக்கும் புனித்துறாய்க்
கண்ணி பண்ணால்
ஒல்லுநின் மைந்தர்க் காவா தொழிவரோ
வொழியான் உண்மை
மெல்லியால் கொண்ட துன்பம் விடுவிடு
மறந்தும் என்னால். (26)

ஆதலின் நினது மைந்தர்க் காயுளநாள்
ளளவை காறும்
ஓதிரு வினைக்குத் தக்க உணவுண்டு
புந்தி மாழ்கேல்
எதுவந் தாலும் ஊறால் எனநினைந்
திருத்தல் வேண்டும்
மாதவர்வாண் முத்த மூரல் மயில்மருள்
நடைப்பூங் கொம்பே. (27)

வரைநிதி படைத்தோ ரென்றும் வடிவஇல்
இடையோ மென்றம்
அரசில்செய் கின்றோ மென்றும் அனுபவத்
தமைந்தோ மென்றம்
இளமையிற் சிறந்தோ மென்றும் எழில்நலம்
உடையோ மென்றும்
உளமகிழ் கூர்வர் சற்றும் உண்மைநூல்
உணர்ச்சி யில்லார் (28)

ஒருசிறு துரும்பேனும் உதற்றிடார்
இரப்போர் வந்து
தருதிநீர் காத்தாய் என்று சாற்றினுங்
கொள்ளா ராகிக்
கருணைசற் றின்றி யெல்லை கடந்திடத்
துரந்து மீள்வர்
மருவுபல் கிளையும் ஓம்பார் வளம்படைத்
தென்பெற் றாரால். (29)

நெடியபொன் அளிப்பன் இன்றே கோடியூர்
மாத்தி ரைக்குள்
ஊடிய கிளைக்கோர் வார்த்தை உரைத்தடை
குவனென் றாலும்
தேடிய கால தூதர் சிமிழ்த்தல்விட்
டொழிய வேகொல்
வாடிய மருங்குல் நங்காய் மாண்பொருட்
பயன்கண் டாபோ. (30)

கைப்பொருள் பெற்ற ஞான்றே கடவுளா
லயத்திற் கீந்தும்
மெய்ப்படு புராண நூல்கள் விருப்பொடு
கேட்டு வந்தும்
வைப்பென இரப்போர்க் கீந்தும் வருபவ
ருளரேற் கூற்ற
மொய்ப்புயத் தண்டந் தப்பி முன்னவன்
இன்பத் தாழ்வார். (31)

மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திடு
நாளுந் துன்பம்
விதலைநோ யடையிற் றுன்பம் வியன்பரு
வத்துந் துன்பம்

கரமுறு காலர் வந்து கைப்பற்றிற்
கணக்கில் துன்பம்
இரமுற லெந்நாள் சேயால் எற்றைக்குந்
துன்ப மானால். (32)

அத்தகு மைந்த ராரீ யாரிஃ
துரைக்கும் நாணோ
இத்தரை யிடக்காப் பாற்றற் கியான்றிரு
நெடுமால் அல்லன்
கொத்துறு மைந்த ராசைக் கோட்பட்டு
வருந்து கின்றாய்
பித்துளார் செய்கை யீது பெரியரிம்
மயக்கம் பூணார். (33)

தரித்திர மென்று பல்கால் சாற்றினை
எதிர்ம றுத்தல்
பரித்திடும் அச்சொல் தன்மைப் பன்மைமுற்
றாக வல்லோர்
விரித்துரை பொருள்நீ சற்றும் விளங்கிட
வுணர்ந்தா யல்லை
அரித்தடங் கருங்கண் மாதே யாதலின்
நிலைத்த தன்றால். (34)

கலைமுழு தோர்ந்து கரிசெலா மறுத்த
காந்தனை பருமணி யரவத்
தலைகிடந் திமைக்குந் தாத்திரி யதனில்
சாற்றருந் தக்கநன் முயற்சி
உலைவறப் புரியா வொருவனுக் கெங்ஙன்
உற்றிடுஞ் செல்வநன் னிலத்தை
நிலைபெற வுழுது வித்திலான் றனக்கு
நீள்பயன் உற்றிடுங் கொல்லோ. (35)

கடவுளி குவனென் றெண்ணிநித் தியமும்
கருதுறு முயற்சிசெய் யானேல்
அடலுறு செல்வம் அடைகுவ னேகொல்
அருங்கலத் திட்டபா லடிசில்
மிடலுடைக் கரத்தா லெடுத் துறை செங்ஙன்
வீங்குவெம் பசிப்பிணி யொழிப்பன்
உடல்பவந் தனக்கோர் ஆகர மாகும்
உடல்நலி வாட்டுமெய்த் தவத்தோய். (36)

மடமையேன் றனக்குக் கடவுளும் நீயே
வகுக்கரும் இறைவனும் நீயே
அடலுறு தானந் தவமுதல் யாவும்
ஆற்றுநின் பணிவிடை யன்றோ
மடலவிழ் துள்ப மாலிகை புனைந்த
வாசுதே வன்பத மலரைத்
திடமுற நெஞ்சத் தன்னியல் வினையைச்
சிதர்தரச் செறுத்தமா மறையோய். (37)

தெறுநி ரப்புளோர் வாழ்ந்திடு செல்வர்பால்
செல்வரேல் மதியார்கள்
மறுவு றுத்தவ மானமும் இயற்றுவர்
மானமுள் ளவராயின்
குறுகு மவ்வவ மானத்தான் உயிர்விடுங்
கொள்கையிற் றலைநிற்பர்
நறும லர்க்குழால் ஆதலால் அவரிடை
நண்ணல்நன் றெனஎண்ணல். (38)

ஒன்றும் வேண்டல ராயினும் செல்வர்பால்
உற்றுமிடி யவர்சார்ந்தால்
இன்று வந்தமை யாதினைக் கருதிமற்
றிவரென உளத்தெண்ணிக்

கன்று மாறுபல் குறிப்புரை கவிற்றுவர்
காதலின் அவர்பாற்போய்
மன்ற வந்தது சிறுமையே யிவர்க்கன்றி
மற்றிலை யறிவாய். (39)

இந்த வாயிலன் உரைக்கவின் னெவனுந்
தெள்ளிடேல் எக்காலும்
பந்த மாளிடர் தன்மையிற் றெனப்பகர்ந்
தென்பசுஞ் பொருளாய
சந்த மாமறைத் தலைவர்பா லுறுவது
தகாதென்றே னலன்கண்டாய்
எந்த வாறுமை யுறையிலா மைதயன்முன்
பால்படர் குலன்மாதே. (40)

என்றுரைக்க தொழுதுரை கேட்டிமைக்குந்
திகழ்தென்றே செயலின் றென்னி
அன்றுமுதல் உபாசகத் தாளிருந்து
மாமுனிவன் அரிகிற் றேற
நன்றளிக்குந் தெல்லினிற்றன் றெருபாகம்
வெளித்திருக்கு சலக்கச் சேர்த்துத்
தன்றிபது நெல்லிபொரு திலைத்தற்செல்
கிளைத்துவறுத் தெடுத்துத் தாபதா. (41)

கறையிட்டி நளிகால உலக்கைகொடு
மிக்கிடித்துக் கரிக போக்கி
நிறையிட்ட அவலாக்கித் துசெலமுனி
கந்தைதனில் கொடுத்தபால்
மறையிட்ட ஒழுக்குடையான் முடிந்துகொடுத்
தினிதுபோய் வருக என்றான்
சிறையிட்ட பவத்திற்ருந் யூறிதன்பேடான்
வழிகொடுச் செல்ல லுற்றான். (42)

காளமேகம் முட்டைக்குக் காதூன்ற முடியாமல், சபையார் முன்னாக்கும் கருவியுமங் கில்லாமல், மானமார் பெருந்தவத்தோன் பணிபெயர்ந்து முகம் புலர்ந்தார்; காசமே வரஇருந்தட் டதையதினை யென்றுவான் (43)

நெறிதருகன் மனம்படியே செய்தவொரு வற்கினிதாய், அதிமறைக்கும் குருமொழி கேட் டாக்கணத் திருவஞ்சிறப்பாய், உற்கருமே இலர்சொற்கேட் டுந்தநன்முனி ஆயர்மனையான், வற்பவுரை கேட்டியற்றன் மன் இறவ்வே கெடுதியுறும். (44)

பன்னைநூய சீவிபுத்தாம் இதுகாறும் வந்தமையான், முன்னைமலைக் குரைத்தபடி முந்நூல்போய் வருவலெனத், தன்றனைத்தி னென்னவிபெய இத் தனி கடந்து சென்றனில், மின்றவிற்கார் முகில்படியும் மேற்கடலின் கரையிறுத்தான். (45)

III. ஒட்டுக் கவிகள்

அட்டாவதானம்

சரவணப் பெருமாள் கவிராயர் பாடின

[illegible] மொருஞானி
அறிவொன்று சேதுபதிபால்
அளியொன்று [illegible] தருவில்
அருளொன்றும் அடிமைவெள்ளைக்
[illegible]
கலியொன்று துவிளையர்பன்
கதியொன்று சரவணப் பெருமாள் கவிக்கரன்
கையொன்றும் எழுதுமாலை
[illegible]
திரமெனதிர் கொண்டுகொள்க
செழுந்தென்னை [illegible]
செலவைக்கு வேண்டுமதனால்
[illegible]
சவ்வொன்று மவ்வொன்றுவவ்
[illegible]
வொன்றதால் விடல்வேண்டுமே. (1)

மாறுமல் வாய்வேலு மயிலுமென வேசொல்ல
வாசகங் கைகளெழுத
வருகணக் கோபுறங் கீரமற் றொருபுறம்
வரைந்திடு மிலக்கமாற
[illegible]
வன்கணக் கிளிதுபகர
[illegible]
வைத்தசதுரங்கமாடக்

கூறுக எட்டெழுத் தாணியொழு தாய்படிக்
குங்கவிதை பகர அறிவோர
கூவெழுத் தாணிச தரங்கமுத லாய்புறங்
குதிரையடி வெண்பாவைக்
கூறுபுல வோர்சபையில் அட்டாலை தானமுலை
கோபுரம் வேடத்தைக்
கொடிலாச் சதுரங்கமாடயப ஹூரதுக்
குந்துதம் ஆடவொருபால்
கூறுதி வண்ணப்ர பந்தமெட் டிப்பேர்க்
கெழுத்தெழுத தாயுரைக்க
இவ்வாறு நாற்புறக் கவிதாப்ர சங்கம
திசைக்குப்ர சண்டவாக்கி
இலக்கண இலக்கியக் கடலெழு தங்குடிக்
தேப்பரிடு காளமேகம்
வியகவி டமதானி சரவணப் பெருமாள்கை
யெழுதுமொப் பத்திரைலை
சேறுபங்கயச் செங்கையார் படலெழுது
திவ்யரம ணியமோகன்
சேதுபதி வாசற்ப்ர தானிமுத் திருளப்ப
சிங்கே றெதிர்ந்து காண்க
சித்தபரி பூரண கடாட்சவீட் சணகுணத்
தியாகபரன் நீயாகையால்
செந்தமிழ்க் காதாப்ர பந்தமொன் றுன்மீது
செப்புவந் தனம்பரிக்கக. (2)

IV. திருப்புகழ்.

தனனதன தனனதன தனனதன தனனதன
தானதானனு தானதானனு
தனனதன் தனனதன தனனதன தனனதன
தானதானனு தானதானனு
தனனதன தனனதன தனனதன தனனதன
தானதானனு தானதானனு—தனதனதனதான

* அறுவளிய அலையிலிடை மலையவனுகியபோது
ஆசமாகியோர் பாலரூபமாய்
அருமதலை குதலைமொழி தனிலுருகி அவருடைய
ஆயிதாதையார் மாயமோகமாய்
அருமையினி லருமையிட மொருவரொருவரென உடல்வளர
ஆளுமேளமாய் வாலரூபமாய்-அவரொருபெரியோராய்
அழகுபெறு நடையுடைய கிறிதுபடி மொழிபழகி
ஆவியாயவோர் தேவிமாருமாய்
விழுசுவரை அரிவையர்கள் பழிவழியை நிலைமையென
வீடுவாசலாய் மாடகூடமாய்
அணுவளவு தவிடுமிகள் பிதிரவிட மனமிறுகி
ஆசையாளரா யூசிவாசியாய்—அவிபுறசடர்போலே(வ)

வெறுமிடிய னொருதவசி அமுதுபடை யெனுமளவில்
மேலைவீடுகேள் கீழைவீடுகேள்
திடுதிடென நுழைவதன்முன் எதிர்முடுகி யவர்களொடு
சீறிஞாளிபோல் ஏறிவீழ்வதாய்
விரகினொடு வருபொருள்கள் சுவறியிட மொழியுமொரு
வீணியார்சொலே மேலதாயிட—விதிதனை நினையாதே
பிணுகுமிணு கெளுமுடல மறமுறுகி நெகிழ்வுறும்
வீணர்சேவையே பூணுபாவியாய்
மறுமையுள தெனுமவரை விடும்விழலை யதனில்வரு
வார்கள்போவெனு காணுமோவெனு
விடுதுறவு பெரியவரை மறையவரை வெடுவெடென
பேளமேசொலி ஞாளிவாயராய்—நடையுறவருநாளில்()

---

* இவ்வரி அருணகிரிநாதர் வாக்கன்று.

வெறுமைகளு முடுகிவர வுறுபொருளு நழுவசில
        வாதமூதுகா மாலைசோகைநோய்
பெருவயிறு வயிறுவலி படுவன்வர இருவிழிகள்
        பீளைசாரிட ஈளைமேலிட—
வழுவழென உமிழுமது கொழகொழென வொழுகிவிழ
    வாடியூனெலாம் நாடிபேதமாய்—மனையவள்மணம்வேறாய்
மருமகனை யுறுமவர்கள் நணுகுநணு கெனுமளவில்
        மாதர்சீயென வாலர்சீயென
சணுவுதனி லிரதமொடு குதிரைவர நெடியசுடு
        காடுவாவென வீடுபோவென
வலதழிய விரகழிய வுரைகுழறி விழிசெருகி
        வாயுமேலிட ஆவிபோகுநாள்—மனிதர்கள்பலபேச(ரு)

இறுதியிதொ டுறுதியென வுறவின்முறை கதறியழ
        ஏழைமாதராள் மோதிமேல்விழ
எனதுடைமை யெனதடிமை யெனுமறிவு சிறிதுமற
        ஈமொலோவென வாயைஆவென
இடுகுபறை சிறுபறைகள் திமிலையொடு தவிலறைய
    ஈமதீதசமேபேய்கள்சூழ்வதாய்—எரிதணலிடும்வாழ்வே
இணையடிகள் பரவுமுன தடியவர்கள் மிகவுமெனை
        ஏசிடார்களோ பாசநாசனே
இருவினையு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற
        ஏகபோகமாய் நீயுநானுமாய்
இறுகும்வகை பரமசுக மதனையரு ளிடைமருதில்
    ஏகநாயகா லோகநாயகா—இமையவர்பெருமாளே. (க)

V தனிப் பாடல்கள்.

காளமேகப் புலவர்.

(ஆமணக்கிற்கும்-ஆனைக்கும் சிலேடை.)

முத்திருக்குங் கொம்பசைக்கு மூரித்தண் டேந்திவரும்
கொத்திருக்கு நேராய்க் குலைசாய்க்கும்-எத்திசைக்கும்
தேமணக்குஞ் சோலைத் திருமலைரா யன்வரையில்
ஆமணக்கு மால்யானை யாம். (1)

(பாம்பிற்கும் - எள்ளிற்கும் சிலேடை.)

ஆடிக் குடத்தடையும் ஆடும்போ தேயிரையும்
மூடித் திறக்கின் முகங்காட்டும் — ஓடிமண்டை
பற்றிற் பரபரெனும் பாரிற்பிண் ணாக்குமுண்டாம்
உற்றிடுபாம் பெள்ளெனவே ஓது. (2)

(மலைக்கும் - சந்திரனுக்கும் சிலேடை.)

நிலவாய் விளங்குதலான் நீள்வான் படிந்து
சிலபோ துலாவுதலாற் சென்று — தலைமேல்
உதித்து வரலால் உயர்மா மலையை
மதிக்கு நிகரா வழுத்து. (3)

கம்பர்.

(சோழநாட்டு எல்லை.)

கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம் — வடதிசையில்
ஏணாட்டுப் பண்ணை யிருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல். (4)

(பாண்டிநாட்டு எல்லை.)

வெள்ளாறதுவடக்காம் மேற்குப் பெருவழியாம்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும் — உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்காம் ஐம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி. (5)

(சேரநாட்டு எல்லை.)

வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ்தென் காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம் — கடற்கரையின்
ஓரமோ தெற்காகும் உள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு. (6)

(தொண்டைநாட்டு எல்லை.)

மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கும் உவரி யணிகிழக்கு — பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிணாகி திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு. (7)

(வண்ணான் உடைவெளுத்தபோது பாடியது.)

சிரம்பார்த்தான் ஈசன் அயன் தேவிதனைப் பார்த்தான்
கரம்பார்த்தான் செங்கமலக் கண்ணன் — உரஞ்சேர்
மலைவெளுத்த திண்புயத்து வண்ணான்சீ ராமன்
கலைவெளுத்த நேர்த்திதனைக் கண்டு. (8)

(தம்புத்திரன் அம்பிகாபதி இறந்தபோது பாடியது.)

பரப்போத ஞாலம் ஒருதம்பி யாளப் பனிமதி யம், துரப்போ னொருதம்பி பின்வரத் தானுந் துணை வியுடன், வரப்போன மைந்தற்குத் தாதைபொ ருதுயிர் மாய்ந்தனனெஞ், சுரப்போ எனக்கிங் கினியார் உவமை உரைப்பதற்கே. (9)

வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியில் ரெண்டுண்டு
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம் — வில்லம்பு
பட்டதடா என்மார்பிற் பார்வேந்தா நின்குலத்தைச்
சுட்டதடா என்வாயிற் சொல். (10)

பலவித்வான்கள் பாடியவை.

மேலாடை யின்றிச் சவைபுகுந்தா லிந்த மேதினியோர், நூலா யிரம்படித் தாலுமென் னர்நுவல் பாற்கடலோ, மாலா னவனணி பொன்னாடை கண்டு மகளைத் தந்தே, ஆலால மீந்தது தோலாடை சுற்றும் அரன்றனக்கே. (11)

பக்குவ மாகக் கவிநூறு செய்து பரிசுபெற, முக்கா ணம்மெதிர் பல்காலும் போட்டு முயன்றிடினும், அக்கட போவெனும் லோபரைப் பாடி யலுத்துவந்த, குக்கலை யாண்டருள் தில்லை வனத்துக் குயிலம் மையே. (12)

பாட்டுக்குப் பாத்திர நல்லோரைப் பாடிப் பதம் பெறலாம், மோட்டுக் குலாமரைப் பாடியென் னாம் முழத் துண்டமுண்டோ, வீட்டுக்குச் சோற்றுக்குண் டோவெள்ளை வாய்க்கொரு வெற்றிலைபோ, எட்டிக் குச் சேதங்கண்டாய்வெள்ளை காவலிருப்பவனே. (13)

ஆபத் துறையிற் பிறந்தவன் றந்தைப் பால் குடித்து, மாயக்கண் வேசை யிடத்தே வளர்ந்தவன் றனொருநாள், எயப் புலவ ரிடத்தெட்டி நான்செட்டி யேனென்றபின், போயக்க சாலை புகுந்தவள் காணந் தப் பொய்ம்மகளே. (14)

குணமிருந்தாலும் குலமிருந் தாலும் கொழுந்த மிழின், மணமிருந்தாலும் மதியிருந்தாலும் வழுத்தி டுவங், கணமிருந் தாலுமோர் காசும் பெறாதுசிங் கார வரைப், பணமிருந் தாலவர்க் கெல்லோரும் அஞ்சலி பண்ணுவாரே. (15)

எண்ணான்கு முப்பத் திரண்டுபெற் காட்டி யிசையு டனே, பண்ணாகச் செந்தமிழ் பாடிவந் தாலுமிப் பாரி லுள்ளோர், அண்ணாந்துகேட்பர் அழகழ கென்பர் அதன்பிறகோர், சுண்ணாம்பு பட்ட இலையுங்கொ டார் கவி சொன்னவர்க்கே. (16)

கெட்டசாறு தவிடுகஞ்சி கிருமியுண்ட மாவறைக்
கீரைவேர் தெளிந்தமோர் முறிந்தபாகு கிண்டிமா
இட்டசோறு கொழியலுப்பி டாதபுற்கை யாயினும்
எங்குமன்ப தாக நங்க இன்பமா யிருக்குமே
பட்டபாகு பசுவினெய் பருப்புமுக் கனிக்குழாம்
பாளிதங்கள் தாளிதங்கள் பண்ணியார வகையுடன்
அட்டபாற் குழம்பு கன்ன லமுதமோடும் உதவினும்
அன்பினோடளித்திடாத அசனமென்ன அசனமே.

சந்தப்பா விருத்தப்பா கலிப்பா வெண்பா
தாழிசைப்பாக் கொச்சகப்பாத் தனிப்பா வக்தும்
விந்தைப்பா வாகிய கிரந்தப் பாவும்
வெல்லப்பா வதுபோல விகடப் பாவும்
ஊதப்பா வுரைத்திடினும் ஒருபே றில்லா
ஏதப்பா விக்குநின திணைப்பா தத்தைக்
கந்தப்பா முருகப்பா போரி வாழ்வே
கையப்பா மெய்யப்பா காட்டப் பாவே. (18)

மாயூரம்

வேதநாயகம் பிள்ளை பாடியன

வானென் றுதவ வருஞ்சுப்ர மண்ய வரோத
யனே, தானென்று வெள்ளையன் பாடையிந் நாட்டிற்
றலையெடுக்க, ஏனென்று கேட்பவ ரில்லாத் தமிழை
யினிதளிக்க, நானென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டா
யிந்த நானிலத்தே. (19)

சுருதிபோ ருருக்கொண் டன்ன சுப்பிர மணிய
தேவே, கருதியின் றொருகால் நின்னைக் காணலா
மெனுமவாவால், பொருதியென் மனம்பின் னீர்க்கப்
பொறையுறு பாண்டில் பூட்டும், எருதுகள் முன்னே
யீர்க்க என்பதி யடைந்தேன் மன்னே. (20)

சூர்வந்து வணங்கு மேன்மைச் சுப்பிர மணிய
தேவே, நேர்வந்து நின்னைக் கண்டு நேற்றிராத் திரியே
மீண்டேன், ஊர்வந்து சேர்ந்தேன் என்றன் உளம்வந்து
சேரக்காணேன், ஆர்வந்து சொலினுங் கேளேன் அதனை
யிங் கனுப்புவாயே. (21)

முருகார்பூந் தடஞ்சுலவும் ஆவடுதண்
டுறைத்தலத்து முதல்வ தெய்வத்
திருநாவுக் கரசர்முதல் மூவர்தமிழ்த்
தேனுண்டு தெவிட்டு நிற்கும்
கருநாவுக் கினிமையிலை யெனக் கொடிமுந்
திரிக்கனியான் தந்தேன் அன்பின்
ஒருவேட னுதவுதசை பயின்றிறை
யினிதுண்ட வுறுதிகொண்டே. (22)

நின்சமுகத் தினைப்பார்க்க நின்னமுத
மொழிகேட்க நின்பாற் பேச
என்னிருகண் இருசெவிவாய்க் கெப்பொழுதுங்
கிடைக்கவில்லை இவைகள் மூன்றும்
மன்னுபெரும் பாதகங்கள் புரிந்திருக்க
லாமெனது மனமெப்போதும்
உன்னையக லாதிருத்திக் கொள்ள என்ன
தவம்புரிந்த துரையாய் மன்னே. (23)

VI. குறள்.

கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ.ரெனின். (1)

கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை (2)

ஐந்தவித்தா னாற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி. (3)

அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே டூர்ந்தா னிடை. (4)

இல்வாழ்வா னென்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றி னின்ற துணை. (5)

தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். (6

தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல். (7)

என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை யறம். (8)

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு. (9)

அல்லவை தேய அறம்பெருகு நல்லவை
நாடி யினிய சொலின் (10)

எழுமை யெழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு. (11)

நன்றே தரினும் நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
அன்றே யொழிய விடல். (12)

ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை யிழுக்கத்தின்
எய்துவ ரெய்தாப் பழி. (13)

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை. (14)

அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீன் பது. (15)

புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறு மாக்கந் தரும். (16)

யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு. (17)

பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான்
எல்லாரும் எள்ளப் படும். (18)

அறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல். (19)

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. (20)

அற்றா ரழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. (21)

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று. (22)

பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார்
அற்றார்மற் றாத லரிது. (23)

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று. (24)
களவினா லாகிய ஆக்க மளவிறந்
தாவது போலக் கெடும் (25)
புறந்தூய்மை நீரா னமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். (26)
உள்ளிய வெல்லாம் உடனெய்து முள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி யெனின். (27)
அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை. (28)

VII. இரங்கேச வெண்பா.

மாண்டவியர் சாபத்தை வல்லிருளான் மாற்றினாள்
ஈண்டோர் மடந்தை இரங்கேசா—நீண்டபுகழ்ப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின். (1)
வேடவான் மீகர்பின்பு வேதியரின் மேலானார்
ஏடவிழ்தார் சூடும் இரங்கேசா—நாடில்
ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும். (2)
வஞ்சப் புறவினுடன் வான்றுலையி லேறினான்
இன்சொற் சிவிமுன் னிரங்கேசா—அஞ்சாமல்
மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை. (3)
வீடுபெறு பட்டணத்துப் பிள்ளையைப்போ லேதுற
கீடு தருமோ இரங்கேசா—நீடுலகில் [வார்க்
யானெனதென் னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும். (4)

கையரிந்தான் மாறன் கதவிடித்த குற்றத்தால்
எய்யுஞ் சிலைக்கை இரங்கேசா—வையத்
தினைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பழிநா ணுவார். (5)

ஆன்ற சபையில் அடங்காச் சிசுபாலன்
என்றிறந்தா னன்றோ இரங்கேசா—சான்றோர்கள்
காக்க பொருளா அடக்கத்தை யாக்கம்
அதனினூஉங் கில்லை யுயிர்க்கு

VIII. பேராசைப் பேயன்.

திருவிளங்கிய ஆன்றவர் உறைதருஞ் சிறப்பால்
குருவிளங்கிய தொண்டைநன் னாட்டினிற் குலவும்
தருவிளங்கிய வளநக ரொன்றுள ததனை
உருவிளங்கிய காஞ்சியம் பதியென வுரைப்பார். (1)

பூமடந்தைதன் முகமெனப் பொலிவுறும் பூமேல்
ஆமடந்தைதன் அகமென ஆர்ந்திடும் அறையின்
பாமடந்தைதன் நாவெனப் பரந்திடும் பரிசால்
காமடந்தையும் விழைவுறுங் கழுநலங் காஞ்சி. (2)

இன்ன நன்னகர் செய்திய மானிட ரெவரும்
இன்ன லக்கொளும் மனத்தினி விறையவர் திருந்தி
மன்னு நல்லற வழியினை வழிமுறை மருவித்
தன்ன முறைகுறை யின்றியே சார்குவ ராக்கம். (3)

பூக்க ளெய்திய புல்லிதழ் போலவும் புகரிற்
பாக்க ளெய்திய பழிமொழி போலவும் பார்க்க
காக்க ளெய்திய கரிக்கொடி போலவுங் காஞ்சி
எக்க ளெய்திட வெய்தினன் ஒருமதி யினன். (4)

முந்து வாணிப முறையினில் நாள்பல முயன்று
தந்தை யீட்டிய அரும்பொருள் சார்பினிற் கொண்டே
சிந்தை விஞ்சிய களிப்புறு செருக்கினி லாழ்ந்தான்
மந்த மானிடர்க் குலகினி லிதுவழக் கன்றே. (5)

புண்ணி யத்தெழு நல்வினைப் பயனெனப் போந்து
நண்ணு மிப்பொருள் நிலையில தெனவுளம் நாடான்
உண்ணி லன்னனி உடுத்திலன் உதவில னந்தோ
மண்ணி லாக்கிய அறையினிற் சேர்த்தனன் வறிதே.

பொன்னை நோக்குவன் பெருமித முள்ளுறப் பொருந்தித்
தன்னை நோக்குவன் தனபதி யெனுமவன் றனும்
என்னை யிவ்வகைப் பொருள்நிலை யெய்துமோ வென்னும்
மன்னு நல்லுணர் வெய்திலார் மடமையிஃ தன்றே. (7)

கல்லெ லாமெழிற் காஞ்சன மாக்கவி னைந்தோ
இல்லெ லாமிமிர் இரசித மாவியலாதோ [பொருந்தின்
புல்லு மெவ்வகைப் பொருள்களும் பொன்னெனப்
எல்லும் வேண்டிவ தாவுல குக்கென எண்ணும். (8)

முன்னு நல்லுணர் வுள்ளவன் முழுமதி யுள்ளான்
தன்னை நேர்தரு புகழினை யுள்ளவன் தரைமேல்
உன்னு மெவ்வகை நலன்களும் உள்ளவ னெனினும்
என்னு மானவன் பொன்னில னாயிடி னின்றே. (9)

குணமி ருந்தவன் குலமிருந் தவன்கொழுந் தமிழின்
மணமி ருந்தவன் மதியிருந் தவனரு மாண்போர்
கணமி ருந்தவன் கருதிய வினைமுடித் திடுமோர்
பணமி ருந்திடின் படைத்திடற் கரியது முளதோ (10)

ஆக்க வல்லதிங் கறமுதல் யாவையும் அடைவிற்
போக்க வல்லது மறமுத லாகிய புன்மை
ஊக்க வல்லது வன்மையை உறுமிட ரனைத்தும்
நீக்க வல்லது நல்லது நீள்நிதி யன்றே. (11)

கூட்ட வல்லது குவலய வேந்தரைக் குறைத்தே
ஓட்ட வல்லது துன்பினை உலப்புறு தென்றும்
நாட்ட வல்லது நல்லிசை நானிலத் ததனால்
ஈட்ட வல்லது பொருளல தொன்றுமற் றிலையே. (12)

கதிக்கு நாயக னாகிய கறைமிடற் றெம்மான்
விதிக்கு நாயகன் முதலிய விண்ணவர் மேவும்
பதிக்கு நாயக னாகியும் பொருள்நசை பற்றி
நிதிக்கு நாயகன் கேண்மையை நேடின னன்றே. (13)

பற்று மப்பொருள் மேன்மையை வகைவகை யுன்னி
உற்ற பேரவா பிடர்பிடித் துந்திட வுளைந்து
சுற்று முள்ளன பொருள்களைத் துயருறக் கண்டே
எற்றுக் கோ இவை எய்தின னென்றாம் இனைவான். (14)

(வேறு)

இன்ன வாறிட ரெய்தியிப் பூமிமேல்
துன்னு மெப்பொரு ளுஞ்சுட ரேய்ந்திய
பொன்ன தாகப் புரியும் முறையினை
உன்னி உன்னி உணர்வழிந் தானரோ. (15)

ஆசை மீதுபே ராசை யடைந்தஅந்
நீசன் நன்மதி யெய்திட நேடியே
ஆசை முற்றும் அகற்றிய ஆண்மையன்
மாகி லாவொரு மாதவம் வாய்ந்துளான். (16)

திங்க ளென்னத் திகழ்தரு நீற்றினன்
பொங்கு மக்கம் புனைதரு மேனியான்
செங்கல் லாடை செறிந்த இடையினன்
மங்க லில்சிவ மன்னிய வாக்கினன். (17)

சேந்த வார்சடை சேர்ந்த சிரத்தினன்
காந்து வெஞ்சினங் காய்ந்தவம் மாதவன்
மாந்த ரில்விலங் கன்னவன் வாழிடம்
போந்து நின்றனன் புண்ணியம் பூத்தபோல். (18)

நின்ற காலையந் நீல மனத்தினன்
துன்று மாதவத் தூயனை அண்மியே
ஒன்று மன்பினில் உற்றவன் போலவே
நின்று சென்னி நிலம்படத் தாழ்ந்தனன். (19)

மற்றம் மெய்த்தவன் மாணடி பற்றியே
குற்ற மற்ற குணநிதிக் குன்றமே
நற்ற வத்துறை நாயக நாயினேன்
பெற்ற பேற்றினைப் பேசிடப் போகுமோ. (20)

வேறு

இன்னனபற் பலகூறித் தொழுதேத்திப்
பொய்யடிமை இல்லா எந்தாய்
பொன்னடிக்கே மாறாத மனம்பூண்டேன்
மெய்யன்பு பொருந்த நின்றேன்
நின்னனைய மாதவரைக் காணப்பெற்
றோரிந்த நீணி லத்தே
மன்னரிய நிதியமெலாம் பெறுவரெனத்
தம்மனையார் பகர்வா ரன்றி. (21)

பொன்னைக்கண் டவன்பொன்னி னம்பலத்தைக்
கண்டவெழிற் புனித னென்றே
மன்னுபெரு நூலனைத்தும் ஓருபடித்தாய்
ஓலமிடும் மாண்புங் கண்டேன்
உன்னருமைப் பொன்னினையே யென்னுடலில்
உலவிவரும் உயிராக் கொண்டேன்
தன்னரிய தவமணியே சாற்றருசற்
குருமணியே தவத்தின் மாண்பே. (22)

எண்ணமீ டேறஇவண் எளிவந்த
பெருந்தகையே எளியே னுய்யும்
வண்ணநீ யருள்புரிய வேண்டுமது
மறைவின்றி வகுப்பேன் இந்த
மண்ணிலாம் எப்பொருளும் என்னுடலிற்
பட்டவுடன் மறுவி லாத
வண்ணமார் செம்பொன்னா வயங்கிடுமோர்
நல்வரமே வழங்கல் வேண்டும். (23)

வேண்டுவதிங் கீதொன்றே மற்றிதனை
அருள்செயினென் விழைவு நீங்கும்
தீண்டுவது பொன்னாயின் எங்கெங்கும்
பொன்வண்ணம் திகழு மப்பால்
தூண்டுவதி லாதபெரு மணியொளியாய்
இவ்வுலகு துலங்கு மன்றே
ஈண்டதனைக் காண்டிடற்கே விழைகின்றேன்
எந்தாய்நீ இரங்கல் வேண்டும். (24)

வேறு

என்றவா றிரந்து நின்ற எளியனை மதித்தி ரங்கி
மன்றினிற் பாதம் போற்றும் பாகவ தேவன் கூறும்
கன்றிய மனத்த னுக்குச் சலங்களின் கருத்து முற்ற
ஒன்றிய மறைசொ லொன்றை உதவுவன் ஒதுவாயால்.

மறைமொழி கூறி யந்த மாதவ னகன்ற பின்னைக்
கறையுறு மனத்தா னபெற்ற காஞ்சன மந்தி ரத்தைக்
குறையற வோதி யோடிக் கொண்டுபே ராசை யுந்தத்
தறையினிற் கிடந்த பற்பல் பொருள்களைச் சார்ந்தெ டுத்
[தான். (26)

எடுத்தவை யிரும்பூ தெய்த எவைகளும் பொன்னே யாகி
அடுத்திடப் பேயன் கண்டே ஆகம் பூரித்து நின்று [ன்
தொடுத்ததன் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தோள்களுங் குலுங்க நக்கா
விடுத்தநல் லறிவி னோர்க்கு மெய்யுணர் விளக்க முண்டோ
(27)

குடிமனை யெங்கு முள்ள கலங்களை யோடித் தொட்டான்
படிகளைத் தொட்டான் மற்றும் பாரைகள் பலவுந் தொட்டான்
அடியுறு முரலு லக்கை அம்மியும் அனைத்துந் தொட்டான்
விடியுமுன் தானி ருக்கும் வீடுக ளனைத்துந் தொட்டான்
(28)

மாளிகை முற்று மேரு மலையென விளங்கச் சூழுங்
கோளியல் குடில்கள் செம்பொற் குன்றெனக் கண்ட பின்னர்
வெளியியல் வயங்கு சோலை மேவியே அவண்வி ளங்கும்
கிளிய தருக்க ளோடு நிறைமலர்க் கொடியுந் தொட்டான்
(29)

நன்மலர் நிறங்கள் நீங்கி நாற்றமும் காற்றி னேகப்
பொன்மல ரென்ன மாறிப் பொலிவுற நிற்றல் கண்டான்
தன்மனம் பண்பு நீங்கித் தனியியல் கெட்ட தேபோல்
மின்மலர் கெட்ட தோரான் மெய்யெலாம் பூரித்தானே
(30)

மனையினி லெய்தி யாங்கே மஞ்சமீ மிசையி ருந்து [டோ
இனையவும் பொன்னாக் கண்டோம் இன்னுமே தேனு முண்
எனநினைந் தணைமேற் சாய்ந்தான் இறகுறும் அணையும் பொன்
னனது டலினையு றுத்தச் சஞ்சலஞ் சிறிதுற் றுறல். [னெய்த்
(31)

உற்றவன் சிறிது போழ்தங் கூக்கமுங் குறைந்து மாழ்கி
மற்றிதும் பொன்னு யிற்றே மலரணை மருவ லெற்றே
குற்றமார் வாரா மக்கே கூற்றமாய் முடியும் போலும்
உற்றநற் பொருளு ணர்ந்தே ஒன்றினை யுரைத்தல் நன்றே
(32)

என்றவ னிருந்த காலை இல்லவள் மெல்லப் போந்து
நின்றவண் என்னை யீது நெருநலு மிரவும் உண்டி
இன்றிநீ ரிருத்த லாமோ எழுகநீ ராடு தற்கே
என்றனள் பசியுந் தோன்ற எழுந்துடன் சென்றா னாங்கே
(33)

பெய்தநீ ருடலிற் பட்டுப் பீதநீ ராக வோடக்
கைதவன் கருத்துக் கெட்டேன் கறையுடல் கழுவலாற்றேன்
ஐதிது வென்றே சென்றங் காடையை விரைந்தி ழுத்தான்
கையதிற் பட்ட போழ்தே காஞ்சனம் பரமாயிற்றே.
(34)

உடலுறா மழுக்கி னேடும் உடையுறா மழுங்கி னேடும்
இடருறு மனத்தி னேடும் இன்னுணா வறையிற் புக்கான்
படருறு மடையர் வந்து பரிகலந் திருத்திப் பற்பல்
தொடருறு பண்டமெல்லாம் சூழ்தரப் படைத்து நின்றார்.
(35)

இன்னமு தருந்தக் கையை இட்டன னிட்ட போழ்தே
அன்னமும் இலையுஞ் சூழ அமைந்தநீங் கறிக ளெல்லாம்
சொன்னமே யாகித் தோன்றத் துயர்ப்பெருங் கடலுள் மூழ்கி
என்னினிச் செய்வே னந்தோ இவ்வுடல் நிலைப்ப தன்றோ,
(36)

உடல்நிலை யாத போதிங் குற்றவிப் பொன்னி னாலே
படர்தரு பயன்றா னியாதோ பாவியேன் பதறிக் கெட்டேன்
அடர்தரு பொன்மேற் சென்ற ஆசையே அழித்த தம்மா
இடர்தரும் பொருளே யென்னைக் கிதனினுங் காட்டியென்
[னே. (37

இன்னுமோர் கணத்தி லந்தோ என்னுயி ருடலை விட்டுத்
தன்னிலை வழிக்கொண் டேகிச் சரியுமே தவிர்தலாமோ
அன்னமே உயிர்க்கா தார மாமெனும் அடைவு நீத்துச்
சொன்னமே யாவ மென்னத் துகளுறக் கொண்டு கெட்
டேன் (38)

ஒருபிடி யன்ன மென்றன் உள்ளுறச் செயவல் லார்க்குப்
பெருநிதிப் பொன்னனைத்தும் பேசிடா தளிப்பே னின்னே
அருந்துசின் னிரை யேனும் அருந்திடச் செயவல் லார்க்கிந்
நிதிக் குப்பை யெல்லாம் இங்ஙனே யீவேனே.
(39)

இன்னணம் துயர மெய்தி ஏழையங் கிருந்த காலை
அன்னவற் குயிரே யன்ன அருந்தவப் புதல்வி போந்து
முன்னவன் முன்னர் நின்று முகத்தினைக் கையாற் பொத்தி
இன்னினிச் செய்வே னெந்தாய் எனமகிழ் விரந்த தின்றே()

உற்றதிங் குனக்கு மென்னே ஓதுதி நீரக் காண்போம்
பெற்றவிப் பொருளனைத்தும் பெண்மணி யுனக்கே யன்றே
மற்றிது கொண்டு நீயென் வழிவழி சிறக்க வாழ்ந்து
கொற்றவ ரேவல் கேட்பக் குலவியின் புறுத லாமே.
(41)

அன்னமே யமுத மென்றே அறைகெனச் சிறுவி தேம்பி
மன்னுமென் கற்பைக் காக்கும் வண்ணமே யாத்து வந்த
பன்னரு முல்லை யாதிப் பனிமலர்ச் செடிக ளெல்லாம்
தன்னல மிழந்து பொன்னாத் தயங்கிடச் செய்தார் யாரே
(42)

குணமிலா மாந்தர் செல்வம் குலவிட நிற்ற லேபோல்
மணமிலா தொழிந்த இந்த மலரினால் மாட்சி யுண்டோ
வணமெலாம் விளங்க ஈசன் வகுத்தசி ருணரா திங்ஙன்
எணமிலா திதனைச் செய்த ஏழையர் யாவரேயோ (43)

காலையின் முகம லர்ந்து களிநுற விளங்குஞ் சில்ல
மாலையின் முகம லர்ந்து வளம்பெற விளங்குஞ் சில்ல
எலவார் குழலி னார்க்கு மலரினும் இனிய துண்டோ
ஆலைவாய்க் கரும்பி னென்றன் அகமழ னின்ற தையா.
(44)

என்றனள் இரங்க லோடும் ஏழையும் இரயம் புண்ணாய்
நின்றுதன் புதல்வி செங்கண் ணீரினை மாற்ற எண்ணிக்
கன்றிடே லம்ம என்றே கண்ணினைத் துடைத்த லோடும்
பொன்றிணி பாவை யாகி நின்றனள் பூவை தானும். (45)

(வேறு)

ஆங்கது கண்டே ஆவி யழிந்தான் அலமந்தான்
ஓங்கிரு கன்னம் வீங்குற மாறே ஓயாதே
தாங்கி யறைந்தான் ஏங்கி யிருந்தான் தளர்வுற்றான்
நீங்குயிர் போன்றே யாங்கண் விழுந்தான் நிலையில்லான்
(46)

பொன்னே யென்பார் கண்மணி யேநீ பொன்றாதாய்
மின்னே யென்பார் பொற்கொடி யோடும் மின்னாதாய்
தன்னே ரில்லா ஓவியப் பாவை தானென்பார்
அன்றே இன்றவ் வோவியப் பாவையும் ஆனாயே. (47)

கண்ணே யுன்னைக் கண்டிட லென்றோ களிகூரும்
பெண்ணே பெண்ணின் மணியே ஏதும் பேசாயே
எண்ணா தொன்றும் இன்னல் விளைத்தேன் இடருற்றேன்
உண்மை யுற்றே உயிர்மடி கின்றேன் உணர்விலேன்.
(48)

(வேறு)

பேயனே னென்செய்கேன் பிழைத்திட்டேன்
அதினின்றும் பிழைத்தல் காணேன்
ஆயினேன் கொடும்பாவி ஆசைக்கே
மாறாத அடிமையாகித்

சாரினோர் மாதவனைத் தலைக்கூடப்
பெறுவேனேல் சரண்மேல் வீழ்ந்து
மாயமா மிவ்வரத்தை மாற்றலர்க்கும்
வழங்கவில்லை வழுத்தா நிற்பேன். (49)

என்னரிய தவக்கொழுந்திங் கின்னுயிர்பெற்
றெழுந்திடுமேல் ஏழை யேனும்
அன்னமொரு பிடியுண்ணப் பெறுவேனேல்
இதுகாறும் அரிதிற் பெற்ற
பொன்னனைத்தும் ஒருங்கீய மனங்கொண்டேன்
மயக்கொழிந்த புனித நேரே
பின்னுமெழு மையுமமது மலரடிக்கே
அடிமையெனப் பேசு வேனே. (50)

பரமளித்த மாதவன்றன் அருள்கொண்டு
வந்திடுமோ மருவு மிந்தப்
புரமளித்த மானிடரில் எவரேனும்
மனமிரக்கம் பொருந்திச் சென்று
சிரமளித்த நதியுடையான் அடியரமர்
இருக்கையினைத் தேடி யின்னே
உரமளித்த அன்பினொடும் தந்திவ்வே
ழைக்குயிரை உதவு வாரோ. (51)

ஆங்கால மெனவெண்ணி அகங்கொண்டேன்
பூரித்தேன் அதுதான் மாறிப்
போங்கால மினிப்போந்து புல்லிற்றே
பொருள்நிறையப் பொருந்தி வாழ்ந்தும்
பாங்காக அறமொன்றும் உஞற்றிடார்
பின்னரது பார்ப்போம் என்பார்
சாங்காலஞ் சங்கரா சங்கரா
எனல்போலத் தவிக்கின் றேனே. (52)

ஒளிகாட்டிப் பசியநிற வுருக்காட்டி
அனலிலிட்டிங் குருக்கி னாலும்
களிகாட்டி நிழலாடு கவின்காட்டி
நயப்புமிகக் காட்டிப் பூணும்
அளிகாட்டி யென்போலும் பேதையார்
மனமுழுதும் அடிமை காட்டி
விளிகாட்டி வரும்வஞ்சக் கூற்றதனால்
நினைப்பெரியார் வெறுக்க என்பார். (53)

பேரவா எனும்பிணிக்குப் பிறப்பிடமே
அறியாமை பிடித்தோ ருள்ளம்
நேரவே யாட்சிகொண்டு களியாட்டம்
ஆட்டுவிக்கும் நிலைகொள் பேயே
தீரவே நயங்காட்டிக் கொல்லவருங்
கொடுங்கூற்றே செல்வ மென்னுஞ்
சோரவேட் டங்கொண்ட துன்புருவே
நினையாயஞ் சொல்லற் பாற்றோ. (54)

என்னைவிட்டுப் பிரிந்திங் கென்றுமினை
ஈகுவையோ இன்றேல் யானே
நின்னைவிட்டுப் பிரிந்தேகி நீளுலகை
அகன்றிடவோ நிகழ்த்தா யென்று
முன்னைவிட்டுப் பிரியாத பொன்னைவிட்டுப்
பிரிவலென முந்துங் காலைத்
தன்னைவிட்ட தவப்பெரியோன் தன்னருளிட்
டவன்முன்பு சார்ந்திட் டானால் (55)

(வேறு)

சார்ந்த மாதவர் கண்ட சழக்கனும்
சேர்ந்த வெள்ளம் நிறையுடைத் தாலெனப்
போர்ந்தே தூங்கப் பெரிய வடியிணை
கூர்ந்து கைகளைக் கூப்பினன் கூறுவான். (56)

ஐப னேயரு ளான்ற அமலனே
மெய்ய னேயடைந் தார்க்கருள் மேலனே
துய்ய னேமயல் தீர்ந்த சுகுணனே
கைய னேனைக் கடைக்கணித் தாள்வையே. (57)

நன்மை யாயின நாடும் நலமிலேன்
தின்மை யாயின தீர்க்குந் திறமிலேன்
பொன்மை யேபொரு ளென்று புலன்கொளாச்
சின்மை யேயடைந் தேனிச் சிறுமையேன். (58)

பொன்னும் வேண்டிலேன் பூமியும் வேண்டிலேன்
மின்னு நன்மணிப் பூண்களும் வேண்டிலேன்
மன்ன நின்ற மனைகளும் வேண்டிலேன்
அன்ன மோர்பிடி யுண்ண அருளினை. (59)

அண்ண லேயென்றன் ஆசைப் பெருக்கினால்
கண்ணி ழந்து கருத்து மிழந்துநற்
பண்ணின் நேர்மொழிப் பாவையைப் பாவியேன்
எண்ண மின்றி யிழந்தனென் என்செய்கேன். (60)

ஆவி யேகும் அளவையின் ஐயனே
மேவி னையென்றன் நல்வினை மேவலால்
பூவில் நன்னெறி கொண்டுநற் புண்ணியந்
தாவி வாழ்ந்திடத் தண்ணருள் காட்டவே. (61)

என்றி ரந்தவவ் வேழைபைக் கண்ணுறீஇக்
கன்றி டேல்நின் கருத்தை யுணர்ந்தனென்
நன்று தீதறி யாதவர் நானிலத்
தென்று மிவ்வகை யின்னலை யெய்துவார். (62)

(வேறு)

அன்பநீ யறையக் கேண்மோ
அறிவுரு வான அண்ணல்

இன்பமே உயிர்க்கு நல்க
எவற்றையும் இயற்றி யிட்டான்
கொன்பெறு மவற்றிற் குற்ற
குறைகுண நிலையு ணர்ந்து
தன்பெறு நிலையை யுன்னிச்
சார்ந்தவை கோடல் வேண்டும். (63)

பொன்னையே பொருளாக் கொண்டு
புந்தியைப் புறத்து விட்டாய்
என்னை நீ யடைந்த போதுன்
இயல்பினை யுணர்ந்தே சொன்னேன்
முன்னையே யறிவே னிந்த
முடிவினை யடைவை யென்றே
பின்னைநல் லுணர்வு பெற்றாய்
பிழைபல கண்ட வாற்றால். (64)

செல்வமென் றுரைப்ப தெல்லாம்
சிந்தையின் நிறைவே மிக்க
அல்லலென் றுரைப்ப தெல்லாம்
அவாவுறும் அடைவே யாகும்
வல்லதோ ரறிவி னாலே
மகிழ்வுடன் போது மென்ற
நல்லதோர் மனமே பொன்செய்
நன்மருந் தென்றா ரான்றோர். (65)

உலகெலாம் பொன்னைக் கண்டே
உவப்பநீ யுள்ளங் கொண்டாய்
அலகில்பல் பொருளின் மேன்மை
அறிந்திலாய் அறிவொன் றில்லாய்

இலகுறு மூலோகந் தம்முள்
இழிந்ததிப் பொன்னே யாகும்
மலர்தரும் அழகே யல்லால்
மற்றிதன் சீர்த்தி யென்னே. (66)

நவநவ மாக ஈசன்
நல்கிய பொருளை யெல்லாம்
கவினுமோர் பொன்னே யாகக்
காண்பதிற் பயனு முண்டோ
அவமுறு மாலைக் கண்ணன்
அனைத்தையும் பொன்னாக் காண்பன்
இவணெனின் அதனா லெய்தும்
இன்பமு மின்ப மாமோ. (67)

படைப்பினைப் பழிப்போ னன்ற
பரமனைப் பழித்தோ னவன்
திடப்பட அன்னாற் கீசன்
திருவருள் வாய்த்தி டாதால்
அடைப்புறு பேர வாவை
அன்பநீ அறவே நீக்கிப்
புடைப்புறு ஞானங் கொண்டு
புவியினில் வாழ்தல் நன்றே. (68)

(வேறு)

புண்ணியப் பயனா யான்ற பொருளினைப்பெற்ற மாந்தர்
நண்ணிய உறவைக் காத்து நம்பினோ ரிடுக்கண் தீர்த்து
உண்ணிய வுணவு தந்தே உணர்வினை வளர்க்குங் கல்வி
எண்ணுநன் னெறியி லீய ஏற்றன செய்தல் வேண்டும். (69)

அடியவர்ப் பூசை யாற்றி அழிவிலாத் தான தர்மம்
முடிவுற ஆபந்து ஞற்றி முன்னவன் நமக்குத் தந்த
வடிவுறு செல்வம் யாவும் வறியவர்க் கீய வென்றே
செடியுறு வினைகள் தீரச் செய்தலே சீரி தாமால். (70)

ஏனைப்பல இடித்து ரைத்தே ஏழையை யினிது தேற்றி
உனக்கினித் துன்ப மில்லை உள்ளதின் புள்ள வாறே
மனக்கினி யனவாத் தோன்றும் மாண்புறு மிந்த நீற்றை
இனிப்பல பொருளின் மீதில் இறைக்கென இனிது தந்தான். (71)

தந்தவன் மலர டிக்கண் தலையுற வணங்கி நிற்ப
அந்தணன் வாழ்த்திச் சென்றான் அன்பறு மகம கிழ்ந்து
மந்திர நீற்றை யேற்று மன்னுநல் லாவி மேதை
முந்திய வுணவின் மீதே முற்படத் தூவி னானே. (72)

வெள்ளிய அன்னங் கண்டான் மெய்யெலாம் புளகம் போர்ப்பத்
துள்ளியே யோடித் தன்பொற் றேரதை மேற்றடவி லோடும்
ஒள்ளிய வவியந் தான் உயிர்பெற் றங்கெழுந் தாலென்னக்
கள்ளவிழ் மலர்ப்பூங் கோதை காரிகை பாயி னாளே. (73)

அடக்கரு மகிழ்வி னோடும் ஆவயி னிருந்த பற்பல்
தொடக்குறு பொருளின் மீதே தூவினன் துலங்கக் கண்டான்
விடக்கரு நாகந் தீண்டி விழுந்தவன் மயக்கம் நீங்கி
இடத்துறு முறவைக் கண்ட இன்பமே எயி னானல் (74)

இல்லெலாந் தூவி னனங் கிருந்தபூம் பொழிலிற் புக்கு
முல்லைமேற் றூவி னனம் முல்லையை யடுத்து நின்ற
நல்லன மரங்கண் மீதும் நறுமலர்க் கொடிகண் மீதும்
வல்லவன் அருட்டி றத்தை வாழ்த்தியே தூவி னானே.

விளங்கிய பொருள்கள் யாவும் மெய்யுரு மேய பின்னைத்
துளங்கிய துன்ப நீங்கத் தொன்மைப் பேராசை நீத்துக்
களங்கமில் மனத்த னாகிக் கடவுடன் படைப்புக் கண்டே
உளங்கொளு முவகை பூப்ப உத்தம னாயி னானே. (76)

IX. நாலடியார்

புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க அறவினை—இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்தன் கேளலறச்
சென்றான் எனப்படுத லான். (1)

கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்கால் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம்வாயால் மீட்டு. (2)

இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக்—கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாம்காணேம் கல்விபோல்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து. (3)

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து. (4)

நல்லா ரெனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லா ரெனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்
நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு. (5)

நாறாத் தகடேபோல் நன்மலர்மேற் பொற்பாவாய்
நீறாய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலும்
நன்மக்கள் பக்கந் துறந்து (6)

தூய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கொன் றீகலான்
வைத்துக் கழியும் மடவோனை—வைத்த
பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்
தருளும் அவனை நகும். (7)

எனதென தென்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பென் யானும்—தனதாயின்
தானும் அதனை வழங்கான் பயன்றுவ்வான்
யானும் அதனை யது. (8)

புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருள்தெரியார்
உய்த்தக மெல்லா நிறைப்பினும்—மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே பொருள்தெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு. (9)

உண்ணான் ஒளிநிறான் ஓங்கு புகழ்செய்யான்
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அ ஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும். (10)

கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப் [டுண்
பிணங்கொண்டு காட்டிப்பார்க் கண்டு-மணங்கொண்
டீண்டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே
டொண்டொண்டொ டென்னும் பறை. (11)

யானை யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும் எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய். (12)

X. நளவெண்பா

[நளன் மீண்டும் தன் நகர் அடைந்தமை]

மன்னா வுனக்கபய மென்னா வனத்தீயில்
பன்னக வேந்தன் பதைத்துருகிச் — சொன்ன
மொழிவழியே சென்றான் முரட்கலியின் வஞ்சப்
பழிவழியே செல்கின்றான் பார்த்து. (1)

மண்ணின்மீ தென்றனைநின் வன்றாளொன் றாமுதல்
எண்ணித் தசவென் றிடுகின்றான் — நண்ணிப்போர்
மாவலான் செய்த வுதவிக்கு மாறாக
ஏவலாற் றீங்கிழைப்பே னென்று (2)

வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா
வாமநெடுந்தோள் வறியோருக் — கேமம்
கொடாதா ரகம்போற் குறுகிற்றே மெய்ம்மை
விடாதான் திருமேனி வெந்து. (3)

சாதி மணித்துகில்நீ சாத்தினால் தண்கமழ்நீர்ப்
போதின்கீழ் மேயும் புதுவரால் — தாதின்
துளிக்குநா நீட்டும் துறைநாடர் கோவே
ஒளிக்குநாள் நீங்கும் உரு. (4)

காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ — நாதம்
அளிக்கின்ற ஆழிவாய் ஆங்கலவ னோடி
ஒளிக்கின்ற தென்னோ வுரை. (5)

போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய் — தீவாய்
அரவகற்று மென்போல ஆர்கலியே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொல் இன்று (6)

மான்றேர்த் தொழிற்கும் மடைத்தொழிற்கு மிக்
கோனென். றூன்றேய்க்கும் வேலை நுனைநெடுவேற் —
றேன்றேக்குந் தார்வேந்தற் கென்வரவு தானுரைமி
னென்றுரைத்தான், றேர்வேந்தன் வாகுகனாய்ச்
சென்று. (7)

பொய்ப்படையாச் சிந்தைப் புரவலனை நோக்கித்தான்
செய்ய முகமலர்ந்து தேர்வேந்தன் — ஐயநீ
எத்தொழிலின் மிக்கான்கொல் யாதுன் பெயரென்றான்
கைத்தொழிலின் மிக்கானைக் கண்டு. (8)

அன்னம் மிதிப்ப அலர்வாயுந் தேறல்போய்ச்
செந்நெல் விளைக்குந் திருநாடர் — மன்னா [என்றான்
மடைத்தொழிலும் தேர்த்தொழிலும் வல்லனியான்
கொடைத்தொழிலின் மிக்கான் குறித்து. (9)

காரிருளிற் பாழ்மண்ட பத்தேதன் காதலியைச்
சோர்துயிலின் நீத்தல் துணிவன்றோ — தேர்வேந்தற்
கென்றுரைத்தால் நேர்நின் றெதிர்மாற்றந் தந்தாரைச்
சென்றறிந்து வாவென்றான் றேர்ந்து. (10)

கானகத்துக் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்டுப்
போனதூஉம் வேந்தற்குப் போதுமோ — தானென்று
சாற்றினா னந்தவுரை தார்வேந்தன் தன்செவியில்
ஏற்றினான் வந்தா னெதிர். (11)

ஒண்டொடி தன்னை உறங்கத்தே நீத்ததூஉம்
பண்டை விதியின் பயனேகாண் — தண்டாப் [தே
றூத்தாம வெண்குடையான் பொன்மகளை வெவ்வனத்
நீத்தானென் றையுறேல் நீ. (12)

வாக்கினான் மன்னவனை மொய்ப்பான் மதித்தொருகால்
ஆக்கையே நோக்கின் அவனல்லன் — பூங்கமழுங்
கூந்தலாய் மற்றுங் குலப்பாக னென்றுரைத்தான்
ஏந்துநான் மார்ப னெடுத்து. (13)

மீண்டோர் சுயம்வரத்தை வீமன் திருமடந்தை
பூண்டாளென் றந்தணநீ போயுரைத்தால்—நீண்ட
கொடைவேந்தற் கித்தூரந் தேர்க்கோலங் கொள்வான்
படைவேந்த னென்றாள் பரிந்து. (14)

எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாஞ் சுயம்வரமென்
றங்கோர் முரச மறைவித்தான்—செங்கோலாய்
அந்நாளு நாளை யளவென்றான் அந்தணன்போய்த்
தென்னாளுந் தாரானைச் சேர்ந்து. (15)

[illegible]ான்மே லெறிகின்ற மாலை யெழில்நளன்றன்
முன்னை யிழந்ததுகாண் முன்னாளின்—அன்னதற்குக்
காரணந்தா னேதென்றே யென்றான் கடாஞ்சொரியும்
வாரணந்தா னன்னான் மதித்து. (16)

ஒற்றைக் கலிபாய்த் தேரென்ன வோடுவதோர்
கொற்ற நெடுந்தேர் கொடுவந்தான்—மற்றிதற்கே
போந்தேறு கென்றுரைத்தான் பொம்மென் றளிமுரலத்
தீந்தேறல் வாக்குந்தார்ச் சேய். (17)

மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென் றனவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே—தோலாமை
மேல்கொண்டா னேறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதின்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா. (18)

வண்டார் வளவயல்சூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந் திரன்சுவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிற்றே
காவலன்பால் நின்ற கலி. (19)

ஆதி மறைநூ லனைத்துந் தெரிந்துணர்ந்த
நீதி நெறியாளர் நெஞ்சம்போல்—யாதும்
நிரப்பாம லெல்லாம் நிரம்பிற்றே பொற்றேர்
வரப்பாகன் புக்க மனை. (20)

மக்களைமுன் காணா மனநடுங்கா வெய்துயிராப்
புக்கெடுத்து வீரப் புயத்தணையா—மக்காள் நீர்
என்மக்கள் போல்கின்றீர் யார்மக்க ளென்றுரைத்தான்
வன்மக் களியானை மன். (21)

மன்ன விடதத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள்யாம்
அன்னை தனைக் கான்விட் டவனேக—இந்நகர்க்கே
வாழ்கின்றோ மெங்கள் வளநாடு மற்றொருவன்
ஆள்கின்றா னென்றா ரழுது. (22)

உங்க ளரசொருவ னுளநீ ரோடிப்போந்
திங்க ணுறைத லிழுக்கன்றோ—செங்கை
வளவரசே யென்றுரைத்தான் மாதவத்தாற் பெற்ற
இளவரசை நோக்கி யெடுத்து. (23)

எந்தை கழலிணையின் எம்மருங்குங் காணலாம்
கந்து சுளியுங் கடாக்களிற்றின்—வந்து
பணிமுடியிற் பார்காக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள்
மணிமுடியிற் றேய்ந்த வடு. (24)

கொற்றக் குமரனையும் கோதையையும் தான்கண்டு
மற்றவன்று னங்குரைத்த வாசகத்தை—முற்றும்
மொழிந்தாரம் மாற்றம் மொழியாத முன்னே
அழிந்தாள் விழுந்தா ளழுது. (25)

மற்றித் திருநகர்க்கே வந்தடைந்த மன்னவற்குக்
கொற்றத் தனித்தேருங் கொண்டணைந்து—மற்றும்
மடைத்தொழிலே செய்கின்ற மன்னவன்கா ணெங்கள்
கொடைத்தொழிலா னென்றான் குறித்து (26)

அரவரசன் றன்கொடுத்த அம்பூந் துகிலின்
ஒருதுகிலை வாங்கி யுடுத்தான்—ஒருதுகிலைப் [குந்
போர்த்தான் பொருகலியின் வஞ்சனையாற் பூண்டளிக்
கோத்தாய முன்னிழந்த கோ (27)

உத்தமரின் மற்றிவனை யொப்பா ரொருவரிலை
இத்தலத்தி லென்றிமையோ ரெம்மருங்கும்—கைத்
தலத்தில்; தேமாரி பெய்யுந் திருமலர்த்தார் வேந்தன்
மேல்; பூமாரி பெய்தார் புகழ்ந்து. (28)

மன்றலிளங் கோதையொடு மக்களுந் தானுமொரு
வென்றி மணிநெடுந்தேர் மேலேறிச்—சென்றடைந்
மாவிந்த மென்னும் வளநகரஞ் சூழ்ந்ததொரு [தான்
பூவிந்தை வாழும் பொழில். (29)

அப்பலகை யொன்றி னருகிருந்தார் தாமதிக்கச்
செப்பரிய செல்வத் திருநகரும்—ஒப்பரிய
வன்றானை யோடு வளநாடும் வஞ்சனையால்
வென்றானை வென்றானவ் வேந்து. (30)

ஏனை முடிவேந்த ரெத்திசையும் போற்றிசைப்பச்
சேனை புடைசூழத் தேரேறி—யானபுகழ்ப்
பொன்னகர மெய்தும் புரந்தரனைப் போற்பொலிந்து
தன்னகரம் புக்கான் நளன். (31)

கார்பெற்ற தோகையோ கண்பெற்ற வாண்முகமோ
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுலமோ—பார்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாநகருக்
கேதோ வுரைப்பென் எதிர். (32)

XI. சிவ சிவ வெண்பா

விற்பிரம்பா லுற்றடி மேலவர்க் கெங்குநிறை
சிற்பரனே தெய்வஞ் சிவசிவா—சொற்ற
அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. (1)

எய்தரும் பாலுயிர்நீத் தெய்தபொழு தங்கண்ணன்
செய்தருமஞ் செய்தான் சிவசிவா—உய்யுநெறி
அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்ருத் துணை. (2)

சந்தியந்தப் பாமலிச் சந்திரற்குச் சக்ரமதி
சித்த மொருமித்தாள் சிவசிவா—புத்தியுடன்
தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். (3)

மறலிசெயன் மாற்றி வயதரனாற் பெற்ற
திறன்மகப் பேறுஞ் சிவசிவா—பெறுமே
றெழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின். (4)

பொங்குபுகழ் வாய்மைப் புனிதவதி யார்க்கானார்
செங்கனியை யீந்தார் சிவசிவா—துங்க
மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை. (5)

தன்மகனைக் கன்றினுக்குத் தான்மாறு தீர்க்குமெய்த்
தொன்மையன்றோ செங்கோல் சிவசிவா — [illegible]
தன் குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின்
என்குற்ற மாகு மிறைக்கு. (6)

VI. திரௌபதி மாலையீடு

இங்கிவர் இவ்வா றிந்த
இருக்கையில் இருக்கும் நாளில்
அங்கண்மா ஞால மெங்கும்
அரக்குமா ளிகையின் வீந்தார்
பங்கமில் குணத்தான் மிக்க
பாண்டவர் என்று மாழ்கத்
துங்கவேல் துருப தன்றான்
சூழ்ந்தது சொல்ல லுற்றாம். (1)

வரத்தினாற் பிறந்த வாறும்
வான்மொழி புகன்றவாறும்
சிரத்தினால் வணங்கிக் கேட்பத்
தேசிகன் உரைத்த வாறும்
உரத்தினாற் கெடாத வாறும்
உணர்ந்துதன் பேதை இன்னம்
சரத்தினால் உயர்ந்த வின்மைத்
தனஞ்சயற் குரியள் என்னா. (2)

தான்வரித் தவற்கே எய்த
உரியள்என் தனயை என்று
கான்வரிச் சுரும்புண் மாலைக்
காவலர்க் கோலை போக்க
மான்வரிக் கண்ணிக் கேற்ற
வதுவைநாள் மலர்பூ ஒன்றைத்
தேன்வரித் தென்ன வந்து
திரண்டது குமரர் சேனை. (3)

ஆங்கது நிகழ்ந்த மாற்றம்
அந்தணன் ஒருவன் வந்தோன்
ஈங்கிவர்க் குரைப்ப மைந்தர்
ஐவரும் யாயுங் கேட்டுப்
பாங்குடைப் பதியில் வாழும்
பார்ப்பன மாக்க ளோடும்
தாங்கருங் கொடிய கானம்
தம்மனத் தேரிற் போனார். (4)

சாரதக் கிரத்தின் மிக்க
தபோதனன் சதுர்வே தங்கள்
பாரதந் தன்னோ டைந்தாம்
படியினாற் பகர்ந்த மூர்த்தி
நாரத முனியை யொப்பான்
நராதிபர் நடந்து செல்லும்
நீரத நெறியில் வாவி
நிறைந்தநீர் என்ன நின்றான். (5)

வணங்கலும் வாழ்த்தி முந்த
வந்துநீர் வாழ்வு செய்தீர்
இணங்கிநுங் கேண்மை கொள்வான்
இச்சையால் யாக சேனன்
அணங்கினை அன்று வேள்வி
அழலிடை அளித்தான் அந்தச்
சுணங்கணி மார்பாள் நாளைச்
சூட்டுவள் தொடையல் மாதோ. (6)

இப்பகல் இரவும் வைகா
[illegible]ழுங் கெய்தும் அந்தணன்
அப்பகல் மன்றல் பெற்றால்
தோற்றுதல் ஆண்மை யென்று

செப்பியே முனிவன் போகச்
 சிறுவரும் பெரிய கங்குல்
மைப்புறப் பார்த்தன் செங்கை
 மணிவிளக் காரப் போனார். (7)

புத்திரன் பேரர் கங்கைப்
 பூந்துறை அடைந்த போதில்
குத்திர விஞ்சை வேந்தன்
 குறுகிவெங் கொடும்போர் செய்யச்
சித்திரத் தேரோன் தன்னை
 தேவர்கோன் மதலை செந்தீ
அத்திரத் திருந்தைத் தேரோன்
 ஆக்கினன் இமைப்பின் அம்மா. (8)

தோற்றவன் திரிந்து மீண்டு
 தோழன்அவ் விசயற் காக
ஆற்றரும் புனலும் யாறும்
 அவன்றுணை யாக நீந்திச்
சாற்றும்உற் கசதீ ரத்துத்
 தௌமிய முனியைக் கண்டு
போற்றிமற் றவன்ற னோடும்
 புன்னெறிப் புறம்விட் டாரே. (9)

புலர்ந்தன கங்குற் போதும்
 பொழிதரு பனியும் சேர
மலர்ந்தன மனமுங் கண்ணும்
 வயங்கின திசையும் பாரும்
அலர்ந்தன தடமுங் காவும்
 ஆர்த்தன புள்ளும் மாவும்
கலந்தன குருகும் பேடும்
 கலித்தன முரசும் சங்கும். (10)

குன்றமுங் கொடிய கானும்
　　கூரிருட் கங்குல் நீங்கி
நன்றுநன் றுதவ வந்தீர்
　　நடந்துநீ ரிளைத்தீர் போலும்
என்றுகொண் டுவகை யோடும்
　　இன்மலர்க் கழுநீர் வாச
மன்றலந் தென்றல் வீசி
　　வழிவிடாய் தணித்த தன்றே. (11)

வெறிபடு முளரி மொக்குள்
　　விரிபுதன் னோக்கிச் சுற்றும்
பொறிவரி வண்டின் ஈட்டம்
　　புறத்திருந் திரங்க வண்டொன்
றிறகரால் வீசி உள்புக்
　　கின்மது நுகர்தல் கண்டு
நெறியில்கல் நிமித்த மாக
　　நெஞ்சுற நினைந்து சென்றார். (12)

வண்டுறை மருங்கின் ஆங்கோர்
　　மாங்கனி வீழ்தல் கண்டே
தண்டுறை மீன்க ளெல்லாம்
　　தத்தமக் கிரையென் றெய்த
விண்டுறை கிழிய வோடி
　　வென்றொரு வாளை தன்வாய்க்
கொண்டுறை வலிமை நோக்கிக்
　　குறிப்பினல் உவகை கூர்ந்தார். (13)

மாக்குரல் அளக வல்லி
　　வதுவையின் அழகு காணத்
தாக்குரல் அடிகொள் யானைத்
　　தரணிபர் எவரும் வந்தார்

வீக்குநன் மிளிர்பொற் பூணீர்
விரைவுடன் வம்மின் என்று
கூக்குரல் விளிப்ப போலுங்
கோகிலக் குரலுங் கேட்டார். (14)

நீடுத லில்லை இன்றே
நிருபதி கன்னி மன்றல்
கூடுதல் இவர்க்குண் டாகும்
கொற்றவர் குறைபொ ருதே
ஓடுத லுண்மை என்னத்
தோகைகள் ஓகை யோடும்
ஆடுதல் நோக்கி நோக்கி
அகமகிழ்ந் தேகி னாரே. (15)

பூவெலாஞ் சுரும்பு மொய்ப்பப்
புனலெலாம் புள்ளு வைக
மாவெலாந் துணையின் மேவ
மரனெலாம் வல்லி புல்ல
ஏவெலாம் பயின்ற விற்கை
ஏற்றிளஞ் சிங்கம் போல்வார்
காவெலாம் மருங்கு தோறுங்
கண்டுகண் களித்து நின்றார். (16)

வாரண மாயை சூழ்ந்த
மாயவன் தோற்றம் போலப்
பேரொளி பம்பி யார்க்கும்
பேசருஞ் சிறப்பிற் றாகிப்
பூரண கும்பம் பொற்கோ
புரங்களாற் பொலிந்து தோன்றும்
ஆரவ மிகுந்த பல்புள்
அகழிசூழ் புரிசை கண்டார். (17)

மங்கல முழவம் விம்ம
மன்னுபல் லியங்கள் ஆர்ப்பச்
சங்கினம் முழங்க எல்லாத்
தானையும் பரந்து சூழ
எங்கணும் நெருங்கி வைகும்
இராசமண் டலங்க ளோடும்
துங்கவேல் துருப தன்றன்
தொல்லைமா நகரி புக்கார். (18)

தொடங்கியும் தொடக்கந் தொட்டுத்
துகளற வளர்ந்தும் மீள
மடங்கியும் செல்லு கின்ற
மன்னுயிர் உலக மெல்லாம்
முடங்கிய சார்ங்கச் செங்கை
முகுந்தன்வாய்ப் புகுந்த காலத்
தடங்கிய உதரம் போன்ற
தந்தமா நகரி அம்மா. (19)

குழைப்புறங் கடந்த செங்கட்
குறுநகைக் கொவ்வைச் செவ்வாய்
இழைப்பொலி ஆகத் தாருக்
கிற்றைநாள் வதுவை என்று
மழைப்புற மாடம் ஏறி
வருநரை மலர்க்கை காட்டி
அழைப்பன போன்ற வீதி
அணிகொடி ஆடை யெல்லாம். (20)

விண்டலம் புதைத்த பைம்பொற்
றுகிலிடு விதான நீழல்
மண்டகிற் புகையின் மூழ்கி
ஆவண மறுகிற் செல்வம்

கண்டுகண் டரியே றானின்
கவினுடை நெடுந்தோல் போர்த்துக்
கொண்டன செயலார் ஆங்கோர்
குலாலன திருக்கை சேர்ந்தார். (21)

ஆங்கண்நற் றவத்தான் மிக்க
அன்னையை இருத்தி மைந்தர்
தாங்கள்முற் றுணையாய் வந்த
தாபதர் தம்மோ டெய்தித்
தூங்கணங் குரீஇயின் மஞ்சத
தலந்தொறுந் தூங்கு கின்ற
தேங்கண்மாத் தெரியல் வேந்தர்
சேர்ந்தபே ரவையி லானார். (22)

ஆதியிற் குந்தி மைந்தர்
ஐவர்க்கும் உரிய ளாமென்
ஓதிய விதியி னால்நெஞ்
சலப்புறு உவகை கூர்வாள்
சோதிடம் பொய்யா தென்றும்
தோன்றுவர் உரியோர் என்றும்
தாதியர் தேற்றத் தேற்றத்
தன்மனத் தளர்வு தீர்வாள். (23)

சூட்டிய தொடையன் மாலைத்
தோழியர் வைகல் தோறம்
தீட்டிய படங்க ளும்தம்
சிந்தையும் பொலிவு கொள்ளக்
கோட்டிய சிலையி னோடும்
கொடிமணித் தேரி னோடும்
காட்டிய கோல மன்றிப்
பிறிதொன்றுங் காண்கி லாதாள். (24)

ஆண்டெரிப் பிறந்த போதே
அன்பினாலெந்தை நேர்ந்த
பூண்டெரி மார்பன் இன்றிப்
பொன்அவை பொலியத் தோன்றி
ஈண்டெரி முன்னர் மன்னர்
இழிவுற வேட்டி லானேல்
மீண்டெரி புகுவன் என்னும்
எண்ணமே விளையும் நீராள். (25)

கோண்பிறை நுதலாள் தன்னைக்
கோதையர் பலருங் கூடிச்
சேண்புனல் பலகொண் டாட்டிச்
செழுந்துகில் தொழுது சேர்த்துப்
பூண்பன இசையப் பூட்டிப்
புகைகமழ் தாபஞ் சூட்டிக்
காண்பவர் ஆண்மை தேயக்
காமரு கோலஞ் செய்தார். (26)

வந்தனர் குமரர் யாரும்
வருகென மகிழ்ந்து போற்றிச்
சந்தணி மார்பி னானைத்
தாயினும் பரிவு கூர்ந்தோர்
கந்தனும் உவமை அற்றுக்
காவலர் ஆசைத் தீயில்
இந்தனம் இடுவ தேய்ப்ப
வேத்தவை ஏற்றி னாரே. (27)

வெங்கழற் படைக்கை வேந்தர்
விழிகளால் விளங்கு மேனிப்
பொங்கழற் பிறந்த பாவை
பொற்பினைப் பொலிய நோக்கிப்

பைங்கழைத் தனுவோன் செங்கைப்
பகழியாற் பாவ மெய்தி
அங்கழற் பட்ட நெய்போல்
அனைவரும் உருகி னாரே. (28)

மங்குலின் மங்குன் மூடி
வயங்கொளி மறைந்து தோன்றாச்
செங்கதிர்ச் செல்வன் போலச்
சீர்கெழு வடிவம் மாறி
அங்கவர் இருந்த தன்மை
அறிந்ததோ செறிந்த பொய்கைப்
பங்கயம் போன்ற தால்அப்
பறிவுறு பாவை பார்வை. (29)

மனக்கடுங் காதல் விம்ம
மாலைதாழ் புயங்கள் வாட
எனக்கெனக் கென்றென் றேமாந்
திருந்தகா வலரை நோக்கிச்
சினக்கடம் ஒழுகுங் கன்னக்
களிற்றினன் திட்டத் துய்மன்
நினைக்கவும் அரிய தொன்றை
நினைவினு டுரைசெய் வானே. (30)

சிலையிது சிலீமு கங்கள்
இவைகடுந் திரிகை வேகத்
திலமுகத் துழலு கின்ற
எந்திரத் திகிரி நாப்பண்
நிலையிலா இலக்கும் அம்மீதே
நெஞ்சுற யாவன் எய்தான்
கலைவலீர் அவற்கே இந்தக்
கன்னியும் உரியள் என்றான். (31)

சிட்டத்துய்மன் கூறிய இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரசரனைவரும் இடிமுழக்கங்கேட்ட பாம்புபோலக் கலங்கினாராயினும் திரௌபதியிடத்து வைத்த ஆசையினால் வெட்க மற்று அங்கேயிருந்தனர்.

வேறு

கண்போல் அம்பும் நுதல்போலுங்
கடுங்கார் முகமும் காண்டோறும்
திண்போர் வேந்தர் மனக்கலக்கஞ்
செப்புந் தகைத்தன் றானாலும்
விண்போ யுழன்று சுழல் இலக்கை
மெய்யே எய்து வீழ்த்திமலர்ப்
பெண்போல் வாளைக் கைப்பிடிக்கும்
பேராசையினால் பேதுற்றார். (32)

திருந்தார் மன்றற் குழலணங்கின்
செவிலித் தாயர் கடல்கடைந்து
வருந்தா அமுதம் நிகர்வாளை
மயில்போற் கொண்டு மன்னவைபுக்
கிருந்தார் இருந்த காவலரை
இன்னார் இன்னார் இவரென்று
முருந்தார் பவளத் துவரிதழ்வாய்
முகிழ்வாள் நகைத்து மொழிகின்றார். (33)

மாற்றம் பிறிதொன் றுரையான்அவ்
வன்போர் வில்லின் வலிநோக்கிச்
சீற்றம் சிந்தை கொண்டழலப்
பொய்யே மலர்ந்த திருமுகத்தான்
ஏற்றம் தன்னில் வேறொருவர்
இப்ப ருலகில் இலரென்னத்
தோற்றம் படைத்தோன் தனக்காட்டித்
துரியோ தனன்மற் றிவனென்றார். (34)

மணியின் கிரண வெயிலெறிப்ப
மண்ணேழ் தாங்கும் நச்செயிற்றுப்
பணியின் முடிநா யகத்தலையின்
பாங்கே நிரைத்த பஃறலைபோல்
துணியும் கொடுமை வகிரன்ன
துணைவர் துச்சா தனன்முதலோர்
அணியும் கழற்காற் சுயோதனனுக்
கருகா சனத்தர் இவரென்றார் (35)

உலைவந் தயருஞ் சூன்மந்திக்
குருகா நிலங்கீண் டுதவுகுலக்
கலைவன் பலவின் சுளைகீறிக்
களிப்போ டளிக்குங் காந்தாரத்
தலைவன் சகுனி இவன்கண்டாய்
தக்கோர் ஆடாச் சூதுக்கும்
நிலைவஞ் சனைக்குந் தரணியரில்
யாரே இவற்கு நிகரென்றார். (36)

பேசா தொடுக்கும் போரறிவால்
பெரும்போர் வலிபால் பிறப்பால்மெய்த்
தேசால் இயற்றும் பலபடையால்
திண்டோள் வலியால் செஞ்சிலைக்கை
ஆசான் மைந்தன் இவன்றனக்கிங்
காரே உவமை அமரரினும்
ஈசா னனைமற் றெருசிறிதொப்
பெனலாம் அல்ல திலையென்றார். (37)

பெண்மைக் கிரதி யெனவந்த
பெண்ணா ரமுதே பேருலகில்
உண்மைக் கிவனே வலிக்கிவனே
உறவுக்கிவனே உரைக்கிவனே

திண்மைக் கிவனே நெறிக்கிவனே
தேசுக் கிவனே சிலைக்கிவனே
வண்மைக் கிவனே கன்னனெனும்
மன்னன் கண்டாய் மற்றிவனே. (38)

இந்தக் குரிசில் யதுகுலத்துக்
கெல்லாம் திலகம் எனுமாறு
வந்துற் பவித்துப் பொதுவருடன்
வளருங் கள்ள மாமாயன்
முந்தக் கஞ்ச மாமனுயிர்
முடித்தான் இவற்கு முகிலூர்தி
அந்தப் புரத்தில் ஆராமம்
அந்தப் புரத்துக் காராமம். (39)

தண்ணந் துளவோன் தனக்கிளவல்
இவன்காண் மின்னே சாத்தகியென்
றெண்ணும் போச குலத்தலைவன்
எவரும் சூழ இருக்கின்றான்
கண்ணன் றன்னை அவமதித்துக்
கழறும் புன்சொற் கார்முகத்தைத்
திண்ணென் கருத்தான் ஈங்கிவன்காண்
சேதிப் பெருமான் சிசுபாலன். (40)

தார்வண் டிமிரத் தேனொழுகுங்
கடந்தோள் வீரன் சராசந்தன்
போர்வெஞ் சரத்தால் யாவரையும்
புறங்கண் டன்றிப் போகாதான்
சீர்வண் மதுரா புரிவிடுத்துத்
துவார கையினிற் சென்றொதுங்கக்
கார்வண் ணனையும் நெடுங்காலம்
வென்றான் இவன்காண் என்றாரே. (41)

பனைக்கைப் பிறைவெண் கோட்டயிரா
வதமே போலும் பகட்டில்இவன்
வினைக்கட் புகுந்தால் எதிர்நின்று
வேறார் இவனை வெல்கிற்பார்
முனைக்கட் செங்கண் தீயுமிழும்
முகத்தான் மாதே பகதத்தன்
தனக்குத் தானே நிகரென்னத்
தருக்கோ டுண்டே இருக்கின்றான். (42)

இவன்சல் லியனென் றுரைசான்ற
இகல்வேல் மன்னர்க் கேறனையான்
இவன்றன் பகைவர் பாவரையும்
இமையோ ராக்கும் எழில்நீலன்
இவன்றன் தமிழ்த்தேர் அடல்வழுதி
இவன்றேர் இரவி குலவளவன்
இவன்செந் தழலோன் மரபாகி
ஈரே ழுலகும் புகழ்சேரன். (43)

வில்லாண் மையினல் வெங்கருப்பு
வில்லோன் றனக்கே நிகரென்னப்
பல்லார் புகழும் பான்மையினல்
பதினெண் புவிக்கும் பதியாய
எல்லா அரசும் நின்பொருட்டால்
ஈண்டே திரண்ட இன்னமுதச்
சொல்லாய் நல்லாய் மென்பூவாய்
தோகாய் பாவாய் திரௌபதியே. (44)

இவரில் தனது தோள்வலியால்
அரியே றென்ன எழுந்திருந்தத்
தவரில் புரிநா ணுறவேற்றித்
தழல்கால் முனைவெஞ் சாயகத்தால்

பவரில் செறிய நிரைத்துருளும்
பல்வாய்த் திகிரிப் பயில்இலக்கைக்
கவரிற் செழுந்தார் புனைந்துஅவனைக்
கைக்கொண் டிடுநீ கடிதென்றார். (45)

வேறு

முத்தநகைப் பவளஇதழ்க் குளிர்வெண் திங்கள்
முகத்தானைக் கைத்தாயர் மொழிந்த காலைச்
சித்திரமொத் துணர்வழிந்து தத்தம் பைம்பொற்
றிகழரியா சனத்திருந்தார் சிற்சில் வேந்தர்
அத்தனுவின் பெருமையையும் இலக்கத்துள்ள
அருமையையுங் கருதாமல் ஆண்மை கூறி
எத்தனைஎத் தனைவேந்தர் ஆசை கூர
யான்யானென் றெழுந்திருந்தார் யானை போல்வார்.

தனுவெடுத்து நாண்பிணிப்பான் கிளரா நின்ற
தன்குலத்தில் அவனிபரைத் தடுத்து வேதப்
பனுவலுக்குந் தவத்தினுக்கும் உரியவேள்விப்
பார்ப்பனமாக் களினிடையே பாண்டு மைந்தர்
அனுவுருக்கொண் டுருமாறி இருந்த தன்மை
அறிந்தருளி அலாயுதனோ டருளிச் செய்தான்
மனுமுறைக்கு வரம்பாகி வருத்தம் விட
மாநிலமீ தவதரித்த வாசு தேவன். (47)

பலருமுடன் அகங்கரித்து மேரு சார்அப்
பாரவரி சிலையின்நிலை பார்த்து மீண்டார்
பலருமொரு கையிற்பிடிக்க அடங்கா வில்லின்
பருமைதனைக் குறித்து மனம்பதைக்கப் போனார்
பலருமவர்க் கைப்படுத்திப் பெயர்க்க மாட்டார்
பனைத்தோள்கொத் தையுமெனப் பயந்து நின் [றார்
பலருமொடித் தணிமணிநாண் பூட்ட மாட்டாப்
பரிசொடுமற் றகன்வலிமை பகர்ந்தே விட்டார். ()

வல்லியம்போல் நடந்துதனு இருகை யாலும்
வாரியெடுத் தெதிர்நிறுத்தி மல்லல் வாகுச்
சல்லியனும் நாணேற்ற முடியா தந்தத்
தனுவுடனே தன்றனுவுந் தகர வீழ்ந்தான்
வில்லியரின் முன்னெண்ணத் தக்க வின்மை
வேந்தர்போர்ச் சராசந்தன் வில்வே தத்திற்
சொல்லியவா றெடுத்தூன்றி மற்றைக் கையால் [தான்.
தொல்வலிநா ணியுமெடுத்துத் தோளுஞ் சோர்ந்
பூதனு கிப அன்றே பகைவ ரெல்லாம்
போற்றவளர்ந் துலகாளப் புனைந்த மௌலி
மாகதனும் வில்லெடுத்து வரிநாண் வில்லின்
மார்பளவும் போக்கினான் வன்போர் நீலன்
சாகதமென் றவைதுதிக்க நெடுநாண் கொற்றத்
தனுவொருசா ணெனக்கொணர்ந்தான் சாலே அவ்வ
வேகதனு நால்விரலென் றுரைக்க நாணி
வீக்கினான் வளைப்புரித்தார் வேந்தர் வேந்தே. (50)

கலைவருத்தம் அறக்கற்ற கன்ன னென்னும்
கழற்காளை அரணிருந்த கயிலை யென்னும்
மலைவருத்தம் அறவெடுத்த நிருத னென்ன
மன்னவையின் வலியுடனே வந்து தோன்றி
நிலைவருத்தம் அறநின்று பரிய கோல
நீள்வரிநாண் மார்க்கிடைக்கீழ் நின்று தென்னச்
சிலைவருத்தம் அறவளைத்து வளைந்த வண்ணச்
சிலைக்கால்தன் முடித்தலையைச் சிந்த வீழ்ந்தான்
அரவநெடுங் கொடியுயர்த்தோன் முதலா வுள்ள
அனைவருமங் கொருதனுவுக் காற்று ராகி
உரவுமெலிந் தெழின்மாழ்கிச் செயல்வே றின்றி
உள்ளமழிந் திருந்ததற்பின் உருமே றென்னக்

கரவுடன்அந் தணர்நாப்பண் இருந்த கொற்றக்
    கருமுகில்வா கனன்புதல்வன் கரிய மேனி
இரவிகுலச் சிறுவனைப்போ லெழுந்து மன்றல்
    இளங்கொடிதம் முனைநோக்கி இயம்பி னானே.
மன்மரபிற் பிறந்திருதோள் வலியால் இந்த
    மண்ணுளநும் அவர்க்கன்றி மறைநூல் வாணர்
தொன்மரபிற் பிறந்தவரும் இலக்கு வீழ்த்தாற்
    சூட்டுமோ தொடையல்இளந் தோகை என்னத்
தன்மரபுக் கணிதிலகம் ஆன வீரன்
    தகவன்றோ மன்றலுக்குத் தாழ்வோ என்றான்
வின்மரபிற் சிறந்தநெடு வில்லை ஈசன்
    மேருகிரி எடுத்ததென விரைவிற் கொண்டான்.

கிளர்மகுட வயவேந்தர் நாண்க ளெல்லாம்
    கீழாகத் தனிநெடுநாண் கிளர ஏற்றித்
தளர்வறுசா யகந்தொடுத்துக் கற்றோர் யாரும்
    தனுநூலுக் காசிரியன் றானே என்ன
உளர்திகிரிச் சுழலிலக்கை அவையோர் தங்கள்
    ஊக்கமுடன் வீழவெய்தான் உரவுத் தோளான்
வளர்மருந் தவவேள்வி முனிவர் ஆர்த்தார்
    வாசநறு மலர்சொரிந்து வானோர் ஆர்த்தார். (54)

தாஞ்சாரற் கரிபதறு வளைத்தா னென்று
    ஞானியர்தம் மகங்கருகத் தனுவி னேறும்
பூஞ்சாரல் மணிநீல கிரிபோல் நின்ற
    பூசுரனை இளவலைவென் போனென் றெண்ணிப்
பாஞ்சாலர் பதிகன்னி இருதன் செங்கட்
    பங்கயத்தாற் பாங்காகப் பரிந்து நோக்கித்
தேஞ்சார நறுங்கழுநீர்ச் செய்ய தாமம்
    செம்மணிகால் அருவியெனச் சேர்த்தி னாளே. (55)

அந்தரதுந் துபிமுழங்கச் சங்கம் ஆர்ப்ப
    ஆனகதுந் துபிமுதல்வன் ஆதி யாக
வந்திருந்த பேரவையை மதியா னாகி
    மாலையிடு பசுஞ்செம்பொன் மாலை போடும்
சந்திர னும்உ ரோகிணியும் என்ன முன்னர்த்
    தான்வளர்த்த தடஞ்சிலைகைத் தலத்தில் ஏந்தி
இந்திரஅ னுவுமெழுந்தான் கேக னாற்றன்
    இருபுறமும் துணைவர்வர இணையி லாதான். (56)

XV. பழமொழி.

புலமிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிக்க வர்க்கே புலனாம் — நலமிக்க
பூம்புன லூர பொதுமக்கட் காகாதே
பாம்பறியும் பாம்பின் கால். (1)

உரைத்தாரை மூதூரா மீக்கூற்றம் பல்லி
நெறித்த சினைபோலும் நீளிரும் புன்னைப்
பொறிப்பூ இதழுறைக்கும் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நரிக்கூக் கடற்கெய்தா வாறு. (2)

பரந்த திறலாரைப் பாசிமே லிட்டுக்
கரந்து மறைக்கலும் ஆமோ — நிரந்தெழுந்த
வேயிற் றிரண்டதோள் வேற்கண்ணாய் விண்ணியங்கும்
ஞாயிற்றைக் கைம்மறைப்பா ரில். (3)

பயனோக்கா தாற்றவும் பாத்தறிவொன் றின்றி
இசைநோக்கி ஈகின்றார் ஈகை — வயமாப்போல்
ஆலித்துப் பாயும் அலைகடற் றண்சேர்ப்ப
கூலிக்குச் செய்துண்ணு மாறு. (4)

நிரந்து வழிவந்த நீசரு ளெல்லாம்
பரந்தொருவர் நாடுங்காற் பண்புடையார் தோன்றார்
மரப்பயில் சோலை மலைநாட என்றும்
குரங்கினுள் நன்முகத்த இல். (5)

உணற்கினிய இன்னீர் பிறிதுழியில் லென்றும்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோல் ஆகார் — கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியா தினிதோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று. (6)

கோவாத சொல்லும் குணனிலா மாக்களை
நாவா யடக்கல் அரிதாகும் — நாவாய்
கவிதல்போல் தூக்கும் கடற்சேர்ப்ப வாங்கி
வலிதோட் கிடுவாரோ இல். (7)

நாடி நமரென்று நன்கு புறந்தாரைக்
கேடு பிறரொடு சூழ்தல் கிளர்மணி
நீடுகல் வெற்ப நினைப்பின்றித் தாமிருந்த
கோடு குறைத்து விடல். (8)

தெற்றப் பழித்தொருவர் தீர்ப்ப ரெனப்பட்டார்க்
குற்ற குறையை உரைப்பதாம் — தெற்ற
அறையார் அணிவளையாய் தீர்த லுறுவார்
மறையார் மருத்துவர்க்கு நோய். (9)

உள்ளூ ரவரால் உணர்ந்தார் முதலெனினும்
எள்ளாமை வேண்டும் இலங்கிழாய் — தள்ளா
அழுங்கல் முதுபதி அங்காடி மேயும்
பழங்கன்றே றாதலும் உண்டு. (10)

தாயானும் தந்தையா லானும் இகலின்றி
வாயின்மீக் கூறு மவர்களை ஏத்துதல்
நோயின் றெனினும் அடுப்பின் கடைமுடங்கும்
நாயைப் புலியா மெனல். (11)

உரைசான்ற சான்றோர் ஒடுங்கி யுறைய
நிறையுள ரல்லார் நிமிர்ந்து பெருகல்
வரைதா ழிலங்கருவி வெற்ப அதுவே
சுரையாழ அம்மி மிதப்பு. (12)

XVI. கண்ணப்பன்

எடுப்பும் இணையுமற்ற உடுப்பூரின்கண் வேட்டுவச் சாதியில் தலைமை பூண்டு விளங்கிய நாகன் என்பான் தத்தைபோலும் மொழியினையுடைய தத்தை என்பாளைத் தன் மனத்துக்கு இனிய மனைக்கிழத்தியாகக்கொண்டு நல்வாழ்வு அடைந்திருந்தனர். அவர்கட்கு மலையே யென்னச் செல்வஞ் சிறந்தும் செல்வன் ஒருவன் இன்மையான். 'தம்பொருள் என்ப தம் மக்கள்' என்பதன் கருத்தை உணர்ந்து, நாகன் தன் மனையாளோடும் இரங்கிக் கூறுவானானான் :

கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்
போல், அண்ணல் மந்திரி யில்லர சாட்சியும் அருளில்;
திண்ணென் நெஞ்சமும் புலவரில் அவையுமொண் டீம்
பால், வண்ண வாயிள மக்களில் வாழ்வுமொப்பாமால்.

சேறளைந்தமென் சீறடித் தளிரொடு நெய்ப்பாற்
சோறளைந்தகைத் தாமரை யோடுசெந் துகிர்வாய்;
ஊறு நீர்நனை மார்பினோ டிளமகார் உந்தி, ஏறு மின்ப-
முள் ளதனையே உடம்பென இசைப்பார். (2)

அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தன்னடையோ
டலிந்த, தருண மென்றளிர்ச் சீறடித் தளர்நடைச்
சிறாவர், மருவு முதசெவ் வாய்பல்வாய் மழலையா ரமு-
தம், பருகி லாச்செவி பாவையின் செவியெனப்படுமால்.

இம்மை யின்பொடு மறுமையி னின்பமென்
றிரண்டும், அம்மென் மைந்தரை யில்லவர்க் கில்லையென்
றுதனால் எய்மை யாளுடை முருகவே லடிமல ரிறைஞ்-
சிச், செம்மை நன்மகற் பெறுகுவம் எனச்சிந்தை
செய்தான். (4)

[செய்தவன், தன் மனைவியோடுங் குறிஞ்சி நிலத்திற்சென்று அந்நிலக்கடவுளாகிய முருகவேளைமுன்னி, விழாப் பலவிழைவின் இயற்றி; அப்பெருமான் அருட்பயனால் ஆண்மக வொன்றினை அருளப் பெற்றனன். பெற்ற அம் மகவை]

பூங்குழல்வேல் நெடுங்கண்ணாள் புனலாட்டிப் புனைந்துதர, வாங்குசிலை மறவர்கோன் மணிமகனைத் தடக்கையால், தாங்குபு திண்ணென்றிருந்த தன்மையால் திண்ணனெனத் தேங்கியபே ருவகையொடு திருநாமஞ் சாத்தினான். (5)

தருணமதி நிலத்திலிடைத் தவழ்வதெனத் தவழ்ந்து, பொருதிரைவார் கடலாடைப் புவிமகள்செய் புண்ணியத்தால், திருவடிமா மலர்சமைப்பச் சேர்த்திள மென் னடைபயின்றான், குருதிவடி யிலங்கிலைவேற் குகனருளாற் பெறுமைந்தன். (6)

குன்றிவடம் அரைதபக்கக் கொடுவரிவன் னுகிர்க்கோவை, நன்றுகழுத் தினிலிலங்க நனந்தலைச்சி றார் முழுதும், ஒன்றாகிரு ரொடுசிறுதேர் உருட்டியும் பேதையரிழைத்த, துன்றுமணிச் சிற்றில்லந் துகைத்தும்விளை யாட்டயர்ந்தான். (7)

வாமிளமான் கன்றுகளும் வன்னுகிர்க்கோ ணுட்புலியின்; கோமளநற் குருளைகளும் குடாவடியின் குட்டிகளும், காமிழைத்த முற்றவத்தால் சவரர்குலா திபன்பயந்த, மாமகனார் கைப்பட்டு வளர்ந்தவற்றிற் களவில்லை. (8)

[பின்னர், நாகனென்பான் தன் மைந்தனை இளவேட்டஞ் செய்விக்கக் கருதி, உறவினரோடுங் காட்டகத்தையடைய, ஆண்டு யாவரும் கீர்விளையாடல் செய்வாராயினர். அவருள்]

முரிதிரைப்புனல் மூழ்கி யெழுதரும்
அரிமதர்க்கணாள் அங்கலுழ் வாண்முகம்
இரைதிரைக்கடலின் கண் ணெழுதல்செய்
விரிகதிர்க்கலை வெண்மதி யொத்ததே. (9)

சிற்றிடை யொருத்தி தைத்த தேக்கிலைத் தெற வெற்றி, மற்றுக னைக்கொண் டூர்தன் மதிமுகம் நோக்கி யுண்டாள், கற்றைப் பல்கதிர் வெண் டிங்கள் கன்றொடென் வயிறு புக்கின், றிற்றது நிலவு கம்ஜூழ்க் கிடையிலை யுண்மை யென்றாள். (10)

[இன்னணம் நீர்விளையாடியும் பூக்கொய்தும் சிலம்பெதிர் கூவியும் நிற்க பின்னர் வேட்டைமேற் சென்றனன் திண்ணன் என்பான்.]

கனைமாமழை யிடிபோலதிர் கடிவாய்மறை யாமா, வினையாவலி யுடைமாகளி றெழூவாய்வனம் வாழ்மா, வினைவார்கழன் மதயானைகள் மலைவார்விடு வார்தோன், முனைவாளிக ளுடன்மூழ்கலின் முனைவாயின மாதோ. (11)

ஆயகா லையிக்கின் வேடர் ஆர்ப்பினெழுந்த தன்றும், போயவன் வல்லை பிந்த பொருதலின் காலிற் பொங்கி, மாயிருங் கேழ லொன்று மலைபுகப் போதல் கண்டான், காயுறும் வெகுளி யான்பின் கையிர்வில் லொடுதொ ரந்தான். (12)

தூரந்தபின் செல்லச் செல்லத் துணைவிற்போ யெறிமியாற்றில், இறந்தரு விலிக்கத்தின்பா லெய்தலு மறைந்த தன்னைக், காப்பிலிம் மிதக்குறுகி மற்றின மறைந்த தென்னே, தெரிந்தில மென்று நின்றான் சிவலிங்க மிருத்தல் கண்டான். (13)

நாள்பல பிரிந்திருந்து நண்ணிய சிறுசதங்கைத், தாளின மகனைக் கண்ட தாயெனத் தாழா தோடி, நீளெழு வினையகோள்கள் நெருங்குறத் தழுவி மோ-ந்து, வாளமு லரக்கி னன்ன மனத்தினால் முத்தங் கொண்டான். (14)

செப்பகன் னிரகுப்பச் செறிமயிர் பொடிப்ப ஆதன், கையகப் பட்ட தெய்வக் கதிர்விடு மணியின் னாயேற், கையனங் தகப்பட் டானென் றணியெயி றிலங்க நக்கு, மெய்யெலாம் மெய்யன் பாய விடலைமற் றின்ன சொல்வான். (15)

யானையும் புலியும் எண்கும் யாளியு முளவுங் கூர்ங்கோட், டேனமுந் திரியுங் காட்டில் எய்தைநீ துணையு மின்றிக், கானிற் றடக்கை வேடர் துணை-மென இருப்ப தென்னே, ஊனுண வுனக்கியாவர் உண்கெனத் தருவா ரந்தோ. (16)

தேனொடு தினையின் பிண்டி நெய்பழம் காய்கி-ழங்கு, மானொடு முயலைக் கேழல் வல்லுடும் பழுங்கி வற்றின், ஊனுண வென்றிவ் வெல்லாம் உதவுவல் யானை நல்ல, கானவர் துணையுண் டெம்மூர்க் காண்-டிவா என்று நின்றான். (17)

சாமிநீ தனியே யிண்டுத் தங்குதல் தரித்த லாற்-றேன், எமநல் லுடுப்பூர்க் கின்னே யென்னொடும் வரு தல் வேண்டும், நீமன மிரங்காய் எந்தாய் எனப்பல நிகழ்த்தி னனக், கார்மழை யனையான் அற்புக் கடலி-னுக் கெல்லை யுண்டோ. (18)

மறுமொழி யிறைவ னென்றும் வழங்கல னிருப்ப மீளி, இறைதிரு வுளத்தி னெண்ணம் இவ்வயின் இருத்தல் போலும் சிறியனேன், இனியித் தெய்வ சிகாமணி தன்னை நீங்கில், உறுவனோ வுயிரி னோடென் றுரைத்தனன் நின்றா னங்கே. (19)

பின்புவேட் டுவர்தங் கோமான் பெரும்பக லாயிற் றன்னோ, என்பெருந் துணையாய் நின்ற இறைவனார் மிகப்ப சித்தார், இன்சுவை யூண்கொ ளார்க்கிங் கிடல்வேண்டு மென்ன நீங்கில், கொன்சின விலங்கின் ஈட்டங் குறுகிலென் செய்வமோ கெட்டேன். (20)

என்றுசா ரமைதி ரங்கி எரிபசி மிகாத முன்னம், சென்றொரு கணத்திற் கொண்டு திரும்புவ மெனக்க ணித்து, குன்றிடை யெனக்கு வாய்த்த குலமணி விளக்கே யென்றாய், உன்றமர் பசித ணிப்ப உறுகனி யிறைச்சி கொண்டே. (21)

உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வேன் ஒருகணம் மேலுந் தாழேன், வழுந்துறு கொடுவி லங்கு வருமென அஞ்சே லைய, எழுந்துமேல் வந்த தாயி னென்ன பொய் யெனக்கு ளென்று, குழந்தைதனிற் றடக்கை கூப்பிக் குறவர்கோன் அரிதி னீங்கி. (22)

கடிக்கடி மனையு ளின்ற கன்றுகல் புனிற்றுப் போல அடிக்கடி திரும்பி நின்றே ஐயர்தம் தனிமைக் கேங்கி வடிக்கடி யாப்புபட்டு மறைபுறக் கிளங்கிடக்கும் [குன். நெடிக்கடி வேட்டைக் கானங் கிளர்கடுங் கானிற் சென்

[சென்று, தம் எதிரிற் பட்டதோர் எய்ப்பினை பெய்து, அதன் உடலத்தைக் கீறி, ஆண்டிருந்ததோர் பாறையின்மீது எரியிட்டு வெதுப்பி,]

பல்லினால் மெல்ல மெல்லப் பன்முறை அதுக்கிப் பார்த்து, நல்லன இறைச்சி யெல்லாம் நவையில் தேக் கிலையிற் றைத்த, கல்லையுள் வாங்கி வைத்துத் கறிசுவை யிலாத வெல்லாம் வல்லிவெள் ளிடையுமிழ்ந் தான் வருபவக் கடல மிழ்ந்தான். (24)

பூங்களி ரோடு கோத்த புதுமலர் தலையிற் பெய்து, சார்ந்திர வித்திலென் றூட்டுந் தன்புனல் வாய்முகந்து, ஏந்துசை யமுது பெய்த தேக்கிலைத் தளிகை போர்வை, எந்திபம் பொடுவில் லோர்கை பெடுத்துவல் விரைவிற் போந்தான். (25)

என்றுருயிர்க்குத் துணையானார் எரிவெம் பசியா விளக்காமோ, அன்றே கொடிய விலங்கினத்தால் அச்சுறுவோ ரெனப்பகைத்துத், தன்றுகாவிற் பார்ப்பருக்கக் காறுமேத் தெமெம் பறவைபோல, முன்றே மனையும் பின்றுக முதல்வன் றன்பா லோடினான். (29)

அன்னா லெக்கொடு விலங்கினக் குறுந்தகலந்தசி
வண்ணுறு திக்கணை தொடுத்தகூன் வில்லொடு மறந்தும்
கண்ணனி மைத்தில னுகேப வைகறை காறும்
மன்னினா னூப்புரை தோளனின் னுளிறை மதந்து (26)

அன்பரன்பினுக் ககப்படு பேரருளாழிக்
கின்ப னுன்றிந அழுதமாக் கெயவுளத் தெண்ணி
வன்பெ ருந்திலைத் தடக்கைபான் வைகறைப் போது
பொன்ப ரந்தொளிர் மால்வரைச் சாரலிற் போந்தான்.

[இந்து இவ்வாறாக, அவ்வாலயத்துள் சிவலிங்க பூசனை புரியும் சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர்]

அருந்தமானப் பொறையும் அறிவொடு
பெருந்தே நோன்புஞ் சிவனிடத் தன்பினை
யருளிற் றீரவா இன்மையுங் கல்வியும்
அருளின் மெய்ம்மையும் ஆணந வாயினன். (29)

வெறுப்பில் சந்தன மெய்யெலாம் பூசிநின்
றிறப்ப இன்ப மியற்றுநர் தங்களும்
கறுத்தெ ழுந்தெதிர் காயமுற் பெய்துதுன்
புறுத்து வார்களு ஒத்த வுளத்தினன். (30)

தேன்கு லத்தொடு செவ்வழி வண்டுளர்
கான்க டுக்கையங் கண்ணியன் முன்பெலாம்
ஊன்கி டத்தல்கண் டுள்ள நடுங்கியே
தான்கு தித்தய லோடினன் தாழ்விலான். (31)

சேவார்வெங் தடிபடியும் விண்ணோர்கள் முடிமணிகள்
மூவாது கிடந்தொளிரும் உடையபிரான் திருமுன்னர்
ஆவாவித் தொழும்பாவம் ஆர்செய்தா ரிதுசெய்யத்
தேவாதி தேவனார் திருவுள்ளம் இசைந்தாரோ. (32)

கொல்லாமை யறியாமை குணமாகக் கொண்டொழு
பொல்லாத சிலைவேடப் புலைஞரே யிதுசெய்வார் [கும்
நல்லாத செயப்பிறையன் புடையோர்கள் கண்டக்கால்
நில்லாமல் இறக்கிடுவர் நிற்கின்றேன் கொடுவினையேன்.

[என்று இவ்வாறு மனமுளைந்து பின் தேறிப் பூசை செய்து போன அவ்வந்தணர் மறுநாளும் இறைவன் சந்நிதியில் ஊன்கிடத்தலைக் கண்டு வருந்தினர். இப்படித் தினந்தோறும் வருந்துகின்ற அவ்வந்தணர் கொண்ட துயரை அகற்றவேண்டி]

கன்னுதல் தாவ நன்கன் கனவிடைத் திருக்கா
ளத்தித் தங்கான் வந்து சொல்லுந் தவத்துறை
பயின்ற மேலோய், இங்குறி நம்முன் கண்ட திறைச்சி-
யென் தீண்டல் வாழி; அங்கது நாமருந்தும் அரும்-
பெறல் அமுதங் கண்டாய். (34)

அதுசமக்கி டுமேவான் செய்தி அறைகுதும் அம்மதெய்வ, நதிபல படிந்து நோற்றும் நவையில்தானங்கள் செய்தும், விதிபுரிந் தன்றி பெற்ற மெய்ம்மெழின் மகன்மேல் தாய்க்குப், புதியவன் மொனைக்கணைத்தப் புண்ணியத் தெண்மை லன்பு. (35)

மற்றவன் செருப்புக் காலால் மணங்கமழ் நமது சென்னி, உற்றுப் பாற்றங்காலத் துடம்பெலாம் மயிர்ப்பொடிப்பச், சிற்றிள மகன்பூன் கையால் திருமுகம் வருடப் பட்ட, பெற்றதா மென்ன நெஞ்சம் பெரிதுருகுதுமா லன்ப. (36)

இந்திரன் முதலோர் செம்பொன் னரியணைக் கலத்திலேந்தும், மந்தர வரையின் ஆழி மதிக்கவா ரமுத மெல்லாம், முந்து தன் வாய்ப்பெய் தாழ்ந்த முழுச்சுவைச் சூட்டி ஊறக்கு, மெல்லிதல் தந்த பின்னர் வேம்பொடு கடுவு மான. (38)

அன்மன நமக்குக் கோயில் அவனுரை பலவும் வேதம், அவன்றுமைப் தொழில்க ளெல்லாம் அறத்தொழில் ஆப மில்லை, அவனியல் காட்டு கின்றும் அன்ப நீ நாளைப் பாக்கத், தவனுதி யாத வண்ணம் அயலொளித் திருத்தி யென்றான். (38)

[இதுநிற்க, திண்ணன் கடையில் தூர்நிமித்தம் கண்டு, நம்பிறைவர்க்கு என்னுற்றதோ]

எனமனங் கலங்கி யொய்யென் றெறும்வலிக் கானை செல்லச், சினவிடை வலனுயர்த்த செக்கர்ச் சடைநூ தற்கண், புனிதன்மற் றவனன் பெல்லாம் புண்ணிய முனிக்குக் காட்ட, நினைபுதன் வலக்கண் செம்புண் ணீருற நின்றான் கண்டான். (39)

காண்டலும் வாய்நீர் சிந்தக் கையிலூன் சிதற அப்பும், கொண்டரு சிலையும் வீழக் குஞ்சிப்பூ விறைய ஆட்டும், நாண்டொடா ரற்ற காலை நாடகப் பாவை போலத்; தூண்டரு தடந்தோட் காளை துண்ணென நிலத்து வீழ்ந்தான். (40)

நெடும்பொழு துள்ளு யிர்ப்பு நின்றுயி ருலந்-தா ரென்னக், கிடந்துபின் கையா றெய்தக் கெடுநினை வடைந்தெழுந்த, ஓங்கலில் துயரா னெஞ்ச முண்-ணைப்பட் டுருமே றுண்ட, மடங்கலே றென்ன நம்பி வாய்விட்டான் கண்ணீர் வார. (40)

முழுவலித் தடக்கை யாற்றன் முகமெல்லாங் குருதி பொங்கி, ஒழுகிய அடித்துக்கொண்டான் உற-கண்ணீர் வெள்ளம் போர்த்த, எழில்கனி மார்பு வீங்க எற்றினன் தலையி னக்கக், கழிதுயர்க் கடலி னாழ்ந்-தான் கல்லொடு மோதி னானல். (42)

ஓடுவன் மீள்வன் வீழ்வன் உருள்குவன் எழுந்து விம்ம, நீடுவன் அந்தோ என்பன் நெட்டுயிர்ப் பெறிவன் நெஞ்சம், வாடுவன் பொங்கிப் பொங்கி வாய்விட்டு முகத்தைக் கையால், மூடுவன் அழுவன் கைகள் மோதுவன் கற்க ளோடே. (43)

மலைபிடை யெனக்கு வாய்த்த மரகத மணியே செம்பொன், இலகொளிக் குன்றே யெந்தாய் எம்பிரான் நின்கண் புண்ணீர், கறுப்பதற் றென்னை தொல்லோ ராணைப் தீராப் பற்றும், அலர்கிலை என்கொல் என்றன் ஆவிசோர்ந் தழுது சென்றான். (44)

கையினிற் றடைத்தான் பல்காற் காலுதல்
ஓவிரா தாக; ஐயனைத் தழுவிக் கொண்டான் அலறினான்
நெடும்போ தெல்லாம், பையென விடுத்துப் பின்பு
பச்சிலை மருந்து தந்து, பெய்யினேய் தீரு மென்று
பெயர்ந்தனன் மருந்து கொய்ய. (45)

பாரினி யிதற்கென் செய்வேன் எனவெண்ணி
நிற்ப வூனுக், கூனிடல் வேண்டு மென்னும் உரைகண்டு
தன்கண் வாங்கி, வானவன் தடங்க ணிட்டால் மாறு-
மென் றுளம்வைத் துக், கானவர் பெருமான் தன்-
கண் கணைமுனை யிடந்திட் டானால். (46)

இடந்தநன் கண்ணை யண்ணல் இறைகண்ணி
லப்ப சோரி, மடந்தைபோர் பங்க னாங்கே மாற்றினான்
அதனைக் கண்டான், அடங்கரு மகிழ்ச்சி யென்னும்
ஆழ்கட லதனுட் டாழ்ந்து, முடங்குளை மடங்க லன்-
னான் முழவுத்தோள் கொட்டி யார்த்தான். (47)

ஓடினான் றிசைக ளெல்லாம் உடம்பெலாங்
குலுங்க நக்கான்; பாடினான் வாயில் வந்த படியெலாங்
கைகள் கொட்டி, ஆடினான் றுள்ளித் துள்ளி யாரவா
ரித்தான் இன்று, நாடினான் செய்த செய்கை நன்றுநன்
றெனவி யந்தான். (48)

பரிதிர யத்து னின்று மேறுபு குறக்கப்புக்கான்,
ஒருவன்மற் றதனுட் பின்னும் வீழ்ந்தென வுவகை
மாறிக், கரையிலாத் துன்ப வெள்ளக் கடலினு ளழு-
ந்தி யேங்கி, வரைபுரை தோளான் பின்னும் மருந்-
துடை மையிற்றெ ளிந்தான். (49)

இன்னுமோர் கண்ணொ ணாக்குன் டாதலி னிதற்-கஞ்சே னென், றன்னது களைந்த கால லுயர்கண் அறிகுற் காக்க், தன்னொரு செருப்புக் காலைத் தம்பி-ரான் கண்ணி லூன்றிப், பின்னமு கண்ணைக ளைத்-தான் பிரானது பொறுக்க லாற்றான். (50)

மறைமொழி பிறந்த தம்வாய் மலர்த்திறந் தருட்-பெ ராழி, இறைவர்கண் ணப்ப நிற்க வெனமுக்கால் மொழிந்து கொண்டே, மறையனாற் கங்கணத்த கையி-னாற்பிடித்தார் செங்கை, உறநறைப் பொலம்பூ மாரி உம்பர்மண் புதையப் பெய்தார். (51)

நில்லுகண் ணப்ப நில்லுகண் ணப்பஎன்
அன்புடைத் தோன்றல் நில்லுகண் ணப்பஎன்று
இன்னுரை யதனொடு மொழிற்சிவ லிங்கந்
தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையால்
அன்னவன் றன்கையம் பொடுமகப் படப்பிடித்
தருளினன் அருளலும்
விண்மிசை வானவர்
மலர்மழை பொழிந்தனர் வளையொலி படகம்
துந்துபி கறங்கின தொல்லியர் முனிவரும்
ஏத்தின ரின்னிசை வல்லே
சிவகதி பெற்றனன் திருக்கண் ணப்பனே. (52)

XVII. ஔவையார்

ஔவையார் தம் தாய் மனவுறுதி அடையப் பாடியது

இட்டமுடன் என்றலையில் இன்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானே — முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்றோ
நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ. (1)

கம்பர்போல் கவி பாடுவோர் ஒருவருமிலர் என்று
சோழன் சொன்னபோது பாடியது.

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால்-யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது. (2)

சித்திரமுங் கைப்பழக்கம் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் — நித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்பும் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம் (3)

வலியோர்முன் மெலியோர் அஞ்சுவர் எனப் பாடியது.

காணாமல் வேணதெல்லாங் கத்தலாங் கற்றோர்முன்
கோணாமல் வாய்திறக்கக் கூடாதே — நாணாமல்
பேசப்பேசச் சென்னாலும் பெரும்பூனை வந்தக்கால்
கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளி. (4)

கல்வழியில் செலவழியாத செல்வம் சீரழியுமெனப் பாடியது.

நம்ப னடியவர்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
பம்புக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம்—வம்புக்காங்
கொள்ளைக்காம் கள்ளுக்காம் கோவுக்காம் சாவுக்காம்
கள்ளர்க்காம் தீக்காகும் காண். (5)

அன்பிலாமல் அன்னமிட்டவளைக் குறித்துப் பாடியது.

காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே — வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி யெரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அமுது. (6)

நற்குண மில்லாத மனையர்ளோடு வாழ்தலினும்
துறப்பதே சிறப்பெனப் பாடியது.

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி இருக்கலாம் — சற்றேனும்
ஏறுமா றாக இருப்பாளே யாமாயின்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள். (7)

கம்பன் ஔவையை அடியென்று சொல்லியபோது பாடியது.

எட்டேகால் லட்சணமே எமனேறும் பரியே
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே — முட்டமேற்
கூரையில்லா வீடே குலராமன் தூதுவனே
ஆரையடா சொன்னா யது. (8)

உத்தம மத்திம அதமரை உவமித்துப் பாடியது.

சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச்செய் வார்சிறியர்
சொல்லியும் செய்யார் கயவரே — நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடின்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார். (9)

இதனினும் இது நன்றெனப் பாடியது.

ஏசி யிடலின் இடாமையே நன்றெதிர்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று — நேசமிலா
வங்கணத்தின் நன்று வலியபகை வாழ்விலாச்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று. (10)

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்
றுற்ற கலைமடந்தை ஓதுகிறாள் — மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டா புலவீர்
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண். (11)

நான்கு கோடிக்குப் பாடெனப் பாடியது.

மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடிபெறும்
உண்ணீருண் ணீரென் றுபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடிபெறும்
கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடிபெறும்
கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி பெறும். (12)

பொற்கிழி அறும்படி பாடியவை.

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் — பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென் றறு. (13)

தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கால் ஈவது வண்மை — அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றால் ஈவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயானைச் சம்போ லறு. (14)

மடியில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபநன்
றுடியில்லான் செங்கோல் நடாத்துவதும் — கூடும்
குருவில்லா வித்தை குணமில்லாப் பெண்டு
விருந்தில்லா வீடும் விழல். (15)

அரிச்சந்திரன்

சத்தியம் தலைகாக்கும்

நீர் நில வளங்கள் நிறைந்து, குடிவளந் தழைத்து, கோல்வளம் ஓங்கி, எந்நாட்டினும் முன்னேட்டிக் கூறுஞ் சிறப்பினையுடையது கோசலநாடு. அந்நாட்டின்கண் அயோத்தியென்னும் அணிநகர் ஒன்றுண்டு. அந்நகரினை அரசிருக்கையாகக் கொண்டு அரிச்சந்திரன் என்னும் அரசன், தன் குடிகளுக்குத் தன்னாலும் தன் பரிசனத்தாலும் வேற்றரசராலும் கள்வராலும் விலங்குகள் முதலியவற்றாலும் நேரும் ஊறுகளைத் துன்பந் துடைத்து, இன்பங் கொடுத்து நீதிபுரிந்து வந்தான். 'அரசனெவ்வழி அவ்வழி குடிகள்' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கேபோல், அக்குடிகளும் அடக்கம், பொறை, உண்மை, அன்பு, கடவுள் வழிபாடு ஆகிய நற்குண நற்செய்கைகளுக்கு உறைவிடமாக இருந்தனர். களவு, கொலை, பொய், பொறாமை ஆதிய தீக்குண தீச்செய லனைத்தையும் சொன்முகத்தா லன்றிச் செய்கைமுகத்தால் நினைத்தலையும் அறியாது ஒழிந்தனர்.

தன் குடிமக்கள் இவ்வாறுமாறு செங்கோல் நடாத்திவரும் அரிச்சந்திரன் ஒருநாள் தன் அரசிருக்கை மண்டபத்தை யடைந்து வீற்றிருந்த பின்னர், அங்கண் அடைந்திருந்த பலர்க்கும் விடை கொடுத்து,

சிலருடன் சல்லாபித்துக்கொண் டிருந்தனன். அக் காலத்தே, தலயாத்திரை புரியும் தவத்தினையே மேற் கொண்டொழுகும் அருந்தவத்து அந்தணாளர் சிலர் அவ்விடத் தடைந்தனர்; அடைதலும், அரையன் ஆவினைக்கண்ட இளங்கன்றென, இருக்கையைவிட் டெழுந்து எதிர்சென்று வணங்கி, முகமன் கூறி, உயரிய ஆதனங்களில் இருத்திக் கூறுவான்:

'முக்குறும் பெறிந்த முனிவர்காள்! அடியேன் இயற்றிய அருந்தவப்பயனோ, அன்றி இவ்வயோத்தி-மாநகரம் இயற்றிய தவமோ, யாதோ அறியேன், நீவிர் ஒருங்கு திரண்டு அடியேன் உய்யுமாறு ஈண்டு அடைந்தது' என மற்றுஞ் சொல்வான்: 'ஐம்புலன் அடக்கிய அந்தணீர்! நீவிர் எந்தெந்தத் தேசங்களைக் கண்டனிர்? எந்தெந்தத் தீர்த்தங்களி லாடினிர்? அந்-தந்த இடங்களில் யாது புதுமை கண்டீர்? திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று வேண்ட, அந்தணாளர் கூறுவாராயினர்:

'வெற்றிவேல் வேந்தே! தன்னேரில்லாக் கன்-னோசி என்பதோர் நாடுண்டு; அதனை எண்டிசை-யோருங் கொண்டாட வார்ந்தருவது கண்டகி என்ப-தோர் நதி. அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் யாங்கள் நீராடிய பின்னர், நின்னைக் காணும் விருப்பின எய்தினோம். அஃது என்னெனின், அக் கன்னோசி நாட்டகத்தில் தலைமை பெற்று விளங்கும் கன்னபுரியை அரசு புரியும் சந்திரதயன், சந்திரகுலத்துத் தோன்றல்; சிவநேசம் மிக்குடையவன். அவ்விறைவன் பரமசிவத்தை யுன்னி இயற்றிய அருந்தவமே ஓர் உருக்கொண்டதென்ன ஒரு பெண்மணியைப் பெற்-

றான் ; அம்மகவைச் சந்திரமதி எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனன். அம் மாது சிரோமணி,

'மண்மடந்தையர் தம்முளும் வாசவ னுறையும்
விண்மடந்தையர் தம்முளும் நிகரிலா விறல்வேற்
கண்மடந்தையர் தங்குழ லருந்ததி கற்பிற்
கெண்மடங்குகற் புடையளந் திரையினு மெழிலாள்'

என, மற்றும் அவளது நற்குண நற்செய்கைகளனைத்தும் விளங்கக் கூறி, 'அக்கற்பரசியே நினக்கு மனைவியாக வாய்ப்பின், பொன்மல ரொன்று நாற்றமும் எய்தியவா றாகும்' என்றனர்.

சந்திரமதி என்னும் தையல், முனிவர் மொழிவழியே அரிச்சந்திரனது செவியினுள் நுழைந்து, மனத்துட் சென்று, அவன் மன முழுவதையும் தன் வயமே யாக்கிக்கொள்ள, அரசன் ஒன்றுந் தோன்றானாகி, அந்தணரை நோக்கிச் சொல்லுவான் :

'அந்தணீர்! கன்னமா புரிக்குக் காவலன் அருந்தவமுயன்று பெற்ற கன்னிகையைக் கண்டு, அடியேனை உள்ளத்திற்கொண்டு, என்னுடைந்த கருத்துக்கு இலக்காக அம்மாதரசி அடியேற்கு மணமாலை சூட்டவும் அருள் புரிவீரேல், அஃது என் நல்வினைப் பயனேயாம் எனக் கொண்டு மகிழ்வேன்' என்றான். அது கேட்ட அந்தணர், அரசன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, 'மன்னர் மன்ன! நீ விழைந்தவாறே, தெய்வத் திருவருளை முன்னிட்டு முடிப்போம்; கவலை யொழிக' எனத் தேற்றி, மலைகளையும் ஆறுகளையுங் கடந்து, திருமாமகளுக்கு ஒரு தனிப் பூங்கோயிலெனப் பொலியும் கன்னமாபுரியில் மதிதயன் அவைக்களத்தை யடைந்தனர். அடைந்த அவ்வந்தணரை, மடையுடைந்த

வெள்ளம்போல், எதிர்சென்று வணங்கி, ஆதனத்தில் இருத்தி, 'ஐயன்மீர்! நீவிர் கண்டகி நதியில் நீராடிச் சென்று, அதிவிரைவின் மற்றும் இரண்டா முறை கண்டுப்போந்த காரணம் யாதோ?' என வினவினன்.

முனிவர் கூறுவர்: 'செங்கோல் வேந்தே! யாங்கள் இக் கன்னமாபுரியை நீங்கி அயோத்தி நகரை யடைந்தோம்; ஆண்டுச் செங்கோல் நடாத்தும் அரிச்சந்திரனிடத்து, நின் நகரவளத்தினையும்; நேர்மையினையும்; நின் அருந்தவப் புதல்வியின் நிறைகுணங்களையும் வெளியிட்டோம்; பின்னர் நின்பா லெய்த நேர்ந்த மகிழ்ச்சியால் கண்டுற்றோம்' என்றனர்.

மன்னன் அம் மங்கல மொழியைக் கேட்டுக் களிப்புடன் கூறுவான்: அந்தணீர்! அடியேன் சிவபெருமானை வேண்டித் தவம் புரிந்து, இப் புதல்வியைப் பெற்ற காலத்து அம் மகாதேவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இரகசியம் ஒன்றுண்டு; அதனை அறியவல்லவர் யாவரே யாயினும் யான் அரிதினீன்ற பூங்கொடியை மணப்பர். ஆதலின், அதனை யறிவோம் அம்மன்னனையும் அழைமின்' என்று உரைப்பக் கேட்டு, அந்தணர் அகன்றனர்.

பின்னர், மதிதயன் மற்றைத் தேயவேந்தர்க்குத் தம் சுயம்வரம் குறித்துத் திருமுகம் போக்கினன், கன்னோசி நாட்டுக் காவலன் அனுப்பிய திருமுகத்தைக் கண்ட வேந்தர் பலரும், பெரு மகிழ்வுடன் தத்தம் சதுரங்க சேனையும் புடைசூழப் புறப்பட்டுக் கன்னமாபுரியை யணுகி, அந் நகரத்துற்ற சோலைகள் முதலிய பல்வேறிடங்களிலுஞ் செறிந்து நிறைந்தனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, சந்திரதயன் கொலுமண்டபத்தை நீங்கிய தபோதனர் விரைந்து சென்று, அயோத்தியில் அரிச்சந்திரன் சமூகத்தையடைந்தனர். அடைதலும், அன்னார் அகக்குறிப்பை முகத்திற்கண்டு முகமலர்ச்சிகொண்ட அரிச்சந்திரன் வணங்கிக்கேட்ப முனிவரர் கூறுவர் :

‘ அயோத்தியரசே ! மதிதயன் தன் புதல்விக்குச் சுயம்வரம் நாட்ட உறுதி கொண்டான். ஆதலின் நீ விரைவிற் புறப்படுவையாக’ எனலும், அரிச்சந்திரன், மகிழ்வுற்று ஆடையாபரண அலங்கிருதனாய்ச் சகல விபவங்களுடனே நால்வகைப் படையும் புடைசூழ, நல்லோரை கொண்டு புறப்பட்டு, இரதத்தில் இவர்ந்து, பல மலைகளையும் ஆறுகளையும் சோலைகளையுங் கடந்து, எரியிருந்து நடமிடும் ஒரு பாலைவனத்தெல்லையைச் சார்ந்தான். அங்கு அரதன கசிதமாய் விளங்கும் ஓர் ஆலயத்துள் எழுந்தருளிய காளியை வணங்கிய பின்னர், அவ்விடத்திருந்த கற்றேர், கற்குதிரை முதலாயினவெல்லாம் பொற்றேர், பொற்குதிரை முதலாயினவாகத் தோன்றக் கண்டு, அரசன் இதென்ன புதுமை என ஐயங்கொண்டு நிற்குமளவில், காளி அருளுருக் கொண்டு வெளிப்போந்து கூறுவாள் : ‘ வேந்தே ! ஒரு காலத்து, வருணன், பொன்னாகிய இவற்றையெல்லாம் எவருங்கொண்டுபோகாவண்ணம் கல்லேயாக்கி, என் முன் வைத்து, “ இவை உள்ளபடியே பொன்னுருவாகக் கண்டவரே இப்பொருட்கு உரியார் ” என்று சொல்லிச் சென்றனன். அஃதேபோல் நீ கண்டனையாதலின், இவற்றைக் கைப்பற்றிச் செல்க’ என்றருட்பெற்று

காளியை வணங்கி, அப் பொற்றேரின்கண் இவர்ந்து கன்னமாபுரியை யடைந்தான்; அக்காலத்து இரவியும் மேற்கடலை யணுகினன். பின்னர், எல்லோரும் திருமண மண்டபத்தை அடையவாரும் என்று அழைப்பதுபோல் சேவல்கள் கூவின. பொழுது புலர்தலும் அரசர் அனைவரும் திருமணக் கோலங்கொண்டு சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தனர்.

இது நிற்க, பாங்கியர் சந்திரமதியைப் புண்ணிய தீர்த்தங்கொண்டு மங்கல ஸ்நானஞ் செய்வித்து, அழகுக் கழகுசெய்வதேபோல், ஆடையணிகளால் அலங்கரித்து அழைத்துவர, அம் மங்கையர்க்கரசியும், ஓர் இளம் பூங்கொடி நடை பெயர்வதேபோல், சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தாள். ஆண்டு வீற்றிருந்த அரசிளங்குமரர் சந்திரமதியின் பேரழகைக் கண்டு, பெரு மகிழ்வு கொண்டு, இவள் யாருக்கு மாலை சூட்டுவளோ என்று மயங்கியிருந்தனர். அரிச்சந்திரனும் ஆங்கு ஒருபுறத்து இனிதிருந்தான். அக் காலத்தே பாங்கி அரசிளங் குமரரைத் தனித்தனியே சுட்டிக் காட்டி, அவரவர் நாடு, பெயர், குலமுறை முதலியவற்றை விளங்க வுரைத்துக்கொண்டே வந்து, அரிச்சந்திரனை யணுகிக் கூறுவாள் :

'பெண்மணீ! ஈண்டு மன்மதனைப்போல் வனப்புக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் மன்னர் மன்னன், கோசல நாட்டுக் கோமான், சூரியகுலத்துத் தோன்றல்; திரிசங்கு என்னும் வேந்தர் பெருமான் தவப்புதல்வன்; அரிச்சந்திரன் என்னும் பெயரினன்' எனக் கேட்ட சந்திரமதி புதியதோர் உவகைபூத்துத் தன் பாங்கி தோளைத் தாழ்த்தி, அரிச்சந்திரன் உள்ளக்குறிப்பை

உள்ளவாறே அறியும்வண்ணம் உருவைப் பார்த்தாள். அம் மன்னனும், சூரியனாகிய தன்னைக்கண்டு மலர்ந்த அவள் முகபங்கயத்தை உற்றுநோக்க, அவள் திருக்கழுத்தில் தாலியொன்று விளங்கக் கண்டான். கண்டு உள்ளங் கொதிப்புக்கொண்டு, ஆசை முற்றும் விண்டு, இனி நமக்கியாதுண்டு என்றெண்ணி, மதிதயனைப் பார்த்து, முகம் வேர்த்து—'ஐய! உமது புதல்வியை இதுகாறுங் கன்னியே யென்று எண்ணினம்; அவள் முன்னரே ஒருவற்கு மணமாலை சூட்டிக் கழுத்தில் மங்கல நாணும் விளங்க நிற்கின்றாள். இவள் இன்னமொருவற்கு உரியளாவது எங்ஙனம்?' எனக் கடிந்துரைத்தான்.

அது கேட்ட மதிதயன், 'மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொல் இனிது' எனக்கொண்டு, தன் மகிழ்வைப் புறத்தே காட்டாது, ஆண்டுச் சூழவிருந்த அரசரை நோக்கி—'வேந்தர்காள்! இம் மன்னவன் கூறிய மாற்றம் மெய்ம்மையோ? பொய்ம்மையோ? சொல்லுமின்' என, அம் மன்னர், 'இஃதென்ன புதுமை! அம்மங்கை தன் கழுத்தில் மங்கலநாண் விளங்குவது உண்மையாயின், அதனைக் கையிற் கொண்டு காட்டுவிக்க' என்றனர்.

அதுகேட்ட மதிநயன் அரசிளங்குமாரரைப் பார்த்து—'குலமன்னர்காள்! இக் கொற்றவன் அரிச்சந்திரன் கூறியது உண்மையே. என்னை யெனின்—யான் சிவபெருமானை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து இப் புதல்வியைப் பெற்றகாலத்தே, அப் பெருமான் அருளிய இரகசியமொன்றுண்டு. அதுதான் யாதோவெனின்; இப் பெண்மணியின் கழுத்தில் வயங்குந்

தாலி யாவன் கண்ணுக்குப் புலனாமோ அவனே இம்மங்கைதன் மணாளனாகும் என்பதாம். பின்னர், இவள் கழுத்தில் விளங்கு மங்கலநாண் கண்ணாடி நீழலிலன்றி ஒருவர்க்குங் கட்புலனாவதில்லை; கைக்கும் படுவதில்லை' என்று சொல்லக்கேட்ட அரசர் அனைவரும் பகல் விளக்கென்னப் பொலிவழிந்து இருந்தனர்.

பின்னர், சந்திரமதி மணமாலையை ஆகாயத்தில் எறிய, அஃது அரிச்சந்திரன் அடலுறுந் தோள்களுக்கு அழகு செய்தது. அதுகண்டு மதிதயன் பெருமகிழ்வு கொண்டு நல்ல நாளில், தோற்கருவி, தொளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி முதலிய பல்வகைய வாச்சியங்களும் ஆரவாரிக்கச் சகல ஆடம்பரங்களுடனே அரிச்சந்திரனுக்கும் சந்திரமதிக்கும் திருமணம் முடித்தான். அதன்பின் பல்வேறு தேசத்து அரசர்களுந் தத்தம் நாட்டிற்குத் திரும்பினர். அயோத்திமன்னன் சந்திரமதியோடு தன் மாதுலன் அரண்மனையில் சில பகல் வசித்திருந்த பின்னர், தன் மனைவியோடும் அயோத்தி நகரை யடையச் சென்றான். செல்லுகையில் வழியில் நேர்ந்த பற்பல சிறப்புகளையும் அரசன் தனது மனைவிக்குங் காட்டிக்கொண்டே வந்து, தன் நாட்டின் எல்லையை யணுகினான். அங்கு மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கக், கவிஞர்கள் வாழ்த்தப் பெருவிழாக்கொண்டு மணக்கோலத்தோடே அரண்மனையை யடைந்தான். அவ்விடத்தில் இருவரும் மலரும் மணமும்போல் ஒருமனப்பட்டு இனிது வாழ்ந்திருந்து, தாமியற்றிய நன்மைப் பயனெல்லாந் திரண்டு ஒருருக்கொண்டதென்ன ஓர் ஆண்மகவை அடைந்தனர். அவனைத் **தேவதாசன்** என்றழைத்தனர். அம் மைந்தன் காலொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக

வளர்க்க வளர்ந்து, தன் பெற்றோர் மகிழ மழலைபாடி, மடநடை பெயர்ந்து ஆடல் புரிவானானான்.

இஃதிங்ஙனமாக, பொன்னாட்டிற்கு இறைமை பூண்டு விளங்குந் தேவேந்திரன் ஒருநாள் பஞ்சதருக்கள் நிழல் செய்யக் கொலுவமர்ந்திருந்தான். அங்கு ஜனகர், ஜமதக்கினி, அத்திரி, அகத்தியர், கௌதமர், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் முதலிய அருந்தவ முனிவரர் வந்து கூடினர். அப்பெரியார் வரவைக் கண்ட தேவராஜன் அவர்கட்கு வந்தனை புரிந்து, தனித்தனி ஆதனத்திலிருத்தி — 'மக்களின் மிக்க மாதவ முனிவர்காள்! அடியேன் விண்ணப்பம் ஒன்று. அஃது யாதோவெனின்,

'பாய்மைக் கலோலக் கடல்சூழ்புவி பார்த்திவர்க்குள்
நிமைக்கும் வேகச் சிலுகுக்கு இடங்கொடாது
வாய்மைக்கும் நன்னூல் வளனுக்கும் மனத்தி லுற்ற
தூய்மைக்கும் மிக்கார் தமையாய்ந்துளிர் சொன்மின்'
[என்றான்.

வேத வித்துக்க ளாகிய முனிவரர், இந்திரன் வாய்மொழி கேட்டு ஆராயுமளவில், தெய்வத்தன்மை விளங்கிய வசிட்டமுனிவர், மகபதியை நோக்கி,

'பாருக் கொருவன் பரதார சகோத ரன்வெம்
போருக் கொருவன் புகழுக்கும் மறைப்பொருட்கும்
நேருக்கும் வீடா மனுநூல் நெறிக்கும் பொறைக்கும்
ஊருக்கும் மிக்கான் அரிச்சந்திரனாகும்' என்றார்.

அதுகேட்ட கௌசிகர் மனங்கொதித்து, புருவம் நெற்றியிலேறச் சினந்து, வசிட்ட முனிவர் வார்த்தையை அறவும் மறுத்து, 'நீவிர் சுண்டு பெருமிதத்தோடெடுத்துக் கூறிய அவ்வரிச்சந்திரன் —

‘வெய்யன் பதகன் பரதார விருப்பன் வீணன்
பொய்யன் நிறையும் பொறையுஞ் சிறிதுமில் புல்லன்
கையன் கபடன் கயவன்றனை நல்ல னென்றிவ்
வையன் திருமுன் னுரைத்தா யிதென் னை?’ என்றார்.

எனினும், வசிட்டமுனிவர் உள்ளம் பதைத்து—‘பழியொரு சிறிதுமின்றி, மாசற்ற மணியேபோல் விளங்கும் அம் மன்னவனை, அடாநிந்தைகள் கூறி இழித்துரைத்த கோசிகமுனிவரே! அவனைப் பழுது சொன்ன உமது வாய் வெந்திலதா! சொல்வதற்கு உன்னிய உமது மனமும் வெந்திலதா! அங்ஙனம் வம்பு பேசுவதற்கு இடமளித்த நீரும் வெந்நீரில்லை! தெய்வமும் உம்மிடத்துப் பொய்த்ததுபோலும்’ என்று உரைத்தனர்.

கோசிகர் இவைகேட்டு எதிர்மொழியாக, ‘மெய் பேசிய எனக்கு அத்தீங்குகள் நேருவன அல்ல; பொய்ம்மொழி புகன்ற உமக்கே அவை நேரக்கடவன’ என்று ஒருவர்க்கொருவர் சீற்றங்கொண்டு வாதாடுவது கண்ட இந்திரன், ‘அவ் விருவரையுந் தணித்து,—‘முனிவர்காள்! நீவிர் இன்னணம் முனிவு கொள்வது முறையன்று. “வெளிவே பயிரை மேய்ந்தால் பயிரெங்ஙனம் விளையும்?” இப்போது, அவ்வரிச்சந்திர மன்னனது குணங்களை ஆராயின், உங்களிருவோரது கட்சிகளில் ஒன்று மெய்யுறும். அவ்வாறு அம்மன்னனைப் பரீக்ஷிப்பதில் நேரும் வெற்றி தோல்விகளுக்கு நீங்கள் செய்துகொள்ளும் ஆணையாது?’ என, வசிட்டமுனிவர் வாசவனை நோக்கி, ‘மகவானே! அரிச்சந்திரன் நன்னிலையினின்றும் சிறிதேனும் விலகுவானாயின், அக்கணமே யான் அரிதின் இயற்றிய தவமனைத்தும் ஒருங்கே இழப்பேன்; அம்மட்டோ,

புலையர்தஞ் சேரியிற் புகுந்து, தலையோட்டிற் பலி வாங்கி யுண்டு அலைவேன்' என்றார்.

இக் கொடிய சூளுரை உரைப்பக் கேட்ட நாரதமுனிவர், 'அரிச்சந்திரன் நன்னிலையினின்றும் நீங்க வல்லவனாயின் வசிட்டர் இங்ஙனம் வாது கூறுவாரோ?' என்னுமளவில், விசுவாமித்திரர் திடுக்கென எழுந்து, 'வசிட்டரேபோல் யான் ஒன்றும் உரைப்பேன்; எனது கக்ஷி பின்னிடுவதாயின் என்னருந் தவத்திற் பாதி அரிச்சந்திரனுக்குத் தத்தஞ் செய்துவிடுவேன்' என்றார்.

பின்னர், இந்திரன் இச்செய்தி யொன்றும் வெளியாகாவண்ணம் அடக்க எண்ணி, நாரதர், வசிட்டர் இருவரையும் தன்னிடத்தி லிருத்திக்கொண்டான். விசுவாமித்திரமுனிவர் தம்நிலையை நாட்டுமாறு விண்ணுலகினின்றும் மண்ணுலகை யடைந்தார். அடைதலும், அம் முனிவரை மற்றைய முனிவர் பலரும் வந்து கண்டு, 'பொன்னுலகில் நடந்த புதுமைகள் என்ன?' என, விசுவாமித்திரர், 'ஓர் அரிய மகம் முடித்தல் வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தோம்' என்று வஞ்சகமாகக் கூறினர்.

பின்பு, விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் சமூகத்தை யடைந்து, 'அயோத்தியரசே! யாம் உலகில் எவரும் இயற்றுதற்கரிய வேள்வி யொன்று முடிக்க எண்ணினோம்; அது மன்னவர்க்கு மாந்தரவல்லது; ஆதலின், அதற்கு வேண்டும் பொருளைப்பெற நின்னிடம் வந்தோம்' என, அரசன் பெருமகிழ் வடைந்து, ஆனந்த பரவசனாய், அவர் கேட்டதைக் கேட்டவாறே கொடுக்க விரைந்தனன். அதுகண்ட கௌசிகர் அர-

சனைத் தடுத்து, 'நீ கொடுத்தற் கிசைந்த பொருளை யாம் வேண்டும்போது பெறுவோம்' எனச் சொல்லிவிட்டுத் தம் சூழலை யடைந்தனர்.

பின்னர் முனிவர், காட்டகத்திலுள்ள விலங்குகளும் பறவைகளும் ஒருங்கெய்தி, அயோத்தி நகரை யடைந்து, அவ்விடத்துள்ள பயிர் பச்சைக ளனைத்தையும் அழித்து நாசப்படுத்திவர ஏவினர். அவைகள் அயோத்தியை யடைந்து, அக்குடிகள் தம் மகவேபோல் ஓம்பிவந்த பயிர்களை யழிக்கத் தலைப்பட்டன.

அதுகண்ட குடிகள் வயிறலைத்தோடி, அரசனை யண்மி, 'எம் ஆண்டவனே ! இதுகாறும் யாங்கள் இத்தகைய இன்னலை அடைந்தோமில்லை; இப்பொழுது பற்பல விலங்குகளும் பறவைகளும் வந்து எமது பயிர்களை யழிக்கின்றன' என்று தங்குறை கூறி முறையிடக் கேட்ட அரசன், மனந்திடுக்கிட்டுக் குடிகளை ஒருவாறு தேற்றி யனுப்பிய பின்னர், படைகளும் வேடுவருஞ்சூழக் காட்டகத்தை யடைந்து, எதிரில் நேர்ந்த அவ்விலங்குகளையும் பறவைகளையும் வேட்டையாடி வதைத்து ஒருபுறத்திருந்தனன்.

தன் முயற்சி வீணானது கண்ட கோசிகமுனிவர், காட்டுப் பன்றி யொன்றை ஏவ, அப்பன்றி விரைந்து சென்று பயிர்களை நாசஞ்செய்யக் கண்ட வேடுவர், அதனை யொழிக்கத் தம்மாலியன்றமட்டும் முயன்றும் பயன்படாமை கண்டு, அரசன் சமுகத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து முறையிட, அரசனும் அப் பன்றியைப் பின்பற்றிச்சென்று, அதனை எய்து வதைத்தனன்.

அது கண்ட முனிவரர் இரண்டு பெண்களை அழைத்து—'பெண்மணிகாள்! நீங்கள் அரிச்சந்திரன்

சமுகத்திற்சென்று நின்று பாடியும் அபிநயஞ்செய்தும் நடனம் புரிந்தும் அவன் மகிழுமாறுசெய்து, அவனது சந்திரவட்டக் குடையைப் பரிசாகப்பெற்று வருதல் வேண்டும்; அல்லது அவனை மணம் புரிந்து வருதல் வேண்டும்' என்று கற்பித்து அனுப்பினர். அம்மாதரும், 'அங்ஙனமே யாகுக' என்று விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, நெடுநேரம் வேட்டையாடிக் களைப்புற்ற அரசன், விசுவாமித்திர முனிவர் பன்னசாலையமைந்துள்ள சோலையையடைந்து, ஒருபால் தங்கியிருந்தனன். அப்போது, கௌசிகமுனிவர் ஆணையின்படியே அம் மாதர் அரிச்சந்திரன் சமுகத்தை யடைந்து, கல்லும் உருகப்பாடி நடித்துச் செவிக்குங் கண்ணுக்கும் இன்பமூட்டினர். அதனால் மகிழ்வெய்திய அரசன் அப் பெண்களை நோக்கி, 'பெண்மணிகாள்! நீவிர் விரும்பியது யாது?' என, பெண்கள், 'மன்னர் மன்ன! இவ்வுலகில் யாங்கள் விரும்பத்தக்கது நினது சந்திரவட்டக் குடை ஒன்றே' என்றனர். அரசன் மறுத்து, 'அது தொன்றுதொட்டு முறை முறையே என்பால் வந்ததாகலின், அதனை யொழித்து, தரத்தக்க தொன்றைக் கேட்பின் தரலாகும்' என்றான்.

அதன்மேல் அம்மாதர், 'கொற்றவேல் வேந்தே! யாங்கள் முதலிற் கேட்டதைக் கொடாதொழியினும், எம்மை மணம்புரிந்தருள வேண்டும்' எனக் கேட்ப, அருகிலிருந்த சத்தியகீர்த்தி யென்னும் அமைச்சன் சினந்து, அவர்களை அதட்டி அகற்றிவிட்டான். மாதர்கள் அதனால் மனங்கொதித்து, அழுதுகொண்டு முனிவரையடைந்து, விளைந்தனயாவும் விளம்-

பினர். முனிவர் கண்களில் தீப்பொறிபறக்கச் சீற்றங் கொண்டு அரிச்சந்திரனை யணுகினர். மன்னன் அது கண்டு நடுங்கித் தலைவணங்கி வாய்புதைத்து, 'முனிவர் நாயக! தேவரீருக்கு அடியேனன் ஒருபொருளோ! தேவரீரது கோபத்திற்குப் பாத்திரனோ?' என்று கூறி நிற்குமளவில், முனிவர் கோபக்குறியோடே, 'அரிச்-சந்திர! நீ மிக்க வஞ்சகன். பிறர் தன் வயப்படப் பேசி மயக்க வல்லவரில் நின்னைப்போலுஞ் சமர்த்-தனை இதுகாறுங் கண்டிலேன்; யான் அரிதின் ஈன்ற அரிவையர் பாடிய இன்னிசையை வெறுத்தனை, அன்றி அவர்கள் மனம் நோவ ஒறுத்தனை! இதுவும் செங்-கோல் முறையோ?' எனக் கடிந்து பேசுமளவில், அரசன் நடுநடுங்கி, 'முனிவர் பெரும! அப்பெண்-மணிகள் தம்மக்கள் என்பதறியேன்' எனப் புகல, 'அறிந்த பின்னாயினும் அவர்களை மணமுடித்துக் கொள்ளத் தடையென்னே?' என்றார் கோசிகர்.

அரிச்சந்திரன் அதுகேட்டு உடல்நடுங்கி, 'முனி-வர் நாயக!

கண்ணை வேண்டினும் ஈகுவன் காக்கின்ற
மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுட னீகுவன்
பண்ணை வேண்டிய செஞ்சொற் பறைக்குலப்
பெண்ணை வேண்டிலன் யான்' என்று பேசினான்.

பேசக்கேட்ட கோசிகர், 'அரிச்சந்திர! நின் தந்தையின் புலைத்தன்மையை நீக்கிய எமது திறத்தை நீ மறந்தும் எம் ஆணையை மறுத்தனை; இருக்கட்டும், நீ இப்பொழுது, "மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுடன் ஈகுவன்" என்று கூறியவாறே நினது நாட்டை எமக்-குத் தத்தஞ் செய்யலாமே,' எனலும்; அரசன் மன-மகிழ்ந்து தன் நாட்டை அம்முனிவருக்குத் தாரை

வார்த்துத் தத்தஞ் செய்ததுமன்றி, காட்டகத்திருந்த முனிவரை நாட்டகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, தனக்குற்ற பொருள்கள் அனைத்தையும் முனிவருக்கே உரிமை யாக்கினன்.

அதுகண்ட குடிமக்கள் ஆறாத்துயரங்கொண்டு, அரிச்சந்திரன் அடிகளில் தம்முடிபட வணங்கிப் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்தினர். அரசன் அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு இதஞ்சொல்லி யனுப்பினன்.

பின்னர் விசுவாமித்திர முனிவர், அரிச்சந்திரன் எவ்வாற்றானும் மனஞ் சோர்வுறாமை கண்டு, ஒரு சூழ்ச்சி எண்ணி, 'மன்ன! நீ எமக்கு நின் நாட்டை யளித்தனை மெய்யே; ஆயினும், நீ முன்பு வேள்வி-யின்பொருட்டு எமக்குக் கொடுத்த பொருளை உன்-னிடமே வைத்து அகன்றோம் அன்றோ? அதனை இப்-போது தருக' என்று கேட்டனர்; 'அது பொருட்சாலையிலேயே யிருக்கின்றது' என்றான் அரசன். முனிவர், 'நாட்டை எமக்களித்த பொழுதே அதில் பொருட்சாலையும் அடங்கிவிட்டதன்றோ; அப்போது நீ இதைக் குறித்தாயில்லையே' என, அரிச்சந்திரன் 'அப்படியாயின், அப்பொருள் முற்றும் [illegible] நான் தவணைக்குள் சேர்த்தளிக்கின்றேன்' என்று கூறி, அம் முனிவர் அருளிய காவி யுடையைத் தானும் மனைவியுந் தனயனும் உடுத்துக்கொண்டு, நகரை யகன்று, அணித்தான ஒரு சோலையின்கண் தங்கியிருந்தனன். அரசனை விட்டு அகலாதவனாகச் சத்தியகீர்த்தியும் அவனைத் தொடர்ந்து செல்ல, அரிச்சந்திரன் அவர்க்குப் பற்பல நியாயங்கூறித் தடுத்துங் கேளானாகி, உடன்செல்லத் துணிந்ததைக் கண்டு, அரசனும் அவனைத் தன்னுடன் அழைத்தேக உடன்பட்டான்.

இஃது இவ்வாறாக, விசுவாமித்திரர் அரிசச்திரனது மனநிலையைச் சோதிக்க எண்ணி, அவன் தங்கியிருந்த பொழிலின் ஒரு புறத்து மறைந்திருந்தனர். அப்போது அமைச்சரும் குடிகளும் அரிச்சந்திரனிடம் வந்து, விசுவாமித்திரனை வெறுத்துரைத்து, 'அம்முனிவனை யாமே போர்முகத்துப் பொருது வெல்வோம்; நீர் நகருக்கு எழுந்தருளும்' என்று வேண்டினும், அரசன் அதற்கு உடன்படாது, அவர்களுக்கு அநந்த நீதிகள் கூறி அனுப்பிவிட்டான்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுநின்ற முனிவர் அரசன் எதிரில்வந்து, 'அரிச்சந்திர! நீயும் நின் அமைச்சர்முதலாயினோரும் எம்மை இப்போது இகழ்ந்தீர்; ஆதலின், நீ தந்த நாட்டை நீயே யடைதி; இனி அது எமக்கு வேண்டா,' என, அரசன், 'என் உயிரைத் துறப்பினுந் துறப்பேனே யல்லது, கொடுத்ததைத் திரும்பப் பெறேன்' எனத் தடுத்துரைத்து, முனிவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். செல்லுங்கால், முனிவர் அரிச்சந்திரனை விளித்து, 'என் பொருளுக்கு வழியாது?' என, அரிச்சந்திரன் முன்போலவே, 'நாற்பது நாட்களில் அதனைத் தருவேன்' என்று உறுதி உரைத்தான்.

முனிவர் நக்ஷத்திரேசன் என்னும் சிஷன் ஒருவனை யழைத்து, 'நீ சென்று நமக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னை இவ் வரிச்சந்திரனிடம் பெற்று வருக; செல்லும்வழியில் எவ்விதத்திலாயினும் அரிச்சந்திரன் புல்லொழுக்க முடையன் என்று புலப்படுத்தவேண்டும். அவன், "நான் இப்பொருள் முனிவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை" எனினும் சாலும். அம் மொழி

அவனிடம் உண்டாயின் மற்றொன்றும் பேசாது உடனே வந்துவிடுக. "கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது," என்பவாகலின், அரிச்சந்திரன் இனிப் பொய்யுரை புகல்வானென்பதிற் சற்றும் ஐயமில்லை. ஒருகால் மனவுறுதிகொண் டிருப்பானெனல், நீ செல்லும் வழியில் ஆகாராதிகளுக்கு அவனைப் பலவிதத்திலும் துன்புறுத்தவேண்டும்' என்று கூறி, மற்றும் அநேக துர்ப்போதனைகள் செய்தனுப்பினர்.

பின்னர், அரிச்சந்திரனும் அவன் மனைவியும் மைந்தனும் மந்திரியும் நக்ஷத்திரேசனும் காசியம்பதியை நோக்கிச் செல்வாராயினர். செல்லுகையில் பாலைவனமொன்று குறுக்கிட்டது. அதில் நடந்து செல்லச் சந்திரமதியும் தேவதாசனும் மிக்க வருந்துவது கண்டு, பெருங் கவலைகொண்டு, அரசன் வாடிநிற்க, மந்திரியும் மனஞ்சகியாதாகிச் சிறுவனை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அரசன்,

'பைந்தொடி படும்பரிசு கண்டுயிர் புதைத்தே
வந்தெனது தோளின் இவர்வாய்' என வுரைத்தான்.

அதுகேட்ட சந்திரமதி உள்ளம் நடுங்கி,

'பூமகளும் மண்மகளும் ஏறுதல் பொறாமல்
மாமுனிவ னுக்குற அளித்தவின் மணித்தோள்
நாமநெடு வேலிறைவ நாயினிகழ் பெண்பால்
ஆமெளிய ளேறின்நர காழ்ந்தழிவன்' என்றாள்.

எனக்கேட்ட மன்னன் கண்களில் நீர்வார, 'அன்னம் போலும் மென்னடைப் பாவாய்! இந்நன்மதி நினக்கு இன்றேயன்று, என்றுமுளது' என்று சொல்லி நடந்தான். இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்தற்கு அஞ்சியவன் போல இரவியும் மேற்கடலிற் குளிக்க, பெரிதும்

கவிந்துகொண்டது. அப்போது மேகம் திரண்டுவந்து யுகாந்தகால மழையைப்போல் பொழிந்தது. இவை யனைத்திற்கும் அரசன் முதலியோர் அஞ்சிப் பொறுமையோடுஞ் சகித்துக்கொண்டு ஒருவாறு வழிகண்டு சென்றனர். அவர்கள் படும்பாடு ஒருவாறாக, நக்ஷத்திரேசன் தான் படுவதாகக் காட்டும் அச்சத்தையும் வருத்தத்தையும் நீக்க முயல்வதே அவர்களுக்குப் பெருங் கஷ்டமா யிருந்தது. மற்றும் பசித்துழலை அவிப்பதற்கு ஆண்டுக் கிடைக்கும் கனிவர்க்கங்களைக் கொணர்ந்து நக்ஷத்திரேசனுக்குக் கொடுக்குமளவில், அவன் மிகச் சினந்து அவற்றை வேண்டா தொழிதலும், அரசன் முதலியோர் வணங்கி இன்சொல் பல கூறி, அவனை உண்பிப்பா ராயினர்.

அப்போது, நக்ஷத்திரேசன் வஞ்ச நெஞ்சம் உடையனாய், 'அரிசந்திர! நீங்கள் இவ்வாறு துன்புறுக் கண்டு என் மனம் கவல்கின்றது; அதனால், ஒன்று சொல்லுகின்றேன்: அது யாதெனின், நீ விசுவாமித்திர முனிவருக்குக் கொடுத்த நாட்டைக் கொடுத்ததில்லை யென்று மறுத்துவிட்டால், முன்போற் சுகமடைந்திருக்கலாமே; அது ஒன்றே நேரிய வழி' என, மன்னவன், 'ஐயரே! துன்பத்தை யஞ்சி உண்மையை யிழக்கலாமோ! ஒருவாறு அடியேன் மனஞ் சோர்வுற்றுப் பிழைத்து நடக்க எண்ணினும், தேவரீர் அதனைத் தடுத்து அடியேற்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்துவதைவிட்டு, இங்ஙனம் அடாமொழி கூறுதல் நன்றோ! பசித்தவனுக்கு அன்னமிடுதலன்றி மண்ணை யுண்ணுக என்று கொடுத்தலும் அறமாமோ!' எனத் தடுத்து உரைத்தான். பின்னர், ஐவரும் சோணமா நதியை

அடைந்து, அன்றிரவு முழுவதும் ஆண்டு வதிந்து, மறுநாள் வைகறையில் புறப்பட்டு யமுனை நதிக்கரை-யைச் சேர்ந்தனர்.

அவ்விடத்தே விஸ்வாமித்திர முனிவர் மிகவும் விரைந்து வரக்கண்ட அரசன், அம்முனிவரடியில் தன் முடிபட வணங்கி, 'முனிவர் பெரும! தேவரீர் இன்னணம் வருதற்கு நேர்ந்தது யாதோ? அறியேன்; மந்திரி முதலாயினோர் தம்முரையை மறுத்து உரைத்த-னரோ ?', எனப் பற்பல வினவினான்.

அதுகேட்ட முனிவர், 'அரிச்சந்திர! நீ நின் மனைவி மைந்தருடன் இவ்வாறு அலைந்து வருந்துவது எமது மனத்துள் பெருந்துன்பத்தை விளைக்-கின்றது. ஆதலின், நீ முன்பு எமக்குத் தந்த நாடு நகரங்களை முன்போலவே யடைந்து இன்புற்று வாழு-மாமே' என, அரிச்சந்திரன், 'யாங்கள் நரகிடைச் சென்று வருந்திலும் ஈந்ததைப் பெற இசையோம்' என்று உரைத்தான்.

முனிவர் நக்ஷத்திரேசனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்யேனும் புகலும்வண்ணம் பலவகையினும் துன்புறுத்துக' எனக் கற்பித்துத் தம் குடிலையடைந்-தார். நக்ஷத்திரேசனும் அரிச்சந்திரனிடம் வந்து சேர்ந்-தான். பின்னர், அரசன் முதலாயினோர் யமுனை நதியில் நீர் வற்றும் அமயம் நோக்கி அதனைக் கடந்தனர்.

அப்பால் ஐவரும் மனமகிழ்வு கொண்டு, மாசற்ற மனத்தினர் வதியும் காசியம்பதியை யடைந்தனர். அந்நகரில்,

'எங்கணுஞ் சிவநகர் எங்குந் தீர்த்தங்கள்
எங்கணும் மறையொலி எங்கும் வேள்விகள்
எங்கணும் தருமமீ வெங்கும் மல்கலால்
எங்கணும் அதற்கிணை நாடொன் றில்லையே.'

இத்தகைய மாண்பினையுடைய வாரணாசி நகரத்துட் சென்று, ஓர் அறச் சாவடியின்கண் இறங்கி, உணவருந்தி, அங்கிருக்குமளவில், நக்ஷத்திரேசன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'நீ விசுவாமித்திர முனிவருக்குச் செலுத்தவேண்டிய பொருள் முழுவதையும் இன்னே கொடுத்தா லல்லது யாதொன்றுஞ் செய்யவொட்டேன்; எங்கும் போகவொட்டேன்' என்று மொழியக் கேட்ட அரசன் செய்வகை ஒன்றும் அறியானாய்த் திகைத்து நின்றான்.

திகைத்து நின்ற கொழுநன் முகத்தை நோக்கிய சந்திரமதி முகம் புலர்ந்து, 'நாயக! கப்பலேறிப் பட்டகடன் கோட்டை நூற்றுத் தீருமா? குளப்படி நீரினால் குளம் நிறையுமா?' என்று சொல்லி வருந்தி, ஒராற்றால் தேறி, 'என் ஆருயிர்த் தலைவ! வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவாருண்டோ? அடியேனிருக்க என்னே மனங்கவல்வது? என்னையும் தேவரீரது செல்வச் சிறுவனையும் ஒருங்கே ஒருவர்க்கு அடிமை யாக்கி, முனிவர் கடனைத் தீர்க்தலே நன்று' என்றாள். அரசன் அது கேட்டு மனம் வருந்திக் கூறுவான்:

'பெண்மணீ! அது சரியன்று. ஆடவன் அடிமைப்படுதலே அமைவுடையது' என்று சொல்லி மயங்கி நிற்குமளவில், காலகண்டன் என்னும் அந்தணனொருவன் வேலைக்காரியொருத்தி வேண்டுமென அவ்வழியே வந்தான். அரிச்சந்திரன், அதனால், சந்திரமதியை அவருக்கு அடிமையாக்க உடன்பட்டான். பின்பு, அவ்வந்தணன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'இவள் யார்? இவள் பெயர் யாது? அடிமைப்பட வேண்டும் தொகை யாது?' என்றனன்.

அரிச்சந்திரன், 'அந்தணர் பெரும! இவள் என் மனைவி; சந்திரமதிப் பெயரினாள்; யான் விசுவாமித்திர முனிவருக்கு, வல்லான் ஒருவன் யானை மீதிருந்து எறியச் செல்லுங் கவண்கல் லளவிற்குப் பொன் தர வேண்டும்; அவ்வளவு பொன்னே இப்பெண்ணுக்குற்ற விலையாகும்' என்றான். அதற்கு அவ் வந்தணன் — 'இம் மங்கையோடு நின் மைந்தனையும் கூட்டுவையேல் அப்பொருள் முழுவதும் அளிக்கலாம்' என, அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டு அவ்விருவோரையும் அவ் வந்தணனுக்கே அடிமை யாக்கிப் பொருள் முழுதும் பெற்று, நக்ஷத்திரேசனிடம் கொடுத்து, மனக் கவலை ஒழிந்தான்.

நக்ஷத்திரேசன் அதனோடும் அமையாது, அரசனுக்கு மற்றொரு துன்பமு முண்டாகச் சொல்வான் — 'அரிச்சந்திர மன்னா! முனிவர்க்கு முறைப்படியே சேரவேண்டிய பொருள் முழுவதும் தரப்பெற்றேன்; ஆயினும், யான் இத்தனை நாள் திரிந்து வருந்தியதற்குத் தருவது எதுமில்லையோ?' என, அதுவும் நீதியேயாம் என்றெண்ணிய மன்னன் சத்தியகீர்த்தியை நோக்கித் தன்னை எவர்க்காயினும் அடிமை யாக்கி, அப்பொருளை நக்ஷத்திரேசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டினான். சத்தியகீர்த்தி தன்னை அடிமையாக்குமாறு அரசனை வேண்டியும் உடன்படாமை கண்டு, அரசன் விருப்பியவாறே காசிப்பதியின் வீதிதொறும் வேந்தனை அழைத்துச்சென்று விலைகூறுவானானான்.

அதுகண்ட, வீரவாகு என்னும் புலைய னொருவன் வந்து, 'யாவரே யாயினும் விலைகொடுத்துப் பெறுவாரோ?' என்று வினவினான். 'விலை கொடுத்துப்

பெறவல்லவர் யாவரே யாயினும் பெறுதற்கு உரியவரே' என்று விடை பகரக் கேட்ட வீரவாகு, 'விலை என்ன?' என்றான். சத்தியகீர்த்தி, 'பதினாயிரம் பொன்' என்றான். அவ்வாறே பொருள் முழுதுங் கொடுத்து அரிச்சந்திரனை அடிமையாக்கிக் கொண்டான் வீரவாகு. சத்தியகீர்த்தி அப் பதினாயிரம் பொன்னையும் நக்ஷத்திரேசனுக்குங் கொடுத்து; வந்தனைப் புரிந்து அனுப்பிவிட்டு, மன்னனை விட்டுப் பிரிய மனம் வாராது கவன்றிருந்தான்.

பின்னர், வீரவாகு அரிச்சந்திரனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று, பிணங்கள் சுடுவதனால் முடை நாற்றம் வீசுவதும்; செந்திக் கொழுந்து விட்டெரிவதுமாகிய சுடலையை யடைந்து. அதனைக் காட்டி—'அரிச்சந்திர! இச்சுடலையிற் சுடும் ஒவ்வொரு சவத்திற்கும் கொள்ளியாடை ஒரு துண்டமும், காற்பணமும் நமக்கு வரவேண்டும்; அதுவன்றி வாய்க்கரிசியும் நமக்குச் சேரும். இவற்றில் காற்பணமும் முழுந்துண்டமும் எனக்குத் தந்து, வாய்க்கரிசியை நீ அடைதல் வேண்டும்' என்றான். அரிச்சந்திரன், 'அவ்வாறே யாகுக' என்று சொல்லி அச் சுடுகாட்டில் பிணங்களைச் சுட்டெரித்து எஞ்சியிருந்த கொள்ளிக்கட்டைகளையும், பாடைக் கட்டைகளையுங் கொண்டு ஒரு கொட்டில் கட்டி, அதில் வசித்திருந்து, அச்சுடலைக்கண் சுடப்படும் பிணத்தின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்படும் கொள்ளி யாடையையும், காற்பணத்தையும் தன்னை விலைகொண்டாளும் வீரவாகுவுக்குக் கொண்டு கொடுத்து, வாய்க்கரிசியைத் தானடைந்து அதனைச் சமைத்துண்டு வாழ்வானானான்.

இஃதிவ்வாறாக, அரிச்சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்த சத்தியகீர்த்தி, ஆவைப் பிரிந்த இளங்கன்றென வாடி, இடந்தோறுந் தேடி, முடிவிற் சுடலையிற் கண்டு கூடி, கண்ணீர்விட்டழுது, 'சக்கிரேசுவரனான தேவரீருக்கே இக்கதி வாய்ப்பதாயின் மற்றையோர்க்குளதாகும் வாழ்வென்னை?' என்று மனங்கசிந்து நிற்குமளவில், அரிச்சந்திரன் அமைச்சனை நோக்கி, 'சத்தியகீர்த்தி! நீ ஏன் கவல்கின்றாய்? விதி யாரை விடும்? இதனை நீ யறிந்திலையோ?' என்றான். பின்பு, அரசன் தன் மந்திரியாகிய சத்தியகீர்த்தியோடு ஈமத்தில் இனிது அமர்ந்திருந்தான்.

அரிச்சந்திரன் நிலைமை இவ்வாறாக, அந்தணனுக்கு அடிமைப் பட்ட சந்திரமதியும், தேவதாசனும் அவன் வீட்டை யடைந்தனர். ஆண்டு, தாயுந் தனயனும் விடிய ஒரு ஜாமத்திற்குமுன் எழுந்து, வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள், சந்திரமதி, வீடு, தொழுவம் முதலிய இடங்களைச் செவ்வனே சுத்தஞ் செய்தபின்னர், சாணத்தை யெல்லாந் திரட்டி, எருமுட்டை தட்டி, உலக்கையைக் கையிற்கொண்டு அரிசிதீட்டி, மற்றுமுள்ள குற்றேவல்களனைத்தையும் விரைவிற் செய்து முடிப்பாள். சிறுவன், அந்தணன் அடிக்கும் அடிக்குப் பயந்து, வைகறையில் எழுந்து காட்டுக்குச் சென்று, வீட்டுக்கு வேண்டிய விறகு, சமிதை, தருப்பை, மாவிலை முதலிய பொருள்களைத் தேடிக் கொண்டுவருவான். இவ்வாறு கண்டோர் அனைவருங் கண்ணீர்விடக் கடுந்தொழில்கள் பலவும் புரிந்துவந்தனர். வருங்காலத்து ஒருநாள் தேவதாசன் தன்னை யொத்த சிறுவரோடு வனத்திற் சென்று,

வேண்டும் விறகுகளைக் கட்டிக் கொணரும் வழியின் அருகில் தருப்பை செழித்தோங்கி வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். கண்டு, 'இது முக்கியமானது, இதனைக் கொண்டுபோகாது வீட்டுக்குச் சென்றால், மறையவர் முனிவர்' என்று உள்ளத்திற்கொண்டு, அப்புல் படர்ந்திருந்த புதரின்கட்சென்று அதனைப் பற்றிப் பறித்தான். பறித்தலும் அவ்விடத்திருந்த அரவமொன்று சீறிக்கொண்டு வந்து, அவன் காலில் தீண்டிற்று. தீண்டலும், தேவதாசன் துடிதுடித்து அலறி ஓடி வந்து மிக்க நடுக்கத்தோடும் மண்ணில் விழுந்தான்.

இந்த அசம்பவத்தைக் கண்டு, பழுமரத்தின்கீழ் நின்ற பாலரனைவரும் பதைபதைத்தோடிச் சிறுவனை யணுகி, 'ஐயோ தேவதாசா! நினக்கு என்னுற்றது? ஏனிப்படி கீழே விழுந்தனை?' என, தேவதாசன் 'ஐயன்மீர்! அப் புதரின்கண் இருந்த விடநாகம் என்னைத் தீண்டிவிட்டது, பாரும்' என்று காட்டுமளவில், விஷந் தலைக்கேறி, அறிவுசோர்ந்து உயிர்துறந்தான்.

அது கண்ட தோழரனைவரும் அவனைப் புரட்டிப் பார்த்து, 'என்னே! இச் சிறுவன் திக்கற்ற பிணமே யாயினன்! இப்பிணத்தை விட்டு ஏகுதல் எங்ஙனம்!' என்று மயங்கி நிற்ப, சூரியனும் தன் குலத்திலுதித்த அருந்தவப் புதல்வனுக்கு நேர்ந்த அவதியைக் காண ஆற்றானாய், மேற்கடலில் ஆழ்ந்தான். அது கண்ட சிறுவர் இன்னும் ஈண்டுக் காலங் கழித்தல் ஒல்லாதென்றெண்ணி, தத்தம் விறகுகளைக் கொண்டு காசியம்பதியிற் புகுந்தனர்.

இஃதிங்ஙனமாக, சந்திரமதி, பொழுது பட்டுந் தன் புதல்வன் வாராமை கண்டு, சோகங் கொண்டு

ஏங்கிக் கண்ணீர் பெருகத் தலைவாயின்கண் வந்து பார்த்தாள். பார்க்குமளவில், தன் மகனொழிய மற்றைச் சிறுவர் வரக்கண்டு, அன்னாரைநோக்கிச் சாலவும் வணங்கிக் கூப்பிய கைகளோடு—'மறையவர் மக்காள்! உம்முடன் வந்த என்மகன் எங்கே?' என, 'அவன் அரவு கடித்து இறந்தான்' என்றனர். அவ்வுரை கேட்ட சந்திரமதி அடியற்ற நெடும் பனைபோலப் படிமீது விழுந்து, 'என்னே, என்னே, என் விதியிருந்தவாறு!' என்று சொல்லிக்கொண்டே உயிர்ப்பு நீங்கினாள். பின் ஒருவாறு தெளிந்து,

'மடத்தகை வல்லி பின்னும் மைந்தரை நோக்கி யெந்த
இடத்திலே யிறந்தான்' என்ன 'யாம்வரும் வழியில்நிற்கும்
வடத்தினுக் கயலே சற்றே வடக்கினிற் குசைபடர்ந்த
தடத்தினில்தெற்கே' யென்று சாற்றியே யவர்கள்போனார்.

போனபின், சந்திரமதி, 'இனி நமக்கு வாழ்வு ஏது' என்றெண்ணி, மறையவன் அகத்தை யணுகித் தனக்குற்ற குற்றேவல்கள் அனைத்தையும் விரைவில் செய்து முடித்து, வேதியன்பாற் சென்று வணங்கி, 'அந்தணர் பெரும! தருப்பை முதலிய கொண்டுவர வனத்துக்குச் சென்ற என் மைந்தன் அரவு கடித்து இறந்துபட்டானாம்; அவனை யெடுத்து அடக்கஞ் செய்துவரத் தேவரீரது திருவுளம் யாதோ, அறியேன்' என, அந்தணன் புருவம் நெற்றியிலேறச் சினந்து, கடுஞ் சொற்கள் பல கூறி அதட்டி, 'வீணி! உன் மகன் இறந்துபட்டால் எனக்கு நஷ்டமுமா, என் பொருட்டு அழிவுமல்லாமல் நினக்குண்டாகும் குறை யாது? அடிமைப்பட்ட பயலுக்குந் தாயுமுண்டோ? ஆகலின், நீ போவது தவிர்க' என்றான்.

எனினும், சந்திரமதி அந்தணனை நோக்கி, 'ஐய! என் மைந்தன் தேவரீரது அடிமையே யாயினும், கானகத்தில் இறந்து திக்கற்ற பிணமேயாகிக் கிடக்கின்றானென்றால் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரியாதோ? அன்பு கூர்ந்து விடை கொடுத்தால், அவனை யெடுத்து அடக்கஞ் செய்து, விடியுமுன் வந்து, வீட்டுவேலைகளை முறைப்படி இடையூறின்றிச் செய்து முடித்துவிடுகிறேன்' என்று கூறி நின்றாள்.

மறையவன், 'அவ்வாறாயின் செல்லுக' என்று ஒருமுறை கூறியமாத்திரத்தானே அவள் புறப்பட்டுக் காசியம்பதியை நீங்கிக் காட்டகத்தை யடைந்து, அடிதோறுங் கண்ணீர் பெருகச் செடிதோறுந் தேடிச் சென்றாள். அந்த ஒரு செடியின்கண் நரிகளும் கழுகுகளும் சூழ்ந்திருக்க நடுவண் தன் மைந்தனைக் கண்டாள். கண்டலும், கழுகு முதலிய பறவைகளும் பயந்தோடக் கதறி, புத்திரசோகம் ஆவியைக் கொள்ளைகொள்ள, கண்களில் நீர் பெருகத் தன் மகனை யெடுத்து மடிமீதில் வைத்து,

'பனியால் நனைந்து வெயிலா லுலர்ந்து
பசியா லலைந்து முலவா
அனியாய வெங்க ணரவா லிறந்த
அதிபாவ மென்கொ லறியேன்
தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
தரைமீ துருண்ட மகனே
இனியாரை நம்பி உயிர் வாழ்வ மென்றன்
இறையோனும் யானு மவமே.'

'செங்கோ லறத்தின் முறையே செலுத்து
திறலோ னெவர்க்கு முறவோன்
வெங்கோப யானை விறல்மன்னன் நம்மை
விடுவிக்க எண்ணி வருநாள்
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
வதனு மகிழ்ந்த பரிவால்
எங்கே யெனுசை மகனென் றுரைக்கில்
எதிரேது சொல்வன் மகனே.'

எனச் சொல்லிப் புலம்பி ஒருவாறு தேறி, 'இவனோடு நாமும் இறந்துபட்டோமாகில், இப் பிணத்தைச் சுடலையிற் கொண்டு செய்வினை செய்து முடிப்பார் ஒருவருமிலர். அன்றி அடிமைகொண்ட அந்தணர்க்கும் விடியுமுன் வருவதாகச் சொல்லி வந்தோம்' என்று கருதி, தன் மகனைத் தோளின்மேற் சுமந்துகொண்டு, பேயும் கண்ணுறங்கும் நள்ளிருளிற் சுடலையைத் தேடிச் சென்றாள். அவ்வாறு செல்லுகையில்,

காடுமே டுஞ்செறிந்த செந்நாய் முன்னே
கௌவியிழுத் திடப்பறந்து கழுகு மோதப்
போடுபோ டெனப்பலபேய் தொடரக் கொண்டு
போகேல்நீ யெனக்கொடிய பூதஞ் சூழ
மாடுதோ றும்பறிக்க நரிகள் தாவ
வார்குழலுஞ் சோர்தரவும் வனந்தொட்டேங்க
ஈடுபா டித்தனையும் பட்டு நீள்முள்
இடுகாடு நீந்திநெடுஞ் சுடுகாடுற்றாள்.'

பிணங்கள் வெந்து தசைகள் வெடிக்கும் ஆரவாரத்தாலும், பேய்கள் கூத்தாடும் அமலையாலும் இதுவே சுடலைமெனக் கருதி, தோளிலிருந்த சவத்தைத் தரையிலிறக்கி, தெய்வத் திருவருளையே துணையாகக்

கொண்டு பல திசையினும் விரைந்தோடி, முன்னரே எரிந்து குறைந்து நின்ற கொள்ளிக் கட்டைகளைத் தேடிக் கொணர்ந்து, சேர்த்து அடுக்கி, அதன்மீது மகனை வைத்துத் தீ மூட்டினாள். அது மூண்டெரிய, அச் சுடலையைக் காத்திருந்த அரிச்சந்திரன் கண்டு,

‘அரவுகடித் தரசிளங்கோ இறந்தா னென்ப
தறியாமல் வெகுண்டிறைவன் ஆரே யிந்த
இரவுதனிற் பிணஞ்சுடுவா ரறிவோ மென்று
எழுந்திருந்து விரைந்தோடி யேடிமூடி
தரவுரியபொரு ளெனக்குத் தாராதே நீ
தனியேயிப் பனியிருளிற் சவங்கொணர்ந்து
கரவினழற் சுடுவதனைக் கடைவோ என்றுக்
கால்வீசிக் கான்முளையை யெடுத்தெறிந்தான்.’

எறிதலுஞ் சந்திரமதி, அம்புபட்ட மானெனக் கதறி விழுந்து, மொழி குழறி;—‘ஐய ! யான் ஓர் அகதி; இவ்வூரில் வழங்கும் முறைமை அறியேன். இறந்துபட்ட என் மகனைச் சுடுதற்கு வந்தேன். யான் எவ்வாறு துணியும் பணமும் கொண்டுகொடுப்பேன் ? பொருளுஞ் சுற்றமும் உண்டானால், இப் புதல்வனைத் தோளின்மீது கொண்டு இந் நள்ளிருளிற் சுடலையில் வருவேனே ? எரிந்து மிகுந்த கொள்ளிகளை அடுக்கி, அதனால் இம்மகனைச் சுடுவேனோ ? இவற்றையெல்லாம் உன்னி, தருமகுணமுடைய பெரியாய் ! சுடக் கருணை செய்வாய்’ என்று வேண்டினாள். இரவில் ஒருவரை யொருவர் அறியா தொழிதலும், இறந்துபட்டவன் தன் புதல்வனென்று உணரானாய் அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை நோக்கி, ‘அம்மணீ ! யான் புலையற்கு அடிமைப் பட்டவன் ; ஆதலின், யானென்றும்

செய்வதற்கில்லை; என் எஜமானுக்குங் காற்பணமும், கொள்ளித் துண்டமும் சேரற்பாலன; வாய்க்கரிசி என்னைச் சேரற்பாலது; ஆதலின் என் தலைவற்குச் சேரவேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் அளித்தால், நின் மகனைச் சுட்டெரிக்கலாகும்' எனக் கேட்டு,

'துஞ்சியமைந் தனையெடுத்துச் சுமந்து போந்து
சுடுவாரற் றிடுகாட்டில் தோள்மேலேற்றிப்
பஞ்சுபடும் பாடுபடும் பாவி யேற்குப்
பணமேது கொள்ளிமுறிப் பாதி யேது
நெஞ்சுதளர்ந் தருவினையேன் வருந்தக் கண்டும்
நீ யிரங்காய்' எனஇரந்து நிற்குங் காலை

சந்திரமதி கழுத்தில் செம்பொற்றாலி விளங்கக் கண்டு, அரிச்சந்திரன்,

'நல்லைநல்லை அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்
நன்னுதலா ரனைவரினும் இந்த்ர ஜாலம்
வல்லைவல்லை விரகுகளும் களவேசெம்பொன்
மங்கலநாண் உன்கழுத்தி லிருக்க ஏதும்
இல்லையெனச் சொல்லுவது சற்றுமேலா
திதனையெனக் கீவாயென் றியம்ப வேடர்
பல்லமுயிர் நிலைவாயிற் பட்டமான்போல்
பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறிவீழ்ந்தாள்'

பின்னர், அவள் ஒருவாறு தெளிந்து,

'அலைவி லாவரிச் சந்திரற் கல்லது
தொலைவில் யாவர்க்குந் தோற்றரு மங்கலம்
புலையன் காணவும் போதுவதோ' என
உலையின் மீது மெழுகொத் துருகினள்.

அம்மொழி கேட்ட அரிச்சந்திரன் மனந் திடுக்கிட்டு, இறந்துபட்டவன் தன் அருந்தவப் புதல்வனே யென்றுணர்ந்து, துயர்க்கடலுள் மூழ்கிப் பிரலாபித்து, உடல் மறந்து மூர்ச்சை யடைந்தான்.

அது கண்ட சந்திரமதியும் அன்னான் தன் கணவனை யென்பதுணர்ந்து, 'என்னாருயிர்த் தலைவ! "சேயோடு தான் பெற்ற செல்வம் போம்" என்பதை எண்ணி மனந்தளர்வது முறையன்று; எது எவ்வாறாயினும் அறநெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால், அதுவே இருமைக்குந் தோன்றாத் துணையாகும்' என, அரிச்சந்திரன், 'பெண்மணீ! நீ கூறுவது உண்மையே; அதுவே நம் விரதமன்றோ? இது நிற்க, யான் இச் சுடலை காக்கும் புலையற்கு அடிமை; அவற்குக் கொள்ளி யாடையும் காற்பணமும் செலுத்தவேண்டுவது கடமை. ஆதலின், நீ சென்று உன்னை அடிமைகொண்ட அந்தணரிடம் அவற்றைப் பெற்று வருக' என, சந்திரமதியும் அதற்கிசைந்து சென்றாள்.

இஃது இங்ஙனமாக, கள்வர் சிலர், காசிமன்னன் புதல்வனைக் கொன்று சந்திரமதி செல்லும் மார்க்கத்தி லிட்டுச் சென்றனர். சந்திரமதி அந்தணரிடம் செல்லுகையில் அப்பிணம் அவள் காலிற் பட்டது. பட்ட மகனைத் தன் மகனென்று கருதித் துடிதுடித்து, அப்பிணத்தைக் கையிலேந்திப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். காசிமன்னன் ஏவலினால் பிள்ளையைத் தேடப்புறப்பட்ட ஏவலாளர் அங்குப் புலம்பிக்கொண்டிருந்த சந்திரமதியைக் கண்டு, கொன்றவள் இவளே யென்றெண்ணி, அவளைப் பிடித்துப் பிணித்து, அரசன்முன் கொண்டுபோயினர்.

காசிவேந்தன் சந்திரமதியை நோக்கி, 'நீ யார்?' எனலும், அவள், 'இறைவ! யானோர் அரக்கி; பிள்ளைகளையே கொலைபுரிந்து தின்று திரிபவள்; ஆதலின்,

நின் மகவின் நறுந்தசை சுவையுளதாமெனக் கருதி, அவனைக் கொன்றுதின்ன ஈண்டடைந்தேன்' என்றாள்.

'பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்'

என்னும் கட்டுரையை ஆதரவாகக் கொண்டு, மனம் வெறுத்துக் கூறிய அம்மொழிகளைக் கேட்ட அரசன் சந்திரமதியின் முகத்தை உற்று நோக்கி, 'அமைச்சர்காள்! கொலைபுரிந்தார் குறியை முகங் காட்டுமென்றே? அக்குறி யொன்றும் இம் மாதினிடத்துக் காணேம்; ஆதலின், இவள் கொன்றவளல்லள்' என, அமைச்சரும் அங்குச் சூழ நின்றாரும், 'வேந்தே! கொலைத் தொழிலில் தேர்ந்தவர்க்கு அக் குறிகள் புலப்படா; இவள் ஓர் அரக்கி யென்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை' என, வேந்தன் பின்னுஞ் சந்திரமதியை நோக்கி, 'அம்மா! நீ உண்மையை யுரை' என, சந்திரமதி, 'மன்னர் மன்னா! கொன்றபிள்ளையைக் கையிலேந்தி நிற்பது கண்டும் ஐயப்பாடுண்டோ? யானோர் அரக்கியே' என்றாள். அரசன், 'இவள் கொன்றவளல்லள்' எனத் துணிவுற்றுக் கூறவும், அண்டையில் நின்றார் அரசனை நோக்கி, 'எம் ஆண்டவனே' இப்பாதகியே நாது மகனைக் கொன்று பழி பூண்டவள். இவளை வாளா விட்டுவிடின் இவ்வூரில் ஒருவரேனும் உயிர் பிழைப்பரோ?' எனலும், அரசன் கொன்றவள் இவளாம் எனத் தீர்மானிக்க நேர்ந்தது.

பின்பு, அரசன் அமைச்சரை நோக்கி, 'குற்றவாளியே ஒப்புக்கொள்ளும்போது யாம் செய்யத்தக்கது யாது?' எனக்கூறி, அவன் தன் மகனை இழந்ததினும் பெருந் துயரடைந்து, 'வீரவாகுவை அழைமின்' என்றான்.

ஈமங்காக்கும் இறைமை பூண்ட வீரவாகுவும் அரசன் சமுகத்தை யடைந்து வணங்கி நிற்க, மன்னன் அவனுக்குச் சந்திரமதியைச் சுட்டி, ‘இவள் இன்றிரவு நம் மகனைக் களவாடிக் கொன்றதாகத் தானே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாள்; ஆதலின், இவளைக் கொண்டுபோய்க் கொலைபுரிந்து பழிக்குப்பழி வாங்குக’ என்றனன்.

அவ் வீரவாகு அரசன் ஆணைப்படி, குற்றமொன்றுமில்லாக் குலமகளை மணிக்கயிறு கொண்டு இறுகக் கட்டி, நடத்திக்கொண்டுபோய், அரிச்சந்திரனை விளித்து, ‘வீரதாசா! இம் மாது நமது அரசரது அருந்தவப்புதல்வனைக் கொன்ற பாதகியாதலின், இவளை இக்கட்டோடே கொண்டுபோய் வாள்கொண்டு கழுத்தை வெட்டுக’ எனத் தன் வாளையும் நீட்டினான். அவனும் அதனை வலதுகையிற் கொண்டு, சந்திரமதியை இறுகக்கட்டிய மணிக்கயிற்றை இடக்கையிற் பற்றி, தோரண வீதிவழியே நடத்திக்கொண்டு சுடலையை அடையச்செல்லுகையில், நகரமாந்தர் பலரும் கொலைக்காரியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து சூழ்ந்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சந்திரமதியைப் பார்த்து, ‘அந்தோ!

தவளத் திருத்தரள நகையும் சிறந்தஇரு
    தனுவைப் பழித்த நுதலும்
பவளத்தை யொத்தகனி யிதழும் படைத்தவிதி
    பதறிப் படைத்த துளதோ
கவளக் களிற்றரச னுலகத் துயிர்க்குதவு
    கபடற் றிரக்க முடையோன்
இவளைக் கொலைக்கருதி யிவர்கைக் கொடுத்ததிறம்
    ஏ’தென்று இரங்கி யழுவார்.

மற்றுஞ் சிலர், 'இப் பாதகி எத்தனை யுயிர்களைக் கொன்று தின்றவளோ? இன்னும் இரண்டொரு பகல் இவ்விடம் விட்டு வைப்பின் இந் நகர மனைத்தும் இரையாகக்கொள்வாளே' எனப் பற்பலவாறு பரிந்து உரைத்தனர். இவையனைத்துங் கேட்ட அரிச்சந்திரன் மனங்கசிந்து, 'தெய்வச் செயல் அதுவாயின் நாம் செய்வது யாது!

> செய்தீ வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால்
> எய்த வருமோ இருநிதியம்'

என்றெண்ணிச் சுடலையை நண்ணினான். இது நிற்க,

இந்திரலோகத்திருந்த வசிட்ட முனிவர் வாசவனை நோக்கி, 'மகவானே! இதுகாறும் அரிச்சந்திரனுக்குக் கோசிகமுனிவர் இன்னல் பல இயற்றியும் அவன் அரைப்பருஞ் சந்தனக் கட்டையேபோல் குணத்திற் குறைபட்டானில்லை. முடிவில் தன் மனைவியின் முடியையும் வெட்டத் துணிகின்றான். நாம் அதனைச்சென்று காண்போம்' எனப் பரிந்துவந்து அவ்விடத்திருந்தனர். அப்போது, கோசிகமுனிவர் அரிச்சந்திரனை யணுகி, 'மன்ன! நீ இவ்வாறு துன்புறுவானேன்? நீ முன்பு எனக்கு அளித்த நாட்டை அளித்ததில்லையென உரைப்பையேல், அதனைத் திரும்பவும் பெற்று இன்புறலாம்' என, அரசன் அதுகேட்டு,

> 'புலையனும் விரும்பாத இப் புன்புலால் யாக்கை
> நிலையெ னைமருண் டுயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்த
> தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
> கலையுணர்ந்த நீ யெமக்கிது கழறலை தகுமோ

பதியி ழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியி ழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதியி ழக்கினுங் கட்டுரை யிழக்கிலேம் என்றான்
மதியி ழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.

பின்னர் அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை நோக்கி, 'என் கண்மணி போல்வாய்! நீ நாளும் வழிபடுந் தெய்வத்தை மனத்துட்கொண்டு ஈண்டுக் கிழக்கு நோக்கி யிருக்க' என, அக் கற்பரசியும் தான் கணந்தோறும் வழிபட்டொழுகும் தன் கணவனடிகளையே கருத்துட்கொண்டு, கிழக்கு நோக்கி யிருந்து, 'என்னுருயிர்த் தலைவ! என்னை இழப்பதற்கஞ்சி அறத்தைக் கைவிடேல்' என்றனள். அக் காலத்து அரிச்சந்திரன் வாளைத் தன் கையிற்கொண்டு,

'உலகு யிர்க்கெலாம் பசுபதி யொருமுத லாயின்
அலகில் சீருடை யவன்மொழி மறையெனின் அதன்கண்
இலக றம்பல வற்றிலும் வாய்மையீ டிலதேல்
விலகு றாமலவ் வாய்மையே விரதமாக் கொளின்யான்

என்றனையே உறுதியாகக் கொண்ட கற்பு இவளிடத்திருப்பது உண்மையே யாயின், சத்தியம் தலைகாக்க வேண்டும்' எனச் சொல்லி, வாளை ஓங்கினன். அவ்வாளும் திருமணத்திலிட்ட மாலையேபோல் சந்திரமதி கழுத்தில் விளங்கியது. அக்காலத்து மும்மூர்த்திகளும் எதிர்தோன்றி அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'மூவுலகினும் உத்தமன் நீயே' என வாழ்த்தி, இறந்துபட்ட மக்கள் இருவரும் உயிர் பெறச் செய்து மறைந்தருளினர். மற்றைத் தேவர்கள் அரிச்சந்திரனை யணுகிப் புகழ்ந்துரைத்தனர். காசிமன்னன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

அக் காலத்துத் தேவர்கள் யாவரும் அறிய விசுவாமித்திரர், 'தோற்றவன் யானே; வென்றவர் வசிட்டரே' என்று கூறி, தான் அரிதின் இயற்றிய தவத்தில் செம்பாதியை அரிச்சந்திரனுக்குத் தத்தஞ் செய்தபின்பு, 'அவனது நாட்டையும் அவனுக்கே கொடுத்துவிட்டேன்' என்றார். அதுகேட்டு அரிச்சந்திரன் மனங்கசிந்து,

'இம்மையிற் பழியாம் மறுமையில் நரகம்
இரந்தவர்க் களித்ததை வாங்கில்
செம்மையோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாமிதுத்
தீமைசெய் வதற்குநீ யுலகத்
தெம்மையோ கண்டா யிதற்குமுன் றீரா
விடர்பல விளைத்தனை யெனினும்
மும்மையும் பழியே சூட்டுதல் தகுமோ'
என்றனன் முனியதற் குரைப்பான் :

'அரிச்சந்திர! நின் நன்னெறியை உலகறிந்து உய்ய இந்த இடையூறுகளை நினக்கு இயற்றினேனல்லது வேறன்று; என, இந்திரன் முதலியோரும் முன்வரப் பொன்னுலகிலுற்றவை யனைத்தும் விளங்கக் கூறி, சுடலையுற்றும் யாகசாலைக ளென்பதை உண்மையுறக் காட்டி, அவனடைந்த துன்ப மனைத்தையும் வீட்டி, அயோத்தியில் அரசர் பலரையுங் கூட்டி, அரிச்சந்திரனை மக்கள் யாரினும் மாசற்றவனென நாட்டி, சகல விபவங்களும் விளங்க முடிசூட்டி, அவரவர் தத்தம் இருக்கையை யடைய, அரிச்சந்திரன் செங்கோல் கைக்கொண்டு, தன் குடிகளுக்கு நேர்ந்த துன்ப மனைத்தையும் ஓட்டி, இன்பமூட்டி, எல்லாம் வல்ல இறைவனடிகளை மனமொழி மெய்களின் வணங்கி, ஆனந்தக் கண்ணீராலாட்டி, மனைவி மக்களுடன் இன்புற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனன்.

II. இறையனார் அகப்பொருள் வரலாறு

கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ச்சிசெய்த காலத்தில், பாண்டி நாடு பன்னிரு யாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லவே, பசி கடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை யெல்லாங் கூவி, 'வம்மின் யான் உங்களைப் புரந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர் நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை யுள்ளி வம்மின்' என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர், நாடுமலிய மழை பெய்தது. பெய்தபின் அரசன், 'இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின், நூல்வல்லாரைக் கொணர்க' என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்களைப் போக்க, அவர்கள் எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, 'பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்கும் தலைப்பட்டிலேம்' என்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, 'என்னை? எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்' எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயின் அழனிறக் கடவுள் சிந்திப்பான்: 'என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அதுதானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்' என்று சிந்தித்து, 'அன்பினைந்திணை' என்றற்றொடக்கத்து அறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து, மூன்று செப்பிதழகத்து எழுதிப் பீடத்தின்கீ ழிட்டான்.

இட்ட பிற்றை ஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான், தேவர்கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப் பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ் என்றும் அலகிடான் அன்று தெய்வத் தவக்குறிப்பினான் அலகிடுவானென்று உள்ளங் குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அலகினோடும் இதழ் போந்தன. போதர, கொண்டு போந்து நோக்குவாற்கு, அது வாய்ப்புடைத் தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்ட, பிராமணன் சிந்திப்பான், 'அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றான் என்பது கேட்டுச் சொல்லா நின்றதுணர்ந்து, நம்பெருமான் அருளிச்செய்தானாகும்' என்று, தன் அகம்புகுதாதே, கோயிற்றலைக்கடை சென்றுநின்று, கடைகாப்பார்க்கு உணர்த்த, கடைகாப்பார் அரசற்குணர்த்த, அரசன் புகுதுக என்று பிராமணனைக்கூவ, சென்று புக்குக் காட்ட, அதனை ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கி, 'பொருளதிகாரம், இது நம்பெருமான் நமதிடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்தானாகற்பாலது' என்று, அரசன் அத்திசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, 'இது நம்பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகாரம்; இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மின்' என, அவர்கள் அதனைக் கொண்டு போந்து கன்மாப் பலகை ஏறியிருந்து ஆராய்வுழி, எல்லாரும் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல, 'நாம் இங்ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது; அரசனுழைச்சென்று, நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டு மென்று கொண்டு போந்து, அவனாற் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய், அன்றெ-

ணப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டும்' என, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச் சென்றனர்.

அரசனும் எதிர்சென்று, 'என்னை? நூலுக்குப் பொருள் கண்டீரோ?' என, 'அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்' என்றார். 'போமின், நுமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙனம் நாடுவேன்? கீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று; நுமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இம்மையின் இன்றே' என்று அரசன் சொல்ல, உடனே போந்து கன்மாப் பலகையில் ஏறியிருந்து; அரசனும் இதுசொல்லினான்; 'காரணிகனைப் பெறுமாறு என்னைகொல்?' என்று சிந்தித்துழி, 'சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்றே, அவனையே காரணிகனைத் தரல்வேண்டும் என்று சென்று வரங்கிடத்தும் என்று வரங்கிடப்ப, இடையாமத்து, இவ்வூர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்ம னென்பவன், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை யுளன். அவனை அன்னனென்று இகழாது கொண்டுபோந்து, ஆசனமேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருள் உரைத்தால் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து. மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும். அவன் குமார தெய்வம், அங்கோர் சாபத்தினாற் றோன்றினான்' என, முக்கால் இசைத்த குரல் எல்லாருக்கும் உடன்பாடாயிற்றாக, எழுந்திருந்து, தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரி குடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தையெல்லாஞ் சொல்லி, 'ஐயனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொடு

போர்த்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந் தணிந்து, கன்மாப்பலகை யேற்றிக், கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளா இருந்து. மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தபோது ஓரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தோறும் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர்சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கென்றார்.

III. நல்லொழுக்கம்

பெரும்பான்மையும் எல்லாச் சாதியாருக்கும் எல்லா ஆச்சிரமத்தாருக்கும் பொதுவாயுள்ள நல்லொழுக்கங்களை இயன்றமட்டும் திரட்டிச் சொல்வாம்:

கடவுளும், புண்ணியபாவமும், சுவர்க்க நரகமும், பிறப்பு இறப்பும், முத்தியும் உண்டென்னும் உண்மையை ஒருபோதும் மறக்கலாகாது.

ஒருயிருக்கும் சிறிதாயினும் தீங்கு நினைக்கலாகாது. தனக்குத் துரோகஞ் செய்தவரிடத்தும் தான் துரோக சிந்தை இல்லாதவனாக இருத்தல்வேண்டும். பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பம் வந்தபொழுது தன்னை நெருப்பிலே தோய்த்தாற்போலப் பரிதபித்து அதை நீக்க முயலல்வேண்டும். பொறுத்தற்கரிய கோபமும் துன்பமும் வந்தாற் சகித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

பிறருடைய பொருளைக் காஞ்சிரங்காய்போல நினைத்தல்வேண்டும். தனக்குப் பிறர் இலாபங் கருதாமற்செய்த நன்றியை மறக்கலாகாது. வஞ்சனையை ஒழித்தல் வேண்டும். பகைவரும் சிநேகரும் அயலாருமாகிய மூன்று திறத்தாரிடத்தும் பக்ஷபாதமின்றிச் சமமாயிருத்தல்வேண்டும். பிறருடைய கல்வி செல்வம் முதலியவற்றைக் கண்டு பொறாமைப்படலாகாது. கல்வியும் அறிவும் நல்லொழுக்கமும் செல்வமும் அழகும் தமக்குப் பார்க்கிலும் பிறருக்கு மிகப் பெருகல் வேண்டுமென்று நினைத்தல்வேண்டும்.

காணாதவிடத்துப் பிறரை இகழ்ந்து பேசலாகாது. விளையாட்டுக்காயினும் பொய் பேசலாகாது.

எந்நாளும் சத்தியமே பேசல்வேண்டும். தன்னை வைதவனிடத்தும் கடுஞ்சொற்களைப் பேசாது இன்சொற்களையே பேசல்வேண்டும். தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத வீண்வார்த்தைகளைப் பேசலாகாது; கோள் மூட்டலாகாது.

பிறரிடத்தே குற்றம் உண்டாயின், அவரைத் தனித்தவிடத்திற் கண்டு, அதனையும் அதனால் வருங்கேட்டையும் அவருக்கு அறிவித்து, அவரை நல்வழிப்படுத்தல் வேண்டும். ஒன்று ஒருவருக்கு மிக அப்பிரியமாய் இருப்பினும், அது அவருடைய நன்மைக்குக் காரணமாக இருக்குமாயின், அதை ஆவசியகமாகச் சொல்லல் வேண்டும்.

ஈசுரத்துரோகி, கொலைஞன், கள்வன், கள்ளுண்போன், பொய்யன், சூதாடுவோன், தூர்த்தன், வஞ்சகன், பொறாமையுடையவன், புறங்கூறுவோன், பலரோடு பகைகொண்டவன், மிகச் செலவுசெய்பவன், பைத்தியம் பிடித்தவன் என்பவர்களோடு கூடலாகாது.

தனக்கு மந்திரங்களையேனும் சாத்திரங்களையேனும் உபதேசிக்குங் குருவை அன்போடு வழிபடல் வேண்டும். குருவுக்கு வழிபாடு செய்யாது பெறும் வித்தை சித்திபெறாது. கிரியை, ஞானம் என்னும் இரண்டினுள்ளும் ஞானம் சிறந்ததுபோல, கிரியாகுரு ஞானகுரு என்னும் இருவருள்ளும் ஞானகுரு சிறந்தவன். அதிகமாகவேனும் அற்பமாகவேனும் ஆன்மா உய்யும் வழிக்கு உரியதை அறிவித்தவனையும் குருவென்றே நினைத்தல் வேண்டும். சமயச்சடங்கு செய்விப்பவரும் ஆசாரியரேயாவர்; அவரிடத்தும் வழி-

பாடு செய்தல்வேண்டும். குருவின் ஆசனத்திலும் படுக்கையிலும் இருத்தலும், படுத்தலும், அவைகளைக் காலினாலே தீண்டலும் ஆகாவாம்.

தகப்பன், தாய், பெரிய தகப்பன், சிறிய தகப்பன், பெரிய தாய், சிறிய தாய், பாட்டன், பாட்டி, மாமன், மாமி, தமையன், தமையன் மனைவி, குரு, குருபத்தினி, உபாத்தியாயர் முதலிய பெரியோர்கள் வந்தால், இருக்கைவிட்டெழுந்து வந்தனஞ் செய்தல் வேண்டும். வயசினாலும் கல்வியினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் முதிர்ந்த பெரியோர்கள் வரும்போது, சிறியவன், இருக்கைவிட்டு எழாதிருந்தால், அற்பாயசை அடைவான். பெரியோர்களை நாடோறும் வந்தனஞ் செய்பவனுக்கு, ஆயுள், கல்வி, கீர்த்தி, பலம் என்னும் நான்கும் அபிவிருத்தியாகும்.

தன்னின் உயர்ந்தாரையாயினும், தன்னை ஒத்தாரையாயினும் வணங்கும்போது, அவ்வணக்கம் அவருக்கென்று புத்திபண்ணாமல், அவரிடத்தில் இருக்கும் கடவுளுக்கென்று புத்திபண்ணி வணங்கல்வேண்டும். தன்னை யாராயினும் ஒருவர் வணங்கும்போது, 'இவ்வணக்கம் ஆன்மாவாகிய நமக்கன்று; நம்மிடத்தில் இருக்கும் கடவுளுக்கேயாம், என்று புத்திபண்ணல் வேண்டும்.

தான் ஒருவருக்குச் செய்த நன்றியைச் சொல்லலாகாது. தனக்கு ஒருவர் இட்ட போஜனத்தை இகழ்ந்து பேசலாகாது. தான் செய்த தருமத்தையும் விரதத்தையும் புகழ்ந்து பேசலாகாது.

அங்கவீனர், ஆறுவிரலுள்ளவர்கள், வியாதியாளர், படியாதவர்கள், கிழவர், குரூபிகள், தரித்திரர், ஈன

சாதியார் என்பவர்களை அவர்களுடைய தோஷத்தைச் சொல்லிப் பரிகாசஞ் செய்யலாகாது.

ஒருவரை அடிக்கும்பொருட்டுத் தடி முதலிய ஆயுதங்களை உயரத் தூக்குதலும், அவைகளால் அடித்தலும் ஆகாவாம். புத்திரன், சீடன் என்பவர்கள் குற்றஞ்செய்தால், அவர்களைப் பிரம்பினாலே தண்டித்தல் வேண்டும். கோபத்தினால் ஒருவர் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்தலும், தலையில் அடித்தலும் ஆகாவாம். தன்வேலைக்காரர் தன்னிழலாயும் தன் மனைவியும் பிள்ளையும் தன் சரீரமாயும் இருத்தலால், அவர் செய்த பிழையை வருத்தமின்றிப் பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

நாடோறும், சூரியன் உதிக்க ஐந்துநாழிகைக்கு முன்னே நித்திரைவிட்டெழுந்து, கடவுளைத் தியானித்து, உச்ச சுரத்தினாலே தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு, அவசியகருமமும் தந்தசுத்தியும் முடித்து, ஸ்நானம்பண்ணிச் சந்தியாவந்தன முதலிய கருமங்களைச் செய்தல்வேண்டும்.

சூரியன் உதிக்க ஐந்து நாழிகை உண்டென்னுமளவில் எழுவது உத்தமம்; மூன்றேமுக்கால் நாழிகை உண்டென்னுமளவில் எழுவது மத்திமம்; உதயத்தில் எழுவது அதமம்; உதயத்தின்பின் எழுவது அதமாதமம். அவசிய கருமமுதல் தந்தசுத்தி இறுதியாகிய கருமங்களைச் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே முடித்தல் வேண்டும்.

உதயகாலத்திலும், அஸ்தமனகாலத்திலும் சயனமும் போசனமும் அத்தியயனமும் செய்யலாகாது.

சயனித்தால் மூதேவியுண்டாகும்; புசித்தால் வியாதி உண்டாகும்; அத்தியயனஞ்செய்தால் ஆயுசு குறைவுபடும்.

ஆறு, தடாகம், ஓடை, மடு முதலியவைகளிலே ஸ்நாநஞ் செய்தல்வேண்டும். இவைகள் இல்லையானால் கிணற்றினின்றும் தண்ணீரை எடுத்து ஸ்நாநஞ் செய்தல்வேண்டும். ஒருவர் வெட்டின குளத்திலே ஸ்நாநஞ்செய்யப்புகின், அந்தக்குளத்தில் ஐந்துகை மண் எடுத்து வெளியிற் போட்டுவிட்டு ஸ்நாநஞ்செய்தல் வேண்டும்.

தீண்டத்தகாத சாதியாரையும், புலாலுண்பவரையும், அசுத்தரையும், சனனமரணசௌசமுடையவரையும், ஊர்ப்பன்றி, நாய், கழுதை, நரி, காகம், கோழி, கழுகு, கூகை முதலியவைகளையும், எலும்பையும் தீண்டினாலும், க்ஷௌரஞ் செய்துகொண்டாலும், சுற்றத்தார் இறக்கக் கேட்டாலும், துச்சொப்பனங் கண்டாலும், பிணப்புகை பட்டாலும், சுடுகாட்டிற்குப் போனாலும் உடுத்த வஸ்திரத்துடனே ஸ்நாநஞ் செய்தல்வேண்டும்.

திருவிழாவிலும், யாகத்திலும், விவாகத்திலும், தீர்த்தக்கரையிலும், யாத்திரையிலும், வீடு அக்கினி பற்றி எரியுங்காலத்திலும், கலகத்திலும், இடருற்ற காலத்திலும் நீசரல்லாத மற்றையோரைத் தீண்டினால் தீட்டில்லை.

வஸ்திரந் தரித்துக்கொள்ளாமல், சயனம், ஸ்நானம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, போசனம் முதலியவைகளைச் செய்யலாகாது. ஜலத்தைக் காலினால் உழக்கலாகாது. ஸ்நாநஞ் செய்தவுடனே உடம்பை

வஸ்திரத்தினாலே துடைத்தல்வேண்டும்; கையினாலே துடைக்கலாகாது, பிறர்மேலே நீர் தெறிக்கும்படி வஸ்திரத்தைத் தோய்த்தலும், மயிரை உதறலும் ஆகாவாம். நடக்கும்போது மயிரை உலர்த்தலாகாது. வஸ்திரத்தைத் தண்ணீரினுள்ளே பிழிதலாகாது. காலினாலே காலைத் தேய்த்துக் கழுவலாகாது. ஈரவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கலாகாது.

மயிர், கரி, சாம்பர், எலும்பு, முள், விஷம், எச்சில் இவைகளைச் சலத்திலே போடலாகாது. கோழையைச் சலத்திலே உமிழ்தலாகாது.

நோயினாலே ஸ்நாநஞ்செய்ய இயலாதபோது; கழுத்து, கால் என்னும் இவைகளுள் ஒன்றை இயன்றபடி ஜலத்தினாலே கழுவிக்கொண்டு, கழுவாமல் எஞ்சிய உடம்பை நனைந்த வஸ்திரத்தினால் ஈரம்படும்படி துடைத்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரந் தரித்துக் கொண்டு, சந்தியாவந்தனம் முதலியவை செய்யலாம்.

முகத்தையும் கைகால்களையும் கழுவாமற் புசிக்கலாகாது. தண்ணீரினாலே கால் கழுவி, அந்த ஈரம் இருக்கும்போதே புசித்தல்வேண்டும். படுக்கையில் இருந்துகொண்டும், மூலைக்கெதிராக இருந்துகொண்டும் இடக்கையில் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டும், உள்ளங்கையில் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டும், ஆசனத்தின்மீது இலை போட்டுக்கொண்டும், நின்றுகொண்டும், நடந்துகொண்டும் புசிக்கலாகாது.

அசுத்தமாகிய இடங்களிலும், நானாவித ஜனங்கள் சேர்ந்த சங்கத்திலும், சந்தியாகாலங்களிலும் புசிக்கலாகாது. கனி, கிழங்கு, வற்றல், வடகம் என்பவையொழிந்த மற்றைப் பழைய உணவுகளை-

யும், பிண்ணாக்கு முதலிய சாரமில்லாத உணவுகளையும் உண்ணலாகாது.

அங்கவீனர், வியாதியாளர், ஆசாரமில்லாதவர் முதலாயினோராலே தீண்டப்பட்டதும் அருவருப்பு உள்ளதுமாகிய அன்னத்தைப் புசிக்கலாகாது. கோபமும் கவலையுமின்றி முகமலர்ச்சியோடும் மனமகிழ்ச்சியோடும் செவ்வையாக இருந்து புசித்தல்வேண்டும்.

வயிற்றிலே பாதிப்பங்கை அன்னத்தினாலும், காற்பங்கைச் சலத்தினாலும் நிறைத்து, காற்பங்கை வாயு சஞ்சரிக்க விடல்வேண்டும்.

இரவில் எட்டுநாழிகையினுள்ளே புசித்தல் உத்தமமும், பதினொருநாழிகை யளவேல் மத்திமமும், பதினைந்து நாழிகையளவேல் அதமமுமாம்; அதன் மேற் புசிக்கலாகாது.

இராத்திரியிலே மிகப் புசிக்கலாகாது. மத்தியானத்திலே அதிக போசனஞ்செய்தால் இரவிலே புசிக்கலாகாது. இரவிலே தயிரையேனும் வெண்ணெ யெடுத்த மோரையேனும் உட்கொள்ளலாகாது.

வெண்கலப்பாத்திரத்தில் விடப்பட்ட இளநீரும் தாமிரபாத்திரத்தில் விடப்பட்ட பாலும் கள்ளுக்குச் சமமாகும், ஆதலால் அவைகளை உண்ணலாகாது.

புசித்தபின் காரணமின்றி ஸ்நானஞ் செய்யலாகாது. நோயாளி தலைமுழுகலாகாது. ஜனனம், மரணம், கிரகணம், மாசப்பிறப்பு இவைகளினன்றி இராத்திரியிலே ஸ்நானஞ் செய்யலாகாது.

எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளற்கு ஆடவர்களுக்குப் புதன்கிழமையும் சனிக்கிழமையும் நல்லன.

பெண்களுக்குச் செவ்வாய்க்கிழமையும் வெள்ளிக் கிழமையும் நல்லன.

பெரியோர் நித்திரை செய்யும்போது அவரை எழுப்பலாகாது. பசுவானது தண்ணீர் குடிக்கும்போதும், புல்லுத் தின்னும்போதும், கன்று பால் குடிக்கும்போதும் தடைசெய்யலாகாது. பசுக்கன்றையேனும் அது கட்டுங்கயிற்றையேனும் தாண்டலாகாது.

தாம் உடுத்த ஆடைக்காற்றுப் பிறர்மேல் உறைப்பப்போதலும், பலர் நடுவே நின்று வஸ்திரத்தை உதறலும் ஆகாவாம்.

பெரியோர்களும், வயோதிகர்களும், சுமை சுமப்போர்களும், வியாதியாளர்களும், பிள்ளைகளும், பசுக்களும், பெண்களும் எதிர்ப்பட்டால், அவர்களுக்கு வழி கொடுத்து, விலகிப் போதல்வேண்டும்.

பிறர் இரகசியம் பேசும்போது அதனைக் கேட்கலாகாது. இருவர் இருந்து பேசும் இடத்திலே அவர் அனுமதியின்றிப் போகலாகாது. பிறர் பேசும்போது கதவு முதலியவைகளின் பக்கத்திலே மறைந்து நிற்றலாகாது. பிறருடைய வீட்டின்கண்ணே புழைக்கடை வாயிலாலே போகலாகாது.

பற்கடித்தலும், நகங்களைக் கடித்தலும், மீசையைக்கடித்தலும், நகத்தினாலே பல்லைக் கீறுதலும், உதட்டைக் கசக்கிக்கொண்டிருத்தலும், மூக்கைத் தூக்கியிழுத்தலும், கண்மயிரைப் பிடுங்கலும், நகம் மயிர் இவைகளைத் தானகச் சேதித்தலும் ஆகாவாம்.

வாயைக் கையால் மூடிக்கொள்ளாமற் கொட்டாவி விடுதலும், பெருமூச்செறிதலும், இருமுதலும்

ஆகாவாம். இரைச்சலிட்டுச் சிரித்தலும், காரணமின்றிச் சிரித்தலும் ஆகாவாம்.

பாதகுறடு, செருப்பு, வஸ்திரம், பூணூல், புஷ்பம், கமண்டலம் என்பவைகள் அன்னியனால் அநுபவிக்கப்பட்டிருந்தால், அவைகளைத் தான் அநுபவிக்கலாகாது. குடுமிக்கு வெளியிலே பூவைச் சுற்றிக்கொள்ளலாகாது.

துஷ்டவாகனத்தின்மேல் ஏறலும், தண்ணீர் அலம்பி இடித்த ஆற்றங்கரை முதலியவைகளைச் சேர்தலும், தீப்பட்டவீட்டிலேபிரவேசித்தலும், மரத்தின்நுனியில் ஏறலும், மழை பெய்யும்போது காலைப்பரப்பி ஓடலும், ஜலப்பிரவாகத்துக்கு எதிராக நீந்துதலும், ஒருவனைப் ஓடமேறிக் கடத்தலும், மங்கையினுள்ளே கோலின்றிப் போதலும், சர்ப்பம் மதயானை முதலியவற்றிற்கு எதிரே நிற்றலும், அவைகளைத் தொடர்தலும், குடியில்லாதவீட்டிலே தனித்துத் தூங்கலும், பாழ்ங்காட்டுக்குத் தனித்துப் போதலும், பாழ்வீட்டிலே தனித்து இருத்தலும் ஆகாவாம்.

துணையின்றித் தனித்தாயினும், இன்னானென்று அறியப்படாதவனோடாயினும், வழிநடக்கலாகாது. இரவிலே தனித்து ஊர்ப்புறத்திலே போகலாகாது. போக வேண்டின், ஒருவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போதல்வேண்டும். இருட்டிலே வெளிச்சமின்றிப் போகலாகாது.

மழையிலும், வெயிலிலும், இரவிலும், காடுகளிலும், குடை பாதரக்ஷை தடி இவைகளைத் தரித்தவனாகித் தேகத்துக்குத் தீங்கு வாராதபடி சஞ்சரித்தல்வேண்டும். சஞ்சரிக்கும்போது, மேற்பார்வையும்

பக்கத்துப் பார்வையும் தூரப் பார்வையும் விட்டு, நுகத்தடியளவுதூரம் வழியை நன்றாகப் பார்த்துப் போதல்வேண்டும்.

மிகவிழித்திருத்தல், மிகத்தூங்கல், மிகவிருத்தல், மிகநடத்தல், மிகப்படுத்திருத்தல், மிகவருந்தல், மிகப்பேசல் இவையெல்லாம் நன்மை யல்ல. பகலிலே ஒருபொழுதும் நித்திரை செய்யலாகாது. வடக்குத் திக்கிலே தலைவைத்துச் சயனிக்கலாகாது. கால் ஈரம் புலருமுன் சயனிக்கலாகாது.

IV. சுகிர்ல்லாபம்

அல்லது

நட்புப் பேறு

புத்திசாலிகளா யிருக்கின்ற சிநேகிதர்கள் திரவியமில்லாதிருந்தாலும், வேறே சாதனங்க ளில்லாதிருந்தாலும், காகமும் எலியும் ஆமையும் மானும் நட்பினால் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றினாற்போல் ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவார்கள் என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள், 'அஃதெப்படி?' என, அவன் சொல்லத்தொடங்கினான் :—

'கோதாவரி நதிக்கரையில் ஒரு பெரிய வன்னி மரத்தில் இலகுபதனன் என்னுங் காகம் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில், ஒரு நாள் விடியற்காலத்தில் அங்கே யமனைப்போல மிகவும் பயங்கரனான ஒரு வேடன் வந்தான். இலகுபதனன் அவனைப் பார்த்துப் பயப்பட்டு, 'இந்தத் துராத்மா என்ன பண்ணுவானோ தெரியவில்லை ; ஆகையால், இதைச் சோதிக்க வேண்டும்' என்று இரைதேடுகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே அவ்வேடன் வலையை விரித்துப் பல வகைப்பட்ட தானியங்களைத் தெளித்து, அங்கே ஒரு செடிமறைவிற் பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். அதன்பிறகு தன் பரிவாரத்தோடு அந்த மரத்தில் வந்திறங்கின சித்திரக்கிரீவன் என்னும் புறவரசு அங்கே யிறைத்திருக்குந் தானியத்தைப் பார்த்துத் தன் பரிவாரப் புறக்களுடனே, 'இந்த நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் தானியம் எப்படி வரும்? யாராகிலும்

கொண்டு வந்து போட்டிருக்கவேண்டும்; இது நமக்குத் தெரிந்தாலல்லாமல் இதைப் பக்ஷிக்கலாகாது; ஒரு பிராமணன் பொற்காப்புக்கு ஆசைப்பட்டுப் புலியினால் எப்படி மரண மடைந்தானோ, அப்படி இஃது ஏதோ ஒரு விபரீதமாகத் தோற்றுகின்றது' என, புறாக்கள் அதைக் கேட்டு, 'அஃதெப்படி? அரசே!' எனச் சித்திரக்கிரீவன் சொல்லுகின்றது:—

'நான் தென் காட்டில் மேய்ந்துகொண் டிருக்கையிற் பார்த்தேன், அதைக் கேளுங்கள்: ஒரு கிழப் புலி பலவீனத்தால் ஆகாரஞ் சம்பாதிக்கக்கூடாமல் ஓர் ஏரிக்கரையில் நீராடிக் கையில் தருப்பையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு பிராமணன் அவ் வழியில் வந்தான்; புலி அவனைப்பார்த்து, 'ஓ பிராமணா! இந்தப் பொற்காப்புத் தருகின்றேன், வா' என, இதைக் கேட்டு அந்தப் பிராமணன், 'இந்தக் காப்பு நமக்கு வலியக்கிடைக்கிறது; மரணத்துக்கு இடமாகிய புலியின் கிட்டப் போகலாகாது, ஆகையால், இந்தக் காப்பில் ஆசை வைக்கலாகாது என்போமானால்; மரணத்துக்கு நாலண்டையும் வழியாகையால்; இதைக்குறித்துப் பிரயத்தனம் அவசியம் பண்ணவேண்டும்' என்று தன் துராசைக் கேற்பத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு, புலியை நோக்கி, 'ஓ புலியாரே! காப்பு எங்கேயிருக்கின்றது?' என, புலி கையில் வைத்துக்கொண்டு, 'இதோ பாரும் பிராமணோத்தமரே!' எனக் காண்பித்தது. பிராமணன், 'உன்னிடத்தில் எனக்கு எப்படி நம்பிக்கை உண்டாகும்?' என, புலி, 'நான் வைகறையில் மூழ்கி, நித்தியதானம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கின்றேன்;

நகமும் பல்லும்போன கிழவனுயிருக்கிறேன் ; இப்போது என்னிடத்தில் உனக்கு நம்பிக்கை யில்லையா ? வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மை யென்னும் இவ்வெட்டுத் தருமங்களையும் நான் அறிந்திருக்கின்றே னாதலின், இந்த அபூர்வ வஸ்துவை யார்க்காகிலுங் கொடுக்க இச்சிக்கின்றேன்; இதனால் என்னிடத்தில் நற்குணம் இருக்கின்றதென்றும் எவ்வளவானாலும் துர்க்குணம் இல்லையென்றும் அறியவில்லையா?' என, அப்போது பிராமணன், 'இது மெய்தான், ஆனாலும் புலி மனிதரை அடித்துத் தின்னுகிறதென்று மிகவும் உலோகாபவாதமிருக்கின்றதே' என, புலி, 'நான் தருமசாஸ்திரமும் அறிந்திருக்கின்றேன் ; தம் பிராணன் தமக்கு எப்படித் தித்திப்போ அப்படியே யெல்லார்க்கும் இருக்குமென்று அறிந்து, சாதுக்கள் பிராணிகளிடத்தில் தயையாயிருக்கின்றார்கள் ; தம்மைப்போலச் சுகதுக்கங்களைப் பிறரிடத்தில் நினைக்கின்றார்கள் ; நீ மிகவுந் தரித்திரனானதையால் உனக்குக் கொடுக்க யத்தனிக்கின்றேன்; சாஸ்திரமும் இப்படியே யிருக்கின்றது ; எப்படியும் ஏழைக்கே கொடுக்கவேண்டும் ; செல்வமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்க லாகாது; மருந்து நோயாளிக்கு எப்படிக் குணங்கொடுக்குமோ, அப்படி நோயில்லாதவனுக்கு ஆகுமோ? நீ இந்த ஏரியிலே மூழ்கி வந்து காப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ' என்றவுடனே, ஐயோ ! பிராமணனுக்குப் பின்புத்தியானதையால், அவன் புலியின்பேச்சை நம்பி ஸ்நானம்பண்ணுகிறதற்காக ஏரியிலிறங்கினவுடனே உளையிற் புதைந்து காலைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வரக்கூடாமல்

திகைத்தான். புலி அதைப்பார்த்து, 'பிராமணா! பயப்படாதே, நான் உன்னைச் சேற்றினின்றும் எடுக்கின்றேன்; சற்றிரு' என்று சொல்லிக் கொண்டு மெல்லெனப்போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது பிராமணன் எண்ணமிடுகின்றான்: 'துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயநம் பண்ணியிருந்தாலும், தருமசாஸ்திரம் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. எவன் சுபாவமெப்படியோ அது எப்போதும் போகாது. இப்படி யிருக்கையில் நம்முடைய சாதிக்கியல்பாயிருக்கின்ற பேராசையினால் இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனேன்' என்று, இப்படிப் பச்சாத்தாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அந்தப் புலி அவனைக் கொன்று தின்றது. ஆகையால், மிகவும் ஆலோசனை பண்ணி, யாதொன்று செய்யத்தக்கதோ அதைச்செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது." என்றிப்படிச் சித்திரக்கிரீவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ஒரு புறா கர்வத்தோடு, 'இப்படி யாலோசித்தால் ஓரிரையும் நமக்ககப்படாது; மேலும், வெட்கப் படுகின்றவன், பொறுமை யுள்ளவன், சந்தோஷப்படாதவன், குரோத முள்ளவன், நித்யச் சந்தேகமுள்ளவன், பிறர் பொருளாற் சீவிக்கிறவன், இந்த ஆறுபேருந் துக்கத்தையே அநுபவிப்பார்கள்' என, இதைக்கேட்டுப் புறாக்களெல்லாம் தானியத்தைத் தின்னும்பொருட்டுப் போய் நிலத்திலிறங்கி வலையி லகப்பட்டன. புறாவரசு அதைப் பார்த்து, 'எல்லாரும் என் சொல்லைக் கேளாமற் போனார்கள்; இப்போது நான் ஒன்றியாயிருந்து பலனில்லை' என்று சொல்லி, அதுவும் வலையில்

வந்தகப்பட்டது. வேடன் பக்ஷிகள் வலையில் சிக்-
கிக்கொண்டதைப் பார்த்து அருகில் வரத் தொடங்-
கினான். அதைப் புறாக்கள் கண்டு, சித்திரக்கிரீவ-
னைப் பார்த்து, 'நாங்கள் நீசன் புத்தியைக் கேட்டு
உன்னை அவமானம் பண்ணினோம்; அதன் பலம்
பிராப்தி யாயிற்று' என, சித்திரக்கிரீவன், 'இப்
போது இதைச் சொல்லிப் பயனென்னை? இதற்கோர்
உபாய மிருக்கின்றது; எல்லோரும் வலையோடுகூட
ஒருமிக்கப் பறந்து வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும்;
அப்படிச் செய்தாற் பிராணனைக் காப்பாற்றலாம்'
என, இதைக் கேட்டவுடனே யெல்லாப் பறவைக-
ளும் வலையோடுகூடச் சடுதியிற் பறந்துபோயின.
அதை வேடன் தூரத்திலிருந்து கண்டு ஆச்சரியப்-
பட்டு, 'இவைகள் ஒரேமனமாய் வலையைக் கொண்டு
போயின; ஆயினும், இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று
சண்டை நேரிடும்; அப்போது என் கையில் அகப்-
படும்' என நினைத்துக்கொண்டு அவைகளின் பின்னே
ஓடும்போது, புறாக்கள் கண்ணுக்கும் எட்டாமல்
மறைந்து போய்விட்டன. பிறகு, அவன் வருத்தப்-
பட்டுத் திரும்பி வந்துவிட்டான் இவ்வாச்சரிய மெல்-
லாம் பார்த்திருந்த இலகுபதனன் என்னுங் காகம்
அந்தப் புறாக்களின் பின்னே போயிற்று. கபோத
ராஜன் தன் கூட்டத்தைப் பார்த்து, 'கண்டகி நதி
தீரத்திலிருக்கும் சித்திரவனத்தில் என் சிநேகிதனான
இரணியகன் என்னும் எலியரசன் இருக்கிறான்;
அவன் பல்லினாலே நம்முடைய வலையை யறுப்பான்;
அங்கே நடப்பீர்கள்' என, இதைக்கேட்டு அப்படியே
சென்று எலியரசன் வளையண்டை இறங்கின. அப்-

போது, ஏதாவது ஆபத்து நேரிடும் என்பதைக்குறிக்-
துத் தன்வளைக்கு நூறுவழி செய்துகொண்டு உள்ளே
யிருந்த எலியரசன், புறாக்களிறங்கின சத்தத்தைக்
கேட்டுப் பயந்து அடங்கியிருக்கையில், சித்திரக்கிரீ-
வன், 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எங்களோடே ஏன்
பேசவில்லை?' என, இதைத் தன் சிநேகனுடைய
தீங்குரலென்றறிந்து சந்தோஷத்தோடு சீக்கிரமாக
வளையினின்றும் வந்து, 'நான் புண்ணியவானாகை-
யால் சித்திரக்கிரீவனென்னு மித்திரன் என்வீட்டுக்கு
வந்தான்; இவ்வுலகத்தில் மனமொத்த மித்திரனோடு
சம்பாஷிப்பதினும் வேறே ஆனந்தமேது?' என்று
உபசாரஞ்சொல்லிப் பிறகு அதனுடைய அவஸ்தை-
யைப் பார்த்து மிகவும் துக்கித்து, 'மித்திரா! நீ யாவரி-
னும் மிக்க சமர்த்தனாயினையே; உனக்கு இப்படிப்
பட்டகாரியம் எப்படி நேரிட்டது?' என, புறா, 'எந்தக்
காலத்தில் எது நடக்குமோ அது நடக்கும்; விதி
வலிது; அதன்முன் யாருடைய உபாயம் நடக்கும்?
கடல் பெருகி மேலிட்டால் அதற்குக் கரையேது?'
என, இரணியகன், 'இந்தப் பேச்சு மெய்யே; நூறு
நாழிகை வழித்தூரத்தி லிருந்து வஸ்துக்களைத்
தெரிந்து கொண்டுபோகின்ற நீ இன்றைக்கு வேடன்
வலையிற் பாராமற் சிக்கிக்கொண்டையே, பார்; சந்திர
சூரியர்களுக்கு இராகுகேதுக்களாற் பீடை வருத-
லும், யானையும் பறவையும் பாம்பும் கட்டுப்படுத-
லும், புத்திசாலிகளுக்கு வறுமை வருதலும் தெய்-
வத்தின் மகிமையே யல்லாமல் வேறன்று' என்று
சொல்லிச் சித்திரக்கிரீவன் கட்டுண்டிருக்கின்ற வலைக்
கயிற்றை யறுக்கத்தொடங்கிற்று. அப்போது சித்தி-

ரக்கிரீவன், 'மித்திரா! முன்னே என் பரிவாரத்தி-
னுடைய கயிற்றையறு, பிறகு என் பாசத்தைத்துணி'
எனக்கேட்ட எலி, 'என் பற்கள் மிகவும் மெதுவா-
னவை; அவற்றிக்குப் பலமுங் கொஞ்சம்; இத்தனை
பெயருடைய பந்தனைகள் எனக்கெப்படி யறுபடும்?
உன் தளையை யறுத்ததன்பின் என் சாமர்த்தியத்திற்-
குத் தக்கவாறு அவர்களுடைய தளையையும் அறுப்
பேன்' என, சித்திரக்கிரீவன், 'நல்லது, முன்னே
இவர்களுடைய பாசத்தை யறு' என, இரணிய-
கன், 'தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தன் பரிவாரங்
களைக் காப்பாற்றவேண்டும்; அறம், பொருள், இன்பம்,
வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிராணன் முக்கிய சாதன-
மாகையால், அதைக் காப்பாற்றினால் எல்லாவற்றை-
யுங் காப்பாற்றினாற்போ லாகின்றது' என, சித்திரக்-
கிரீவன், "இந்த நீதி சரிதான்; ஆயினும் இப்படிப்
பட்ட வேதனையினின்றும் பாலனம் பண்ணுவதற்-
காக வன்றோ என்னை யிவர்கள் இராஜாவாக நினைக்-
கின்றார்கள்? ஆகையால், என்பிராணனிடத்தி லிச்சை-
யைவிட்டு இவர்களைப் பிழைப்பிப்பாய்' என, அதைக்
கேட்டு எலி, 'நீ பரம சாது; அடுத்தவர்களை யாதரிக்-
கின்றவனா யிருக்கின்றாய்; எசமானனிடத்தில் விசு-
வாசமாயிருக்கின்ற சேவகனும், சேவகனிடத்திற்
பிரீதியாயிருக்கிற எசமானனுஞ் சுகமடைவார்கள்'
என்று சொல்லி, எல்லாவற்றின் பாசங்களையும் அறுத்-
துச் சித்திரக்கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது.
பிறகு, ஒன்றுக்கொன்று தழுவிக் கொண்டு பிரிய
வார்த்தைகள் சொல்லின. சித்திரக்கிரீவன் பரிவாரத்-
தோடு தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று இலகுபதனன்

என்னுங் காகம் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு இரணியகனைநோக்கி, 'நீ பாக்கியவானுயிருக்கின்றாய், ஆகையால் நானும் உன் சிநேகத்தை விரும்புகின்றேன்; நீ தயைசெய்து எனக்குச் சிநேகனாக வேண்டும்' என, அப்போது இரணியகன், 'நீ யார்?' என, காகம், 'நான் இலகுபதனன் என்னுங் காக்கை' என, அதைக் கேட்ட எலி, 'உனக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம்; உலகத்திற் சமானமானவர்களுக்குள்ளேயே சிநேக முண்டாகின்றது, நானுனக்கு இரை; நீயென்னைத் தின்கிறவன்; இப்படியிருக்கையில் இஃதெப்படியாகும்? ஆபத்துக்கே மூலகாரணமாம்; நரியின் சிநேகத்தினால் ஒரு மான் வலையிலகப்பட்டது போல் உன்னால் எனக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடும்' என, இலகுபதனன் அதைக்கேட்டு, 'மான் எப்படி வலையிற் சிக்கிக் கொண்டது?' என, எலி சொல்லத் தொடங்கிற்று :—

மகததேசத்திற் சண்பகவனத்தில் மானும் காகமும் ஒன்றுக்கொன்று நட்பா யிருந்தன. அப்படியிருக்கையில் அந்த மான் தன் மனத்தின்படி பல முகள்ளவைகளை மேய்ந்து கொழுத்திருப்பதை ஒரு நரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே யாலோசிக்கும்: 'இவன் நமக்கு அசாத்தியனாயிருக்கின்றான்; ஆகையால் வினை வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டும்' என்று இப்படி நிச்சயித்து அதன் சமீபத்திற்போய், 'சிநேகிதா! சுகமா?' என, அதைக்கேட்டு மான், 'நீயார்?' என, நரி, 'நான் சுத்திரபுத்தி யென்னும் நரி; இந்தக் காட்டில் யாருமற்ற பாவியாய் ஒருவனுகத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்; இன்றைக்கு உன்னைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; இப்போது உனக்கு

வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க இச்சிக்-
கின்றேன்' என இதைக் கேட்டு மான், 'நல்லது'
என்று பொழுது போனவுடனே இரண்டுஞ் சண்பக
மரத்தின் கீழே வந்தன. அம்மரத்தின்மேல் வாசம்
பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, மானின் சினேகிதனாகிய,
சுபுத்தி என்னும் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து,
மானை நோக்கி, 'ஓ மித்திரா! உன்னண்டையி லிருக்-
கின்றவன் யாவன்?' என வினவ, மான், 'இந்தச்
சம்புகன் என்னுடன் சினேகிக்க விரும்புகிறான்' என,
அப்போது காகம், 'மித்திரனே! சடுதியில் வந்த பழக்க
மில்லாதவனை நம்பலாகாது, ஒருவன் குலமும் நடக்-
கையும் தெரியாமல் அவனுக் கிடங்கொடுத்தால், ஒரு
பூனைக்குச் சாற்கவன் என்னுங் கழுகு இடங்கொடுத்து
இறந்தாற்போல் நேரிடும்' என, அதைக்கேட்டு மான்,
'சாற்கவனெப்படி இறந்தான்?' என, காகம் சொல்லு-
கின்றது :—

'பாகீரதி தீரத்தில் திரிகூடமென்னு மலையில் ஒரு
முதிய அத்தி மரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக்
கொண்டிருந்த நகமுங் கண்ணு மில்லாத சாற்கவன்
என்னும் ஒரு கிழக் கழுகானது, மற்றப் பக்ஷிகள் தன்
னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துத் தங்க ளாகாரத்திற்
கொஞ்சங் கொஞ்சம் நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்று
கொண்டு ஜீவித்திருக்கையில், ஒரு நாள் நெடுஞ்செவி-
யன் என்னும் பூனை பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத்
தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின் கீழே வர, அதைக்
குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங் கூச்சலிட்டன.
கழுகு கேட்டு, 'நீங்களேன் பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே
எவன் வந்தான்?' என, இதற்குள்ளே பூனை சாற்கவ-

ளைப் பார்த்து, 'நான் செத்தேன்' எனப் பயப்பட்டு உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு, இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுவதற்கு நமக்குச் சக்தி யில்லை; ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போக வேண்டும், பின்னர் எஃது உண்டாகுமோ அஃது உண்டாகட்டும்' என்று இப்படி நிச்சயித்து, அந்தக் கழுகின் அருகிற்போய், 'சமர்த்தனே! உனக்கு வந்தனம் பண்ணுகின்றேன்' என, கழுகு அதைக் கேட்டு, 'நீ யார்?' என, அப்போது பூனை, நெடுஞ்செவியன் என்னும் பூனை' என, பின்பு சரற்கவன்: 'நீ சீக்கிரமாக இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போ, இல்லாவிட்டாற் சாவாய் என, பூனை, 'நான் என் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன், அதைக் கேள்; பிறகு என்னைக் கொல்லுதல் தக்கதானாற் கொல்லு; சாதி பேதத்தினாலேயே பிராணிகளைக் கொல்லுவதாவது, பூசிப்பதாவது போக்கியமன்று; ஆதலால், அவனவன் நடத்தையைப் பார்த்து எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்ய வேண்டும்' என, கழுகு இதைக் கேட்டுப் பூனையைப் பார்த்து: 'நீ யேன் வந்தாய்? சொல்' என பூனை, 'நான் கங்காதீரத்தில் நித்திய ஸ்நானம் பண்ணிச் சாந்திராயண முதலாகிய விரதங்கள் ஆசரித்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்; நீ மிகவுந் தருமவானாக இருக்கின்றாயென்று பக்ஷிகளால் எப்போதும் கேள்விப்பட்டதனாலும், வயது முதிர்ந்த வித்துவான்களிடத்தில் தருமங் கேட்க வேண்டுமென்று சாஸ்திர மிருப்பதனாலும், நான் உன்னிடத்திற்கு வந்தேன்; நீ தர்மத்தை விட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய்; இப்படி இல்லறத்தாருடைய ஆசாரம் யான் எங்கும் பார்த்ததில்லை; சத்துருவும் தன் வீட்டுக்கு வந்தாற் சாதுக்கள் அவ-

னுக்குச் சம்மானம் பண்ணுவார்கள்; மரம் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கும் நிழல்கொடுக்கவில்லையா? சாதுக்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு எவன் வந்தாலும் பூசிக்கின்றார்கள்; குறைவொன்றும் பண்ணுகிறதில்லை; அதிதி எவனுடைய வீட்டுக்கு வந்து முகம் வாடிப் போகின்றானோ அவ் வீட்டின் எசமானனுக்குத் தன் பாவத்தைக்கொடுத்து, அவன் புண்ணியத்தைத் தான் கைக்கொண்டு போகின்றானகையால், சாதுக்கள் யாவரிடத்திலுந் தயை செய்கின்றார்கள்; சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கின்றான்' என, இதைக் கேட்டுக் கழுகு, 'பூனை இறைச்சிகளைத் தின்னும்; மேலுங் கொலை செய்யும் என்று நினைத்து இப்படி நான் சொன்னேன்' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்செவியன் பூமியைத் தொட்டு, 'சிவ சிவ' என்று உச்சரித்துக் காதின்மேற் கையை வைத்து, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு மிகுந்த வைராக்கியம் அடைந்து பொல்லாத கருமங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டேன். அநேக சாஸ்திரங்களில் கொலை செய்வது போல வேறொரு பாதகம் இல்லையென்று சொல்லியிருக்கின்றது; எவர்கள் மற்றொருவனைக் கொன்று தங்கள் சுகத்தை விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் நரகத்தை யடைகின்றார்கள்; ஆகையால், கொலை செய்யாமலிருப்பதுபோல வேறொரு தருமம் இல்லை யென்று நினைத்துக் காட்டிலிருந்துகொண்டு காய்கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகின்றவர்கள் பாதகம் எப்படிப் பண்ணுவார்கள்?' என்று சொல்லிக் கழுகுக்கு நம்பிக்கை வரப்பண்ணி அதன் வீட்டிலிருந்தது. பிறகு அந்த ருத்திராக்ஷப்பூனை பக்ஷிகளின் குஞ்சுகளை

நாடோறும் அங்கே கொண்டுவந்து தின்றுகொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது குஞ்சிழந்த பறவைகள் எல்லாங் கிலேசப்பட்டு ஒன்றாகக்கூடித் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சோதிக்கத் தொடங்கின. பூனை இதை யறிந்து அவ்விடம்விட்டு ஓடிப்போயிற்று. அந்தப் பக்ஷிகள் அங்கங்கே பார்த்துக்கொண்டே கழுகின் பொந்தண்டைவந்து பார்க்கையில் அக்குஞ்சுகளுடைய எலும்புகளும் சிறகுகளும் விழுந்து கிடக்கக் கண்டு, 'நம்முடைய குஞ்சுகளை யிந்தத் துரோகிக் கழுகே பக்ஷித்தது' என்று நிச்சயித்து, அந்தக் கழுகைக் கொத்திக்கொன்றன. ஆகையால், ஒருவனுடைய குணந் தெரியாமல் அவனுக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது' என, அப்போது நரி, 'ஒருவன் சுபாவம் சிநேகிப்பதற்கு முன்னே தெரியுமா? நல்லோர்களுக்குச் சுபாவத்தினாலே காரியமில்லை; அவர்களுடைய சிநேகம் கண்ட மாத்திரத்திலேயே யாகின்றது' என, மான் அதைக்கேட்டுக் காகத்தைப் பார்த்து, 'எப்படி நீ எனக்கு மித்திரனோ அப்படியே இவனுமிருக்கட்டும்; நீ யொன்றுக்குந் தடைசொல்லாதே' என்று சொல்லி, நரியைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டது. பிறகு மூன்றும் தங்கள் மார்க்கத்தின்படி வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு, இராத்திரிக்கு அந்தவிடத்தில் வந்துகொண்டிருந்தன. இப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள் நரி மானைப் பார்த்து, 'மித்திரா! இந்தக் காட்டில் இளவிளவென்று நேர்த்தியான பயிர் இருக்கின்றது; அதை உனக்குக் காண்பிக்கிறேன் வா' என்று சொல்லி, அதை இட்டுக்கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்று முதல் அந்த மான் போய்த் தினமானம் பயிரை மேய்ந்து கொண்டு இருக்கையில், அதைக் கொல்லைக்காரன்

பார்த்து அங்கே வலை கட்டினான். பின்பு மான் அங்கே வழக்கப்படி மேயப் போய் அதிற் சிக்கிக்கொண்டு, 'இப்போதென்னை மித்திரனைத் தவிரயாவன் விடுவிப்பான்' என்று மனத்திலெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கே நரி வந்து, 'என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்று; இப்போது, நான் இதன் எலும்பையும் மாமிசத்தையும் நிரம்பத் தின்னுவேன்' என்று வாயூற மனத்திலெண்ணிக்கொண்டு சும்மா இருந்தது. அதைக்கண்டு மான், 'மித்திரா! ஏன் சும்மாவிருக்கிறாய்? என்னுடைய தளையைச் சீக்கிரமாய் அறுத்து என்னை விடுவி; சங்கடகாலத்திற் சிநேகிதர் உடையிழந்தவன் கைபோல் உதவுகின்றார்கள்' என, சம்புகன், 'ஆம், நீ சொல்லுவதெல்லாம் மெய்யே; ஆயினும் எனக்கு இன்றைக்கு விரததினமாகையால் நானிந்தத் தோல்வலையைத் தீண்டமாட்டேன்; நாளைக்கு என்ன சொன்னாலுங் கேட்பேன்; சிநேகிதனுக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்' என்று சொல்லி, அதன் கண்ணுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு, அங்கே யோரிடத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது. காகம் இராத்திரிக்கு மான் வரவில்லையென்று அதைத் தேடும்பொருட்டு இங்கு மங்குந் திரிந்துகொண்டு அங்கே வருகையில், அந்த மானின் அவஸ்தையைப் பார்த்து, 'சிநேகிதா! உனக்கிந்த அவஸ்தை யெப்படி யேன் வந்தது?' என, மான், 'இஃதுன் வார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்த பலன்' என, காகம், 'உன் கூட்டாளியான சம்புகன் எங்கே போனான்?' என, மான், 'என்னுடைய இறைச்சியைத் தின்பதற்காக இங்கேதான் ஒளித்துக்கொண்டிருப்பான்' என, அதைக் கேட்டுக் காகம், 'தனக்-

கிதம் பண்ணுகிற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவ-னுக்கு விபத்துச் சீக்கிரமாக வரும். பின்னும் அவன் சத்துருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கிறான்' எனச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், கொல்லைக்காரன் கையிலொரு தடியை யெடுத்துக்கொண்டுவர, அவனைப் பார்த்துக் காகம், மானுக்கு, 'மித்திரா! நீ இப்போது மூச்சை யடக்கிக்கொண்டு செத்தவனைப்போல் கிடந்-தால் அவனுன்னைப் பார்த்து நீ செத்தாயென் றெண்-ணிக்கொண்டு, கட்டியவலையை யவிழ்த்துச் சுருட்டி வேறோரிடத்தில் வைக்கப் போவான்; அப்போது நான் கத்துகின்றேன்; அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நீ மிகவும் விரைவாய் ஓட்டம் பிடி' என்று சொல்லித் தான் அப்படியே பொய்யாக மானின் கண்ணைக் குத்-திக்கொண்டிருந்தது. இதற்குள்ளே வந்த கொல்லைக் காரன் மானைப் பார்த்துச் செத்ததென் றெண்ணிக் கட்டியிருந்த வலையை யவிழ்த்து ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக் கட்டிவைக்கப் போனான். காகம் அதைப் பார்த்துச் சங்கேதப்படி கத்த, மான் அதைக் கேட்டவுடனே ஓட்டம் பிடித்தது; அதைக் கொல்ல நினைத்த அந்தக் குடியானவன் தடியை விசிறி யெறிய, அது பதிவிருந்த நரிமேற் படவும் அந்நரி இறந்தது. ஆகையால் புண்-ணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானால் அதன் பலன் உடனே யுண்டாகின்றது' என்று சொல்லிப் பின்னும் எலி, 'இப்படி மானுக்கு நரியின் சினேகம்போல் உன்-னுறவும் எனக்கு உபயோகமன்று' என, காகம், 'உன்-னைத் தின்றாலெனக்குப் போதுமோ? நீ பிழைத்திருந்-தால் நான் சித்திரக்கிரீவனைப்போலச் சுகமடைவேன் என்று உன் நட்பை விரும்புகின்றேன்' என, பின்னும்

இரணியகன் ‘நீ யெனக்குப் பகைவன் ; உன்னுடனே நான் சிநேகம் பண்ணுவேனல்லேன் ; சத்துரு தனக்கு அநுகூலமா யிருந்தாலும் அவனோடே சிநேகிக்கலாகாது ; தண்ணீர் வெந்நீரானாலும் நெருப்பை யவிக்கும் ; எது தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும் ; தண்ணீரில் வண்டியும் பூமியின்மேற் கப்பலும் நடக்குமோ ? இதனாற் சத்துருக்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது’ என்று இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்ல, காகம், ‘நான் உன்னுடனே சிநேகிப்பேன் ; அல்லாவிட்டாற் பட்டினியாக இருந்து இங்கேயே பிராணனைவிடுவேன் ; நெருப்பின் வெப்பத்தினாற் பொன் முதலானவை யுருகி ஒன்றாகின்றன ; யாதேனும் ஒரு நிமித்தத்தினாலே விலங்கு பறவைகள் மித்திரத்துவத்தை யடைகின்றன ; பயத்தினாலாகிலும் யாதோர் ஆசையினாலாகிலும் மூடர்களுக்குச் சிநேக முண்டாகின்றது ; சாதுக்களுடைய சிநேகமோ கண்டமாத்திரத்தில் உண்டாகிறது. மட்பானை சீக்கிரமா யுடையும்; பிறகு, பொருந்துகிறதுமில்லை. மற்றுப் பொற்குடமோ சீக்கிரத்தில் உடையாது ; உடைந்தாலும் ஒன்றும்; இப்படியே துர்ச்சன சற்சனர்களுடைய சிநேகமு மிருக்கின்றது’ என, இதைக் கேட்டு இரணியகன், ‘உன் வார்த்தையால் நான் சந்தோஷமடைந்தேன் ; இப்போது உனக்கும் எனக்குஞ் சிநேகத்துவமிருக்கட்டும் ; இனிமேல் நாமிருவரும் ஒருமனத்தினரா யிருக்கவேண்டும் ; உபகாரம் பண்ணுகிறவன் சத்துருவென்று அறிந்து, மனக் களங்கமில்லாமல் நடக்கவேண்டும்’ என்று இப்படிப் பேசி நிச்சயித்து, இரணியகன் இலகுபதனனுக்குச் சிறிது ஆகாரங்

கொடுத்துத் தன் வளையிற் போயிற்று. சிநேகலாபம் பெற்ற காகமும் அதனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று. அது முதலாய் அவைகள் அத்தியந்த சிநேகமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஆகாரங்கொடுத்துக்கொண்டு பலபல வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள், இலகுபதனன் எலியைப் பார்த்து, மித்திரா! இப்போது இங்கே யிரையகப்படாமையால் வேறோரிடத்திற்குப் போக இச்சிக்கின்றேன்' என; அதைக்கேட்டு இராணியகன், 'எங்கே போகின்றாய்' என, அப்போது அது, 'தண்டகாரணியத்திற் கர்ப்பூர கௌரம்' என்னுந் தடாகத்திலிருக்கிற ஆமையாகிய மந்தரன் என்பவன் எனக்குச் சிநேகிதனா யிருக்கின்றான். அவனெனக்கு விதவிதமான மீன்களைக் கொடுத்துப் போஷிப்பான்; அதைக்குறித்து நான் அவனிடத்திற்குப் போகிறேன்' எனக் கேட்டு, இராணியகன், 'மித்திரா! அவ்விடத்திற்கு என்னையுங் கொண்டுபோக வேண்டும்; நான் தேசாந்தரம் போக விரும்புகின்றேன்' என, அப்போது காக்கை, 'நீயப்படி விரும்புவானேன்?' என, இரணியகன், 'அங்கே போனபின்பு சொல்லுவேன்' என, இலகுபதனன் இரணியகனை யெடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்துக்குப் போயிற்று. அவைகளைப் பார்த்து மந்தரன் அவ்விரண்டுக்கும் ஆதித்தியம் பண்ணிற்று; அப்போது லகுபதனன் மந்தரனைப் பார்த்து, 'இந்த இரணியகன் மிகவும் பரோபகாரி; இவன் சித்திரக்கிரீவனை அவன் கூட்டத்தோடுகூட வலையினின்றும் விடுவித்தவன்; அப்போது இவன் நட்பு நிலைமையைப் பார்த்து நானும் இவனுடனே

நட்புக்கொண்டேன்' என, அதைக் கேட்டுக் கூர்மம் சந்தோஷப்பட்டு இரணியகனைப் பார்த்து, 'மித்திரா! நீ யிந்த மனித சஞ்சாரமில்லாக் காட்டில் வருவானேன்?' என, அப்போது எலி சொல்லுகின்றது:

'சம்பகாவதி' என்னும் பட்டணத்தில் சூடாகர்ணன் என்னும் ஒரு சந்நியாசி, தானுண்டு மிகுந்த சோற்றைக் கப்பரையிற் போட்டு உறியின்மேல் வைத்துவிட்டு நித்திரைபண்ணிக்கொண் டிருப்பான்; பின்பு, அச்சோற்றை நான் தின்றுகொண்டு சுகமாக இருக்கிற நாளில், அங்கே வீணாகர்ணன் என்னும் ஒரு சந்நியாசி வந்து அவனோடு அநேக கதாப்பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கையில், அச் சூடாகர்ணன் கையிலொரு தடியினாலே பூமியைத் தட்டிக்கொண்டு சோற்றைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இருந்தான்; அப்போது வீணாகர்ணன், 'நீ என்னுடைய கதையை அநாதரவுபண்ணி நடுவே வேறென்ன வியாபாரத்திலிருக்கின்றாய்?' என, சூடாகர்ணன், 'உன் வார்த்தையை அநாதரவு பண்ணவில்லை; இவ்வெலி என் பாத்திரத்திலிருக்கின்ற அன்னத்தை நாடோறும் தின்னுகிறது; அதை ஓட்டுகிறேன்' என, வீணாகர்ணன் அப்போது உறியைப் பார்த்து, 'கொஞ்ச பலமுள்ள இந்த எலி யிவ்வளவு உயரம் எப்படிக் குதிக்கின்றது? இதற்கு ஏதோ வொரு காரணமிருக்க வேண்டும்; அதுதான் எதுவாயிருக்கலாம் என்று ஆலோசித்துப்பார்த்தால் மிகவு மிங்கே திரவியமிருக்க வேண்டும்; உலகத்தில் திரவியமுள்ளவர்கள் பலமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; அசாத்தியமான காரியங்களைச் சாதிக்கின்றார்கள்; இராசத்துவத்துக்கும் இது காரணமாகும், எல்லாம் இதனால் ஆகின்-

றன்' என்று சொல்ல, அந்தச் சந்நியாசி யிதைக்கேட்டு மெய்தானென்று நம்பிப் பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என் திரவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டான்; அன்று தொடங்கி நான் இளைத்துப் போனேன்; பின்பு, எனக்கு இரையுங் கிடையாததனால் மெள்ள மெள்ள நடந்துகொண்டிருக்கையில் அந்தச் சந்நியாசி பார்த்து 'பார், இந்த எலி இப்போது தன்னுடைய சாதித் தன்மையை யடைந்திருக்கின்றது; முன்னிருந்த தன மதம் போய்விட்டது; ஆகையால், பணமில்லாதவர்களை யெல்லோரும் அற்பமாய் நினைக்கின்றார்கள்' என, இதைக் கேட்டு நானிப்போது இங்கே யிருப்பது சரியன்று; இதை வேறொருவரோடுஞ் சொல்லலாகாது; பொருளிழவும் கிருகச்சித்திரமும் தானமும் மானமும் அவமானமும் ஆயுளும் தனமுமாகிய இவைகளைப் புத்திமான் வெளிப்படுத்தலாகாது; தன் விதி பிரதிகூலமாயிருக்குங் காலத்திற் பராக்கிரமமும் முயற்சியும் வீணாகின்றன; பணமில்லாதவனுக்கு வன வாசத்தைக் காட்டிலுஞ் சுகமில்லை; எந்த இடத்தில் நாம் பணக்காரராயிருந்தோமோ அந்த இடத்தில் ஏழையா யிருப்பது உத்தமமன்றென்று மறுபடியும் இழந்த பணத்தை யெடுத்துக்கொள்ள ஆயத்தப் பட்டேன்; அப்போது சந்நியாசி யென்னைத் தடியால் அடித்தான்; அதனாலே மிகவுந் துக்கப்பட்டு உன் சிநேகிதனோடுகூட இங்கே வந்தேன்' என, மந்தரன்: 'மித்திரா! நீ யிதனால் அதைரியப்பட்டு உறைவிடந் துறந்தோம் என்று வருத்தப்படவேண்டாம்; சாதுக்க ளெங்கே போனாலும் மரியாதை பெறுகின்றார்கள்; சிங்கம் வேறொரு காட்டுக்குப் போனாலும் புல்லைத் தின்பதில்லை, யானையையே தின்-

னும் உதாரகுணமுள்ளவன்; சந்தோஷ முள்ளவன்; தைரியசாலி; சூரன், களங்கமில்லாதவன், இவர்களிடத்திலே இலக்ஷுமிதானே வந்து அடைகின்றாள்; நீ பணமிழந்தாலும் எப்போதும் சந்தோஷத்தோடே கூடியிருக்கின்றாய்; ஆகையால் உனக்கு இருக்கின்ற சுகம் பணத்தாசையால் பதுங்குகின்றவர்களுக்கில்லை. இன்னுங் கேள்; மேகச் சாயை, துஷ்டனுடைய தயை, இளம் புல், பால ஸ்திரீ, யௌவனம், தனம் இவைகள் வெகு காலத்துக்கில்லா; ஆகையால், இவை இருந்து போனால் அழுதுகொண்டு ஆகாரத்தைக் குறித்து எண்ணியிருக்கலாகாது; எவன் கர்ப்பத்தில் இடுகின்றானோ அவன் பிறப்பதற்கு முன்னேதானே தாயிடத்திற் பாலை அமைத்து வைக்கிறான்; அப்படிப்பட்டவன் ஆயுளுள்ள வரைக்கும் காப்பாற்றமாட்டானோ? நீ நல்ல விவேகியாயிருக்கின்றாய்; ஆகலின், இவையெல்லா முனக்குத் தெரிந்திருக்கும்; இனிச் சிநேகமாய் என்னிடத்திற் சுகமாயிரு' என, இவையெல்லாங் கேட்டு இரணியகன், 'மந்தரா! நீ சகல குணசம்பன்னன்; மேலுஞ் சற்குணன்; சாதுக்களுக்கு வந்த ஆபத்தைச் சாதுக்களே நிவர்த்தி பண்ணுகின்றார்கள் என்றறிந்து நாங்க ளுன்னை நாடிவந்தோம்' என்று சொல்லி, நீண்ட பெரிய மரத்தின்மேற்போய் உட்கார்ந்து தன் சுபாவப்படியே இங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஏதோ ஒரு பயமுகாந்தரத்தை யறிந்து, அவ்விரண்டுக்கும், 'நீங்கள் உங்களிடத்தி லொளித்துக்கொண்டிருங்கள்' என, மந்தரன் தண்ணீரிற் போயிற்று; எலி வளையில் நுழைந்தது. காகம் விருக்ஷத்தின் நுனியிலிருந்து பார்க்கையில், ஏதொன்றும் காணப்படாமையால்,

பின்பு அம்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கு அவைகளின் சமீபத்திற் சித்திராங்கன் என்னும் ஒரு கலைமான் வந்தது, 'நான் வேடர் பயத்தால் உங்களிடத்தி லிருக்கலாமென்று வந்தேன்' என, அதைக் கேட்டு மந்தரன் அதற்குச் சம்மானம் பண்ணி, 'இதோ உன் வீடு, நான் உன் சேவகன் என்றெண்ணிக்கொண்டு சுகமாயிருக்கவேண்டும்' என முகமலர்ந்து, மனங்கலந்த இன்சொல் சொல்ல; பிறகு அதுவும் இவைகளுடன் நட்புக் கொண்டிருந்தது. அப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் சித்திராங்கன் என்னும் மான் புல்மேய வேறோர் இடத்திற்குப் போய் மீண்டு சாயங்காலம் வாராமையால், ஆமை, 'மேயப்போன மான் இன்றைக்கேன் சாயந்திரம் வரவில்லை?' என்று விசனப்பட, அதையறிந்து எல்லாம் வியசனமடைந்தன. மறுநாள் விடியற் காலத்திற் காக்கை பறந்து நாலுபக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு போகையிற் சித்திராங்கன் தோல்வலையில் அகப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, அதனருகிற் போய், 'மித்திரா! உனக்கிந்த அவஸ்தை எப்படி நேரிட்டது?' என, மான், 'இப்போது இதைக் கேட்டுப் பிரயோசனமில்லை; நீ போய் இரணியகனைச் சீக்கிரமா யிட்டுக்கொண்டு வந்தால், அவன், வேடன் வருகிறதற்குள் என் பாசத்தை அறுத்து என்னையும் விடுவிப்பான்; வேடன் வந்தால் உபாயமொன்றும் நடவாது' என, இதைக் கேட்டவுடனே விரைவாகப் போய் அவைகளுடனே நடந்த காரியத்தைச் சொல்லி இரணியகனை யிட்டுக்கொண்டு வந்தது. இரணியகன் மானைப் பார்த்து, 'நீ சமர்த்தனாயிருக்கையில் வலையில் எப்படி யகப்பட்டாய்?' என, மான், 'வல்லமையிருந்தாலும்

வருவது வரும்' இப்போது என்னைச் சீக்கிரமாய் விடுவி; எனக்குப் பழயபயமிருக்கிறது; முன் குட்டியா யிருக்கையில் வேடன் வலைகட்டி யென் கூட்டத்தை வளைத்தான்; மற்றவைகள் பெரிய மான்களா யிருந்த-படியாற் குதித்து வலையைத் தாண்டிப் போயின; எனக்குக் குதித்தோடச் சக்தியில்லாதிருந்ததாதலால் வேடன் பிடித்து இராசனிடத்திற் கொண்டுபோனான்; இராசா வாங்கித் தன் பிள்ளை கையிற் கொடுக்க. அங்கே நான் வெகுநாளிருக்கையில் ஒருநாள் மேக கர்ஜனையைக் கேட்டு மிகவுஞ் சஞ்சலப்பட்டுக் காற்று மழையால் பிடிக்கப்பட்டு மான் கூட்டங்கள் ஓடும்-போது அவற்றின்பின் நான் ஓடவேண்டு மென்று மனுஷ பாஷையினால் எனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டேன்; இராஜகுமாரன் இதைக்கேட்டு நாற்றிசையும் பார்த்து என்னையும் பார்த்தான்; பின்பு சற்றுநேரம் சும்மா விருந்து, இது மனுஷனைப்போல் எப்படி யுச்சரித்தது! ஆகையால், இஃது ஒரு விசித்திரப் பிராணியா யிருக்-கிறதென்று நினைத்துப் பயத்தினாற் சுரத்தில் விழுந்-தான்; பிறகு, விடியற்காலத்திற் சோதிடர்களை யழைப்பித்து அவர்களுடனே யிதைச் சொல்ல, அவர்கள், 'எல்லா மிருகங்களும் மனிதரைப்போற் பேசுகின்றன; ஆயினும் நமக்கு முன்னே பேசுகிற-தில்லை; அதுவும் உன்னைப் பாராமற் பேசிற்று: இதற்-காக நீ பயப்பட வேண்டாம்: இது யாதொரு விசித்-திரப் பிராணியும் அன்று; இதனாலுனக்கு எவ்வளவும் பயமில்லை' என, இதைக் கேட்டு இராஜகுமாரன் என்னை விட்டுவிட்டான். பிறகு, இக்காட்டில் வந்-தேன்; இப்படி முன்னொருதரம் வலையில் அகப்பட்-டேன். ஆகையால் என்னைச் சீக்கிரமாக விட்-

சொல்லுகிறேன்' என, இதற்குள், மித்திரத் துவத்தி-னாலே மந்தரனும் அங்கே வந்து இரணியகனைப் பார்த்து, 'மித்திரா! இப்படித் தாமதம் பண்ணுகிறது சரியன்று. இப்போது வேடன் வந்தால் நாமெல்லாம் ஓடிப்போவோம். வலையிலகப்பட்ட சித்திராங்கனைப் பிடித்துக் கொள்வான். இதைக் குறித்து எனக்குக் கிலேசமா யிருக்கின்றது. நினைப்பின்படி மனத்தில் இருப்பதை யறிகின்ற சிநேகிதனும், மனோகரமான ஸ்திரீயும் பிறர் துக்கமறிகின்ற பிரபுவும் கிடைப்பது அருமை' என்று இப்படி மந்தரன் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கையில், வேடன் சந்நிதியில் யமனைப்போல் தூரத்தில் வருவதை லகுபதனன் கண்டு எலியைப் பார்த்து, 'மித்திரா! வேடன் வந்தான்; இப்போது பெரிய சங்கடம் நேரிட்டது' என, அதைக் கேட்டு இரணியகன் அதிசீக்கிரமாய்ச் சித்திராங்கன் வலையை யறுத்தது. அறுத்த வுடனே, அருகில் வந்த வேடனைப் பார்த்து எல்லாம் ஓட்டம் பிடிக்க, அப்போது அவன் வியசன மடைந்து நாலண்டையும் பார்க்கையில், மந்தரன் தன் நடையின்படி நடந்துகொண் டிருந்தது, வேடன் அதைப் பார்த்துத் தன் வில்லில் அதைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு கொஞ்சஞ் சந்தோஷத் தோடே போகும்போது, அதைப் பார்த்து, மானும் எலியும் காகமும் மிகவு மனவருத்தப்பட்டு, 'இப் போது என்ன செய்யலாம்' என்று வேடன் பின்னே போகத் தொடங்கின. அப்போது இரணியகன், 'ஒரு சங்கடம் நிவர்த்தி யாகிறதற்குள் மற்றொன்று வந்து நேரிட்டது; ஆகையால் ஜெனனுக்குந் தேகத்தோடேகூட அநேகந் துக்கங்களை அனுபவிக்க வேண்டி யிருக்கிறது; இந்தத் துன்பஞ் சினைத்தி-

னால் நமக்கு வந்தது ; எவன் மித்திரனிடத்தில் விசுவாசம் வைக்கின்றனோ அவனுக்கு அந்த விசுவாசம், தாய் தந்தை சகோதரன் பிள்ளை சுற்றங்களிடத்திலும் இராது' என்றிப்படி வெகுவிதமாய்த் துக்கித்துப் பின்னர், 'வேடன் தூரமாகப் போவதற்கு முன்னே மந்தரனை விடத்தக்க வுபாயம் பண்ணவேண்டும் ; பிறகு ஆகமாட்டாது' என, அப்போது அவைகள், 'என்ன செய்யலாம்? சொல்' என, 'சித்திராங்கன் ஏரிக்கரையிற் செத்தவனைப்போலக் கிடக்கவேண்டும் ; அதன்மேற் காகம் உட்கார்ந்துகொண்டு பொய்யாகக் குத்தவேண்டும் ; அப்படி யிருந்தால் அதை வேடன் பார்த்து மந்தரனைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு மானண்டை போவான் ; இதற்குள்ளே நான் ஆமையின் கட்டைச் சேதிப்பேன், பிறகு, அவ்வாமை தண்ணீரில் ஓடிப்போம்' என, இதைக் கேட்டு எல்லாம் அவ்வாறே செய்து மந்தரனை விடுவித்தன. பிறகு, அந்த வேடன் வாய்த் தவிடும் போய் அடுப்பு நெருப்பும் இழந்தவன்போல வெட்கி, மிகவும் வருத்தமடைந்து, 'கைக்கு வாராத பெரிய லாபத்தை யிச்சித்துக் கைக்கு வந்த சிறிய லாபத்தை யிழந்தேன் ! யார்க்கும் அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம், கிடைத்தமட்டும் போதுமென்று நினைக்கின்றவனே மகாபுருஷன்' என்று இங்ஙனம் எண்ணிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போனவுடனே, அந்தக் காகமும் ஆமையும் மானும் எலியும் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து தங்களிடத்தில் முன்போல வாழ்ந்திருந்தன.

V. தமிழ் மொழி

இடம் : ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வீடு.

காலம் : பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள் : முத்தமிழ்ப்புலவர், விஞ்ஞான சேகரர், பாஷைநூற்புலவர், பாகவதர்.

[பாஷைநூற்புலவர் வருகிறார்.]

முத்தமிழ்ப் புலவர் — அப்பா! வாருங்கள், வாருங்கள், எங்கே காணோம்? நெடுநாளாயிற்றே உங்களைக் கண்டு.

பாஷைநூற்புலவர் — காரணமென்ன; இங்கேதான் இருக்கிறேன். சில நாட்களாக இந்தப்புறம் வரவேண்டிய அலுவல் நேரவில்லை. அதனால், அப்படி இருந்துவிட்டேன்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — சரிதான்; இன்றாவது இப்படி வந்தீர்களே, போதும், இப்படி வந்து உட்காருங்கள்.

பாஷைநூற்புலவர் — இருக்கட்டும், தாங்கள் ஏதோ நூலாராய்ச்சியில் இருப்பதுபோல் காண்கிறது; அது இடையூறின்றி நடைபெறட்டும்; யான் இப்படி இருக்கின்றேன்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — என்ன ஆராய்ச்சி, உங்களோடு பேசுவது ஆராய்ச்சியல்லவா. 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் அச்செல்வம் செல்வத்து ளெல்லாந் தலை' என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா?

பாஷைநூற்புலவர் — இவ்வளவு சிறப்பு எனக்கு எற்றுக்கு? இருக்கட்டும், வாசித்தவர்கள் எதைச்சொன்னாலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

[பாகவதர் வருகிறார்]

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஓஹோ! வாருங்கள்; எது இருவரும் பேசிக்கொண்டு முன்பின்னாக வந்தாற்போல் காண்கின்றதே, உட்காருங்கள் இப்படி.

பாகவதர் — அதெல்லாம் ஒன்றும் பேசிக்கொண்டு வரவில்லை. கண்டு வார்த்தை சொல்லி நாளாயிற்றே என்று எண்ணி இப்படி வந்தது.

(வித்வஜ்ஜன சேகரர் வருகிறார்.)

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆகா, வாரும் வாரும்; வித்வஜ்ஜந சேகரரே! வெகு நாளாயிற்றே உம்மைக் கண்டு, இந்தப் பீடத்தில் அமரும்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆமாம், லௌகிகம் விசேஷமாயிருப்பதனால் எங்கும் பிரவேசிக்கக் கூடவில்லை. பார்க்கவேண்டும் என்னும் அபேக்ஷையினால் தான் இப்போது வந்தது. தாங்கள் ஏதோ காரியமாக இருப்பதுபோல் காண்கின்றது. நாம் வந்ததும் அதற்கு அசந்தர்ப்பந்தானோ?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆகா! அப்படியும் சொல்லலாமோ! கற்றோரைக் காண்பதினும் பெரும்பேறு வேறு யாது? உம்மைக் கண்டதனால் உண்டான களிப்பு இவ்வளவென்று சொல்லுவதற்கில்லை. வேறு காரியமென்ன இருக்கிறது; நூலாராய்ச்சிதான் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். அதுவன்றி நமக்கு வேறு வேலை ஏது?

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆனால் சரிதான், அதென்ன சாஸ்திரமோ?

முத்தமிழ்ப் புலவர்—இதோ 'தனித் தமிழ் இயற் பா.'

வித்வஜ்ஜநசேகரர் — அப்படியா, அதில் ஒரு கவி சொல்லுங்கள், கேட்போம்.

முத்தமிழ்ப் புலவர்—இப்போது நான் வாசிக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்; தமிழ்க்கடவுள் வணக்கஞ் சொல்லிய பின்பு, வேறு சொல்கிறேன்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆமாம். தெய்வப் பிரார்த்தனைதானே முன்பு செய்ய வேண்டியது. அப்படியே சொல்லுங்கள்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் —

தாழிசை

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — என்ன, என்ன! 'ஆரியம்போல்' என்பதை மறுபடியும் சொல்லுங்கள்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆமாம்,

'ஆரியம்போல் உலகவழக்கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீர் இளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.'
என்று சொன்னேன்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — இதென்ன முழுவதும் புரட்டாயிருக்கிறது! முதல், தமிழ்ப் பாஷை பரம்

பொருளுக்கே சமம் என்றீர் ; பிறகு, அது ஆரியத்திலும் சிறந்தது என்றீர். இதென்ன, விபரீத ஞானமாக இருக்கிறதே! இதுவரையில் இந்தப் பிரஸ்தாபம் எங்கும் கேட்டதே யில்லையே!

முத்தமிழ்ப் புலவர் — நாம் சொல்வதா புரட்டு. நீர் சொல்வதுதான் புரட்டாக இருக்கிறது. தமிழ் தனிமொழி யென்பதை நீர் இதுவரையில் அறியீரா? அது, இன்ன காலத்தில் உண்டானதென்னும் கால வரையறையின்றி, தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவதோர் கடவுள் மொழியாகும். வடமொழியும் தென்மொழியும் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், ஆநந்தத் தாண்டவம் செய்த காலத்தே, அவரது தமருகத்தினின்றும் பிறந்தவை. அவற்றுள், வடபுறத்திற் பிறந்தது வடமொழி, தென்புறத்திற் பிறந்தது தென்மொழி, இவ்விரண்டும் தனிமொழிகளே. அவற்றுள் இந்தத் தமிழின் பெருமையை எடுத்துக் கூற எவரால் ஆகும்!

கலிநிலைத்துறை

கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
மண்ணினி டைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணினி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆஹா! என்ன இது, தமிழில் தனித் தமிழும் உண்டோ

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆமாம், தமிழ் மொழி தனி மொழிதான். அதற்கு மற்றோர் மொழியின் துணையே வேண்டுவதில்லையே.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — என்ன விஷயம் நீர் சொல்வது — தமிழுக்குக் காலவரையறையில்லை என்றீரே அதென்ன? பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்லவேண்டும். வேதங்களே ஈசுவர சொரூபமுள்ளவை. அவை, ஈசுவரன் திருவாக்கினின்றும் பிறந்தவை. அவையே அநாதியாகும். அவை யாவும் ஆரிய பாஷையில் இருப்பதனால், ஆரியமே அநாதியானது. மற்றப் பாஷைகளெல்லாம் பிற்காலத்தி லுண்டாகி, ஆரியத்தின் உதவி பெற்று வழங்கப்படுவனவாயின. இந்த உண்மையை மறுத்து உரைப்பவர் உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரையுங் காணவில்லையே.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஓஹோ, அப்படியா கருதுகின்றீர் நீர்! ஆரியத்தைப் போலவே தமிழ்மொழியும் காலங் கடந்ததுதான்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — இப்போது நீர் சம்பாஷிக்கும் வாக்கியமெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதமாய் இருக்கிறதே; தமிழ் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தது என்பதற்கு இதைவிட என்ன திருஷ்டாந்தம் வேண்டும்? உமக்குப் பாஷையேது? அக்ஷரம் ஏது? எல்லாம் ஆரியத்திலிருந்துதானே வர வேண்டும்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஐயா! தமிழ் மொழி உலகத்தில் வழங்கி வருவது உமக்குத் தெரியாதா! வடமொழியை உயர்வாகக் கூறும் நீர் வழங்குவதும் தமிழ் மொழிதானே. எமக்கேன் அக்ஷரமில்லாமற் போகின்றது; தமிழ் நெடுங்கணக்குகளே-

நீர் பார்த்ததும் இல்லையோ? ஆரியத்தின் உதவி எமக்கேன்? நாளடைவில் வடமொழி தமிழ் நாட்டிற்கு வந்துவிட்டமையால், வந்தவர்களை அன்புடன் ஏற்றுக் கூடிக்குலவும் பெரியோர் போல், தமிழ்மொழி ஆரியத்தோடு உறவுகொண்டு கலந்தது. நட்புப் பாராட்டாத மானிடர் போல, ஆரியம் ஒன்றோடும் கலவாமல் தனித்து நின்று, காலகதியில் வழக்காறற்று அழிந்தது. யோசித்துப் பார்த்தால் உமக்குத்தான் பாஷையில்லை, அக்ஷரமில்லை என்று சொல்லலாம்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகின்றீரே?

முத்தமிழ்ப் புலவர்—ஐயா! சற்றுக் கவனியும், பாஷைக்கு லக்ஷணம், அதற்கு உரியவரால் பேசப்பட வேண்டும். ஸம்ஸ்கிருத பாஷை பேசப்படும் வழக்காறற்றிருக்கிறது. அல்லது அந்தப் பாஷைக்கு எழுத்தாயினும் உண்டோ என்றால், அதுவும் இல்லை. ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குச் சொந்தமான எழுத்து இல்லாமையால், நாகரம் என்னும் எழுத்தையே ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு உரியதாக எடுத்து வழங்கிக் கொண்டனர். இதனாலே உமக்குப் பாஷையே இல்லை என்று ஏற்படுகிறதல்லவா?

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆஹா! வெகு தூரம் வந்துவிட்டீரே. 'குப்பை யுயர்ந்தது, கோபுரம் தாழ்ந்தது' என்பது இங்கேயே விளங்கிவிட்டதே. உங்கள் அக்ஷரமெல்லாம் ஆரியத்திலிருந்து வந்தவைகள்தாமே. இன்னும் பல அக்ஷரங்கள்

எமது பாஷையில் இல்லாமலும் இருக்கின்றன. போகட்டும். 'ஸஹஸ்ர தளாம்புஜம்' என்று உம்முடைய தமிழ் எழுத்துக்களாலேயே எழுதும் பார்ப்போம்.

முத்தமிழ்ப்புலவர் — எழுத்துக்கள் ஆரியத்தினின்று தமிழுக்கு வந்தனவென்றும், தமிழிலிருந்து ஆரியத்திற்கு வந்தனவென்றும் வாதிப்பது வீண். தனிமொழி ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியே எழுத்துக்கள் உண்டு. அவ்வெழுத்துக்களும் அந்தந்தப் பாஷையில் வழங்கும் சொற்களுக்கேற்க அமைவனவாகும். ஒரு பாஷைக்கு வேண்டிய எழுத்துக்கள் மற்றொரு பாஷைக்கு வேண்டா. ஆகையால், நீர் இப்போது சொல்லிய சொற்றொடரின் உச்சரிப்பு எமது மொழியில் வேண்டாமையால், எமக்கு அவ்வெழுத்துக்கள் இல்லாதொழிந்தன. அதனால் எமது பாஷைக்கு இழிவு உண்டாவதில்லை. எங்கே இப்போது நீர், 'வாழைப்பழ வற்றல்' என்பதை உம்முடைய ஆரிய எழுத்தினாலேயே எழுதும் பார்ப்போம்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — அதை எம்மால் எழுத முடியாது. அந்த அக்ஷரங்கள் எமது பாஷையில் இல்லை. அப்படியில்லாதது ஒன்று இரண்டாகத்தான் இருக்கும். உங்களுக்கு இல்லாதது நூற்றுக்கணக்காக இருக்கிறது, இதற்கென்ன சொல்லுகின்றீர் ?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — இதற்குத்தான விடை இல்லை! ஐயா! ஒன்றுக்குப் பலவாக எழுத்துக்களை உண்டாக்கி பாஷையின் வரிவடிவை அதிகப்படுத்துவதால் பயன் என்ன? ஒரு ககரத்திற்கு உங்களுக்கு நான்கு ககரங்கள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் தனித்தமிழுக்குப் பயனில்லை. அன்றி, அங்கிலமொழி இருபத்தாறு எழுத்துக்களாலும், பிரெஞ்சு மொழி இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களாலும் இயன்றிருக்கின்றன. இதனால் அப்பாஷைகளுக்கு இழிவோ? எழுத்துக்கள் எவ்வளவு சுருங்குகின்றனவோ அவ்வளவும் சுலபமும் அழகும் அமையும்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர்—ஆஹா! நீர் வெகு சாதுரியமாகச் சம்பாஷிக்க அப்பியசித் திருக்கின்றீர் உம்முடைய பாஷையை ரக்ஷித்துக் கொள்வது மன்றி, எம்முடைய பாஷையை ஏளனமும் செய்கிறீரே! இருக்கட்டும், வேத புராண இதிகாசங்கள், மந்திரங்கள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் உம்முடைய பாஷையில் என்ன உண்டு?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஐயா! தமிழர்களுடைய கொள்கை, சமய விசாரணை, ஒழுக்கம் முதலிய யாவும் முற்றும் வேறானவை. ஆரியமொழியின் கலப்பும், ஆரியரோடு நட்பும், தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் உண்டான பின்பு, அவை யெல்லாம் மாறுபட்டன. ஆனல், நாம் கொண்ட விஷயம் மதவிஷயமன்று. தமிழ் தனிமொழியா? அல்லவா? என்பது, அதனையே இங்கு விளக்கினேன்.

பாகவதர் — ஐயா! அது அவ்வாறன்று. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த பிரமாணங்களைச் சொல்லுகிறேன்; அதனை எவரேனும் மறுக்க முடியுமா பாரும். தமிழ் ஒன்றே தனி மொழி, அது தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவது, பரமபதத்தில் எம்பெருமான் வழங்குவதும் இத்தமிழ் மொழியே இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் இதனையே வழங்குதல் தகாதென்று திருவுளங் கொண்டு அவர்களுக்காகத் தனியே ஸம்ஸ்கிருதம் என்னும் வேறொரு பாஷையைச் சிருட்டித்துக் கொடுத்தருளினர். அதனால் அவர்களுக்கு வேண்டிய வேத புராண இதிகாச சாஸ்திரங்களையும் அந்தப் பாஷையிலேயே இயற்றி யருளினர். இவை அனைத்தும் அநாதியாய் நமது தமிழ் மொழியில் அமைந்திருக்கின்றன.

விருத்தம்

‘இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதல்வன் றன்னை
இருநிலம்கால் தீநீர்விண் பூத மைந்தாய்
செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல் லாகித்
திசைநான்கு மாய்த் திங்கள் நாயி றாகி
அந்தரத்தின் தேவர்க்கு அறிய லாகா
அந்தணனை அந்தணர்மாட்டு அந்தி வைத்த
மந்திரத்தை மந்திரத்தில் மறவாதென்றும்
வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சம்மே.’

என்னும் பிரமாண வாக்கியமும் உண்டாயிருக்கின்றது. இந்த ஆதாரத்தினால் தமிழ் மொழியே ஸம்ஸ்கிருதத்தைவிட உயர்வானது என்றும் முந்தியதென்றும் நிலை நாட்டிக்கூறலாமே. இதை

விட்டு, நீர் என், அது வேறு, இது வேறு, அதுவும் தனிமொழி; இதுவும் தனிமொழி என்று சமத்துவங்கூறி, ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு உயர்வையுண்டாக்குகின்றீர்? ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழே முந்தியமொழி யென்று பின்னிடாமற் கூறுமே.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆமாம்; நீர் சொல்லிய பிரமாணத்தில் பெருமான் தென் மொழியாகவும் வடமொழியாகவும் இருக்கிறார் என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இரண்டும் சமத்துவமானவை யென்பதன்றோ விளங்குகின்றது.

பாகவதர் — அந்தப் பாசுரத்தின் தாத்பரியம் அப்படியானாலும், அதன் சொற்பொருளை ஆராய்ந்தால், சிறப்பு நமது தமிழ்மொழிக்கே ஏற்படுகின்றது; எவ்வாறெனில், கிடக்கை முறையில் நமது தமிழ் மொழி முன்பு கூறப்பட்டிருக்கிறது, அதுவுமன்றி 'செந்திறத்த' என்னும் அடைமொழியும் நமது தமிழுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால், தமிழ் மொழியே முந்தியதும் சிறப்புடையதும் என்பது ஏற்படுகிறதே.

முத்தமிழ்ப் புலவர்—சரி, சரி, இதுவும் சிறப்பே. ஆயினும் நாம் சொல்வது பக்ஷபாதமாகத் தோற்றும். இதோ நமது நண்பர் பாஷைநூற் புலவர் இருக்கின்றார்; அவர் பக்ஷபாதமின்றிப் பல பாஷைகளின் தோற்றங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்தவர். அவரே இதனை விளங்கக் கூறட்டும்.

பாஷைநூற் புலவர் — நம்மையேன் நடுவில் இழுக்கின்றீர்கள்; நீங்கள் எதற்கும் கடவுளைக்கண்டவர்கள்.

உங்களுக்கு உண்ணவும் உடுக்கவும் பேசவும் கற்றுக் கொடுக்கக் கடவுளே வருவார். கடவுளின் வாக்கிலிருந்து ஒரு பாஷையும், மூக்கிலிருந்து ஒரு பாஷையும், உடுக்கிலிருந்து ஒரு பாஷையும் உண்டாவது வழக்கம். இந்தக் கட்டுக் கதைகளை உங்களுடைய மண்டையினின்றும் நீக்க வல்லார் யாவர்! உங்கள் வழி உங்களுக்கு, எங்கள் வழி எங்களுக்கு; ஒன்றுக்கொன்று துணைப்பட்டு வாராது. நீங்களே அதைப் பேசி முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — இவ்வாறு சொன்னால் எப்படியாகும்? எங்கள் வழியெல்லாம் விட்டுத்தானே உங்கள் வழிக்கு வந்திருக்கின்றோம். இனி, உங்கள் வழிதான் சிறக்கும்போல் காண்கின்றது. இருவர் மாறுபட்ட காலத்தில் அவர்கள் ஐயந்திரச் சிக்கறுப்பதன்றோ கற்றோர் கடமை. ஆதலால், தயைசெய்து உள்ளதை உள்ளவாறு உரைக்கவேண்டும்.

பாஷைநூற் புலவர் — ஆனால் சரி, எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரன் தான் காரணம். ஆயினும், ஒரு பாஷையை உண்டாக்க ஈசுவரன் வேண்டுவதில்லை. அப்படி ஈசுவரனே பாஷையை உண்டாக்கினவரானால், உலகத்தில் இத்தனை பாஷைகளும், இத்தனை மதங்களும், இத்தனை அபிப்பிராய பேதங்களும், பிறவும் ஏற்படவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரே பாஷை, ஒரே மதம், ஒரே அபிப்பிராயமாக அமைந்திருக்கும். ஒரு பாஷை

முதலில் கை கால் முதலிய உறுப்புக்களின் சைகை யளவிலிருந்து, நாளடைவில் ஒலிவடிவை யடையும். அது, பல காலம் சென்றபின் வரி-வடிவை யடையும். அதற்குப் பின்பே, அப் பாஷை விருத்தி யடையத் தொடங்கும். அப்-படி வளரும்போது மற்றப் பாஷைகளோடு கல-ந்து உறவாடாத பாஷை நாளடைவில் இறந்து-படும். இதன் விஷயம் விரிக்கிற்பெருகும். தமிழ் மொழியை ஆராயப் புகுந்தால், அது தனித்து இயங்கும் வன்மையோடு, இலக்கண அமைதி, சொற் பாகுபாடு, பொருட் பாகுபாடு, செய்யுட் பாகுபாடு முதலிய யாவும் செப்பமாக அமையப் பெற்றிருத்தலால், அத் தமிழ்மொழி தனிமொழி என்பதில் ஓர் ஐயப்பாடு மில்லை.

முத்தமிழ்ப் புலவர் — கேட்டீரோ, வித்வஜ்ஜந சேக-ரரே! இவ்வளவு நேரம் என்னோடு வீணுக வாதிட்டீரே.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — சரி, உம்முடைய கட்சிதான் ஜயித்தது. இதுவரையில் தமிழ்ப்பாஷை ஆரி-யத்திலிருந்து வந்ததென்றே எண்ணியிருந்தேன். நான்மட்டுமா, தமிழ்ப் புலவர்களும் அப்படித் தான் எண்ணியிருந்தார்கள், எண்ணிக்கொண்-டும் இருக்கிறார்கள். இன்றுதான் இந்த நூதன விஷயம் கேள்விப்பட்டேன். அதுவும் உண்மை-யாகத்தான் காணப்படுகிறது. அது இருக்கட்-டும்; ஆரியத்திலிருந்து பல பாஷைகள் உண்டா-யிருக்கின்றனவே, அதைப் போல், உம்முடைய

தமிழ்ப் பாஷையிலிருந்து எந்தப் பாஷையாவது பிறந்த துண்டா ?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆகா ! அதற்கென்ன தடை ; நான் கடவுள் வணக்கம் சொன்னபோது அதில் வந்ததைக் கவனிக்க வில்லையோ ?

வித்வஜ்ஜன சேகரர் — இல்லையே, அதென்ன? சொல்லும் கேட்போம்.

முத்தமிழ்ப் புலவர் —

‘ கன்னடமும் களிதெலுங்கும்
கவின்மலையா ளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே
ஒன்றுபல ஆயிடினும் ’

என்று வாசித்தேனே.

வித்வஜ்ஜன சேகரர் — அப்படியா, தெலுங்கும் தமிழிலிருந்துதான் பிறந்ததோ ? அது ஆரிய சம்பந்தம் பெற்றல்லவோ இருக்கிறது ?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — ஆமாம், அதன் இலக்கியம் தமிழ்; இலக்கணம் ஆரியம் ; அதனால் அவ்வாறு தோற்றுகிறது.

வித்வஜ்ஜன சேகரர் — தெலுங்குப் பாஷையின் இலக்கியம் தமிழிலிருந்து வந்ததென்பது எப்படி ?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — மற்றொன்றும் வேண்டாம். உடலின் உறுப்புக்களையும், எண்களையும் நீர் வரிசையாகச் சொல்லிப் பாரும், தெரிகிறது.

தலை — தல		ஒன்று — ஒகடி	
மூக்கு — முக்கு		இரண்டு — ரெண்டு	
கை — செயி		மூன்று — மூடு	
கால் — காலு		நான்கு — நால்கு	
விரல் — வேலு		ஐந்து — ஐது	
பல் — பல்லு		ஆறு — ஆறு	
கண் — கன்னு		ஏழு — ஏடு	
செவி — செவி		எட்டு — எனிமிதி	
உடல் — ஒடலு		ஒன்பது — தொம்மிதி	
முதலியன.		பத்து — பதி	

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — சரிதான், இந்தப் பதங்களெல்லாம் தெலுங்கிலிருந்து தமிழில் வந்திருக்கப்படாதோ? தமிழ்ச்சொற்களே என்பதற்கு உமக்கு என்ன ஆதாரம்?

முத்தமிழ்ப் புலவர் — சரி, நீர் கேட்பதும் நியாயந்தான். சொற்கள் ஒரு பாஷையினின்றும் மற்றொரு பாஷைக்குச் சென்ற விஷயம், அவற்றின் சொற்பொருளினால் அறிய வேண்டும். இப்பொழுது 'வெண்ணெய்' என்னும் சொல்லை ஆராய்வோம். வெண்ணெய் என்பது தமிழ்ச்சொல். வெண்மை நெய் என்னும் இரண்டு சொற்கள் ஒரு தொடராயின; அதற்கு வெண்மையாகிய பசை என்பது பொருள். இதனைத் தெலுங்கர் 'வென்ன' என்கின்றனர். அதற்குச் சொற்பொருளின்றி, இடுகுறியாக வழங்குகின்றனர். இதனால், தமிழ் மொழியைத் தெலுங்கர் உபயோகித்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஐயா! இதுபோலவே,

சிறு + எலி = சிற்றெலி என்னும் தமிழ்மொழியை, சிறு + எலுக = சிட்டெலுக என்றும், குறு + உயிர் = குற்றுயிர் என்னுந் தமிழ்மொழியை, குறு + உசுரு = குட்டுசுரு என்றும் வழங்குகின்றனர். இவ்வாறு மற்றவற்றையும் விரிக்கிற் பெருகும்.

வித்வஜ்ஜந சேகரர் — ஆமாம், விஷயங்கள் சரியாகத்-தான் இருக்கின்றன; வீணே வாதிப்பதில் பயனென்ன, தமிழ் தனிமொழி யென்றே ஏற்படு-கின்றது.

VI. சுகாதார தருப்பணம்

உழைப்பு — எடுத்தாளாத பொருள் உதவாது. துலக்காத ஆயுதம் துருப்பிடிக்கும். உழைப்பில்லாத உடல் உரங்கொள்ளாது. உழவு, கைத்தொழில் முதலியவற்றைச் செய்வோர் உடலுரம் பெற்று நோயின்றி, பலாட்டியராக நீடிய ஆயுள் பெற்றிருக்க, யாதொன்றுஞ் செய்யாமல் சோறுண்டு சோம்பி யிருப்பவர். தேகபலமின்றி மெலிந்திருப்பதும், அடிக்கடி வைத்தியரைத் தேடித் திரிவதே உத்தியோகமாக இருப்பதும் பிரத்தியக்ஷம். வாணிபம், இலிகிதம், உபாத்திமை முதலான தேகப்பிரயாசை யில்லாத ஜீவனோபாயமுடையவர்களும், யாதொரு தொழிலும் இன்றிப் பிதுரார்ஜிதமான பொருளுதவியால் உண்டு உடுத்து நாள்கழிக்கும் சுகஜீவிகளும், கல்விகற்கும் மாணாக்கர்களும், தாந்தாம் உண்டவுணவு ஜீர்ணமாகி உடலில் உதிரம் பாவி உறுப்புகளும் நரம்புகளும் உரம்பெறும்பொருட்டு ஏதாவது ஒரு விதத்தில் உழைப்புக்கொள்வது இன்றியமையாதது. சரீரப்பிரயாசை கொள்ளாவிடின் இன்னோரன்னோர் அஜீர்ணம், காய்ச்சல், கைகால் பிடிப்பு, ஸ்தூலம், பாரிசவாய்வு, துர்ப்பலம் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பெறுவர். இவர்களுக்கு ஔஷதங்கள் தற்கால பரிகாரமேயன்றி வேறாகா. இவர்களுக்கு உழைப்பே பரமௌஷதம். இந்தப் பரமௌஷதங் கொள்ளாவிடின், இந்த ரோகங்கள் கஷ்டசாத்தியமும் அசாத்தியமுமான ரோகங்க ளாகிவிடும். தங்கள் இருப்பிற்கும் வயதுக்கும் தேக இயற்கைக்கும் ஏற்றபடி, சிலம்பப்பயிற்சி, மல்லயுத்தம், குதிரை

சாரி. வெளிக்காற்றில் கால்நடையாய் உலாவிவருதல், ஆறு குளங்களில் நீந்துதல், சந்தவை முதலியன வைத்துப் பயிரிடல் முதலியவற்றில் ஏதாவது இவர்கள் இரண்டு மூன்று நாழிகைநேரம் தினக் கிரமமாக அநுசரித்து வருதல்வேண்டும். இங்ஙனம் அநுசரிப்பது எவரினும் நகரவாசிகளாயவர்க்குப் பின்னும் அவசியம். உலாவிவருதலுக்கு மாலைப் பொழுதினும் காலைப்பொழுதே உத்தமகாலம். சூரி-யன் உக்கமிக்குங் காலத்தைவிடப் பகற்காலத்தில் வேலைசெய்தலே ஆரோக்கியத்துக்கு ஏதுவாகும்.

யௌவன பருவத்தில் காளைகள்போல் ஆடி-யோடி உலாவாமல், எழுவதும் இருப்பதுமே மகாப் பிரயாசையாக இருப்பார்கள் விகடமான மன்னார்-சாமி விக்கிரகங்களை. ஏன்? இவர்களை எடுக்கவும் பிடிக்கவும் உரமான ஆள்கள் வேண்டுமாதலால், இவர்கள் பாரமான சுமைகளே; உண்டவுணவு ஜீர்-ணியாமையால் இவர்கள் கட்டுச்சோற்று மூட்டை-களே; உவமையாகு பெயர்க்கு ஓர் உதாரணமாக இவர்களைக் குதிர் என்று கூறின், தமிழ்ப்புலவர் நம்மை வாதுக்கழைப்பாரோ? யாதொரு வினையும் இன்றி எழுவாயுருபுகளாய் இருக்கும் இவர்களைக் காரகவேதுவாக்கிப் பயனிலைகொடுத்து முடிவுகாட்-டாவிடின், நன்னூல் கற்றதனாலாய பயனென்? முத்த-சமான இவர்களைக் குணமாக்குதல் வேண்டும். உண்டு உடுத்து எதிர்மறை வினையெச்சமாய இவர்களை உட-ன்பாட்டுத்தெரிநிலை நிகழ்கால எதிர்கால முற்றுவினை-போடு முடிக்கவேண்டும். நிலைத்திணைப் பொருளான இவர்களை இயங்குதிணைப் பொருளாக்கவேண்டும்.

ஜீவனத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களும், தேக சௌக்கியத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களும், வயது தேகவலிமை முதலியவற்றிற்கு ஏற்ற அளவாகவன்றி அதிகமாக உழைப்புக்கொள்வதுங் கெடுதி விளைக்கும். கல்வி கற்பதும், நூல்கள் எழுதுவதும், விஷய சிந்தனை செய்வதும், வாதஞ்செய்வதுமான மனோவியாபார முள்ளவர்க்கும், மனத்தை மிகவும் வருத்தி உழைப்பதுங் கெடுதியேயாகும். மனமொழிகளாற் செய்யுந் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னே விட்டொழிக. இந்தத் திரிகரணங்களில் ஆதியும் அந்தமும் இதரே தரம். இவ்விரண்டில் ஒன்று ஏறுபடியாயின் ஒன்று இறங்குபடியாம். இவ்விரண்டையும் ஏறுமாறின்றி இணைத்துப் பிணைப்பவர்களே எண்ணிய இலக்கை எளிதின் எய்துவோராவர். ஏனையோர் வில் நாணற்றவராவார். வாயால் மொழிதலான தொழிலையும் மிதமாகவே செய்க.

உண்டி — அன்னம் ஒடுங்கினால் ஐந்தும் ஒடுங்கும். அன்னமயம் பிராணமயம். ஊணற்றபோதே உடலற்றுப்போம். உண்டவன் உரஞ்செய்வான், உண்டார் மேனி கண்டால் தெரியும். ஊணினால் புத்தி; (பூணினால் சாதி.)

உணவின் அளவு இவ்வளவு என நிறுத்திட்டமாக உரைத்தலரிது. அவரவர் கொள்ளுதலான உணவின் அளவு, அவரவர் உடலின் அளவுக்கும் உடலுூரத்தின் அளவுக்கும், உழைப்பின் அளவுக்கும் ஜீர்ணசக்தியின் அளவுக்கும் ஏற்றதாக இருக்கும். உண்ணும்போது, இன்னும் அவசியமில்லை, உண்ட இவ்வளவே போதும் என்கிற உணர்ச்சி ஒவ்வொருவருக்.

கும் இயல்பாக உண்டு. அவ்வுணர்ச்சியின் அளவாக உண்பதே மிதமான ஊண். அதுவே அவரவர்க்கு அவசியமான அளவு; அவ்வளவுக்கு மிஞ்சினால் அமு-தமும் விஷமாகும். 'மீதூண் விரும்பேல்.' 'உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு.' 'ஊணன் கருமமிழந்-தான் (உலுத்தன் பேரிழந்தான்) அன்னசாரணை அதி கமானால் அக்ஷரசாரணை குறையும்.' மட்டான போச-னம் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சி' அளவுக்கதிகமாக உண்-பார்க்கு லங்கணமே பரமௌஷதம்.'

இங்ஙனம் அளவாக உண்ணுமிடத்தும் தேக-வியல்பு காலவியல்புகளோடு மாறுகொள்ளாதனவும் சுவை வீரியங்களால் தம்முள் மாறுகொள்ளாதன-வுமான உண்டிவகைகளையே உண்டல் வேண்டும். வைத்தியங் கொஞ்சமேனுந் தெரியாதவர்கள் இல்லை. பகுத்தறிவெய்திய அளவில் அதையெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அனுபவத்தால் அறியலாம்.

'மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்.'

இங்ஙனம் தேகவியல்பு முதலியவற்றோடு மாறு கொள்ளாத உணவை மிதமாக உண்பதே நீடிய ஆயுள் பெறுதற்கான உபாயமாம்.

'அற்றா லளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்றா னெடிதுய்க்கு மாறு.'
'மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா டில்லை யுயிர்க்கு.'

'பசித்தால் உண்க; தாகமெடுத்தால் தண்ணீர் குடிக்க' என்பர் ஆங்கிலேயர். 'நாலந்தான் வந்திடினும் பசித்தொழிய உண்ணேல்' என்றார் தேரையரும்,

'அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.'

ஜீர்ணசக்தி மிக்கவர்கள் நாள்தோறும் மும்முறை நான்முறை உண்பதோடு இடையில் சிற்றுண்டி கொள்ளுவார். ஜீர்ணசக்தியோடு தேகவுழைப்புள்ளவர்கள்; இடைவேளைகளில் சிற்றுண்டிகொள்ளினும் கொள்ளாவிடினும் இரண்டு போதுண்பதே தேகாரோக்கியத்துக்கு அனுகூலமாகும். தேரையரும், 'உண்பதிரு பொழுதொழிய மூன்றுபொழுதுண்ணோம்' என்றனர்.

'ஒருபோது யோகியே ஒண்டொடீர்க்கை மாதே
இருபோது போகியே யென்ப — திரிபோது
ரோகியே நான்குபோ துண்பான் உடல்விட்டுப்
போகியே யென்று புகல்.'

உழைத்தல் செய்தவுடனே உண்ணுதலும், உண்டவுடனே உழைத்தலும் ஆகா. உண்டபின் தாம்பூலந் தரித்தலால் உற்சாகம், ஜீர்ணவிருத்தி முதலான பலநன்மைகள் உண்டாவதாக நமது மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தாம்பூலந் தரிப்பது நமது தேசாசாரம். 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாங் கண்ணன்' என வருவதுங் காண்க. உண்டபின் அல்லது இடைவேளைகளில் தாம்பூலங் கொள்வது கூடாது. 'ஊண்பாக் கொழிய வீண்பாக்காகாது' என்றது முதுரை.

தாகம் என்பது தமிழில் நீர்வேட்கை எனப்படும். இஃது எல்லார்க்கும் இயல்பு. நீர்வேட்கையை வேறொன்றால் தீர்ப்பது ஆகாது. சிலர் நீர்வேட்கையை அடக்க மதுபானஞ் செய்கின்ற துராசாரத்தை மேற்கொள்ளுகின்றனர். 'எஞ்ஞான்றும்

நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்,' 'தண்ணீரிலிறந்தவரி லும் சாராயத்திலிறந்தவர் அதிகம்.' மதுபானம் சீதள மித மண்டல தேசாசாரம். அம்மண்டலத்தவரும் அதனை அமிதமாகக் கொள்வதால் அநாசாரமாகக் கொள்கின்றனர். அவர்களுள்ளும் பலர் இப்பொழுது அதனைக் கடிகின்றவ ராகின்றனர். மற்ற துராசாரங்களோடு சேர்ந்து, 'இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும் திரு நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு' எனக் கூறியிருப்பது காண்க. 'குடி, சூது முதலிய குடியைக் கெடுக்கும்'.

உறக்கம்—புலி, சிங்கம் முதலிய சில வனவிலங்குகள் மாத்திரமே புதர், குகை முதலிய இடங்களில் பகலில் ஒளித்து உறைந்து உறங்கியிருந்து இரவில் இரைதேடப் புறப்படும். பகற்குருடான கூகை முதலிய சில பக்ஷிகளும் பாழ்ம்பொந்துகளில் தங்கியிருந்து இரைகொள்ள இரவில் வெளிப்படுகின்றன. மாலையானல் பக்ஷிகளெல்லாங் கூட்டில் அடைகின்றன; வனவிலங்குகள் ஓரிடமடைந்து உறங்குகின்றன. சில விருக்ஷங்களும் இலையோடு இலை குவிந்து உறங்குவன போல்கின்றன. விருக்ஷங்களில் ஓரின மரம் தூங்குமூஞ்சி மர மென்றே பெயர் பெறுகின்றது. கள்வர், காவலாளர் முதலிய சிற்சிலர் தவிர மக்களும் இரவில் நண்டபின் உறங்கிவிடுகின்றனர். ஜீவியாதையின்பொருட்டுப் பகலில் உழைப்பதும் அவ்வுழைப்பின் அயர்ச்சியால் இரவில் உறங்குவதும் பொதுவில் ஜீவர்களின் பிரகிருதியாக இராநின்றது. யாதொரு அவசரநிமித்தமாக ஓர் இராமுழுவதும் விழித்திருந்தவர்கள் மறுநாளில் தாங்கள் வழக்கமாகச் செய்யுந் தொழிலைச் செய்ய

இயலாமல் இடர்ப்படுவது இயல்பு. சில தேசங்களிற் சில குற்றங்களுக்குக் கண்ணிரப்பையைச் சேதித்து விடுகிற தண்டம் விதிக்கப்படுகிறது. அவ்வித தண்டம் பெற்றவர் உறக்கம் பிடியாமல் சிலநாளில் மரணமடைகின்றனர். இடை இடையில் ஆறவிடாமல் எந்நேரமும் இயக்கப்படும் இயந்திரங்கள் விரைவில் பழுதடைந்து பயனற்றனவாகின்றன. ஆகவே இளைப்பாறி அயர்ந்து நித்திரைசெய்வது ஜீவவர்க்கங்களனைத்திற்கும் அவசியம் என்பது தெளியப்படும். பகலில் தொழில் செய்து உழைக்கும்போது சில தாதுக்கள் தேய்தலாய்க் கழிகடையாகின்றன. அவை இரவில் நாம் அயர்ந்து நித்திரைசெய்கையில், இரத்தவோட்டத்தினால் மறுபடியும் சரிவர நிரம்பி, மறுநாள் தேக உழைப்பிற்கு ஏற்றனவாகின்றன. உற்று நோக்கின், உறக்கமே, உழைத்துப் பழுதுற்ற உடலைச் சீர்செய்யுஞ் சிற்பி; அன்றாடம் மரித்தலான தாதுக்களை உயிர்ப்பிக்கும் சஞ்சீவி; உழைப்பால் வந்த அயர்ச்சியைப் போக்கும் உத்தம பரிகாரி; வாடிய மேனியை மாற்றேற்றி மினுக்கிக் காட்டும் பரிசனவேதி; இரவைப் பகலாக்கும் மாணாக்கர்க்கு உறக்கமே பகலை இராவாக்கிக்கொடுக்கும் மாந்திரிகன்.

உறக்கத்துக்கு உரியகாலம் இரவே. 'உறங்குவது இராவொழியப் பகலுறக்கஞ் செய்யோம்' என்றார் தேரையர். பகலி லுறங்குவது நோய்க்கிடம். 'பகல்வளரார் நோயின்மை வேண்டுபவர்.' இரவிலும் அர்த்த ஜாமம் உறக்கத்துக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. 'சேமம்புகினுஞ் சாமத்துறங்கு.' நள்ளிரவுக்குப் பின்னால் இரண்டு நாழிகை உறங்குவதினும்

கள்ளிரவுக்கு முன்னுள் ஒரு நாழிகை உறங்குவது உத்தமம் என்பது அங்கிலேயர்க்கும் அநுபவம்.

அதிகமாக உறங்குவது, சோம்பலுக்கும் அதனாலுளவாகின்ற குற்றங்களுக்கும் நோய்களுக்கும் காரணமாகும். அதனாலன்றோ, 'அனந்தலாடேல்' என்றார் ஒளவையார். 'கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகருணனுந் தோற்றுமனக்குப் பெருந்துயில்தான் தந்தாயோ, ஆற்ற வனந்தல் உடையாய்' என்றவாறு. வேண்டிய அளவுக்கு அதிகமாக உறங்குகின்றவர்களை நம்மவர்கள் மூதேவிக்கு உறைவிடமாக உரைப்பர். 'நித்திரை சத்துரு (தேரிழை சத்துரு)' என வழங்குவதும் அக்கருத்துப் பற்றியே யன்றோ? உறங்கும் அளவானது, அவரவருடைய தேகநிலைமைக்கேற்றதாயினும், சராசரியில் எழுமணிநேரம் போதுமானதென்று சுகாதார நிபுணர்கள் உணர்த்துகின்றனர்.

'பொழுதோடு படுத்துறங்கிப் பொழுதோடு எழுவதால் ஆரோக்கியமும் ஐசுவரியமும் அறிவின் தெளிவும் உண்டாகும்' என்றது, ஓர் அங்கிலேயப் பழமொழி. நமது மருத்துவ நூலும் அதிகாலையில் விழித்தெழுவதைத் துதித்தது. 'ஒன்பது அல்லது பத்து மணிக்குப் படுத்துக் கொண்டால் நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்கு எழுதலாகும். அர்த்தராத்திரியில் விழித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் தூக்கம் பிடியாமலிருப்பவர்கள் அதிகாலையில் விழித்தெழும் வழக்கத்தை அநுஷ்டிப்பாராயின், அங்ஙனம் நித்திரையின் இடையில் எழாமல் நல்ல நித்திரை செய்பவராவர் லௌகிக காரியங்களுக்கு உண்டாகிற இடை-

பூறுகளாலும் வேறு மனக்கவலைகளாலும் உறக்கம் பிடியாதவர்கள், உறக்கத்தி னிமித்தம் சாராயமுதலிய லாகிரி வஸ்துக்களையும், பூரணாதி முதலிய லேகியங்களையும் உண்ணலாகாது. இயற்கையாய் உண்டாகிற நித்திரையே நன்மையைத் தரும். படுக்கும்போது அன்றுடம் செய்த குற்ற நற்றங்களை ஆராய்ந்து பார்க்க, அன்றன்றளவில் அடைதலான நன்மையின்பொருட்டுக் கடவுளை நமஸ்கரித்து நிச்சிந்தையாகப் படுத்துறங்குவதே நன்மை.

வயிறு நிறைய உண்ட பின்பு, உடனே படுத்து உறங்குதலால், அமைதியின்மை முதலிய துர்க்குணங்கள் உண்டாகும். ஒன்றும் உண்ணாமல் பட்டினியாக உறங்கப் புகுவதும் ஆகாது. கனவு காண்டல் முதலியன இன்றி, மெய்ம்மறந்து உறங்குவதே நல்ல உறக்கமாகும். பலபேர் படுக்கும் அறைகளிலும் மிகவும் தாழ்வான அறைகளிலும் காற்றுத் தாராளமாகப் பரவுதல் இல்லாத அறைகளிலும் ஈரமான தரையிலும் படுத்துறங்குதல் தகாது. நிலமட்டத்தில் அசுத்தவாயு அளாவியிருத்தலினாலே கட்டிலின்மேற் படுத்துறங்குவதே உத்தமமாம். பலகணி முதலியவற்றின் மூலமாய்க் காற்று நேராக உடலின்மீது வீசும் இடத்தில் படுத்தலாகாது. படுக்கை யறையில் மல்லிகை முதலிய புஷ்பவகைகளும் மாரிக்காலத்தில் கும்பி சட்டி முதலியவைகளும் இருத்தலாகாது.

VII. புலவர் நேர்மை

தூயவாக் கலைத்திருவாற் றம்பிறரோ டொப்புறவர்
நாவா லுலகை நடாத்துவர்—பூவாழ்வின்
எயு மரசருமொப் பெய்தாரே யிகறிஞர்
ஆயும் புலவர்நெறி யாம்.

புலமையுடையார் அறிவுடைய மன்னரையும், மாதர், கல்வி அழகு முதலிய சிறப்பமைந்த புருடரையும், மல்லிகை முதலிய கொடிகள் மரங்களையும் பற்றி நிற்பின் விளக்கமுறுவர் எனப்படலால், கற்றறிந்த மேலோர் தன்னை அடுத்திருக்கும் அரசன் அவரது வறுமையைப் போக்கிப் பெருமையுண்டாக்கி அவரைப் போற்றிலனேல், அஃது அவனது மடமையை விளக்குமேயன்றி அதனால் அக்கல்விமானார்க்குக் குறைவாகாது. மணிகளின் குணமறியத் திறனற்ற ஒருவன், விலைபெற்ற சாதி மாணிக்கத்தைக் குறைபட மதிப்பானாயின், அஃது அவனது அறியாமையையன்றி, மணிக்குக் குறைக்கேடாமோ?

'கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை'

என்றவாறு, கல்விப் பொருளுக்கும் செல்வப் பொருளுக்குப் பேதவாசி யுண்டு. எங்ஙனெனின், செல்வம் அள்ள அள்ளக் குறைவுறும்; கல்வி அதனைச் சொல்லச் சொல்ல நிறைவுறும். செல்வம் கள்வரால் அபகரிக்கப்படும்; கல்வி அவ்வாறாகாது கற்றோரால் உபகரிக்கப்படும். செல்வம் துன்பத்தைக் கொடுக்கும்; கல்வி அத் துன்பத்தைக் கெடுத்து, இன்பத்தை

மடிக்கும். செல்வம் எரியில் வெந்துபோம்; கல்வி தீமுதலியவற்றால் அழிவுறாது. செல்வம் வெள்ளத்தில் அடிபடும்; கல்வி கற்றோர்தம் உள்ளத்திற் குடிபடும். செல்வம் அபாயத்துள் மடுக்கும்; கல்வி அவ்வபாயத்தைத் தவிர்க்கும், உபாயத்தைக் கொடுக்கும். செல்வம் பகைமையை உண்டாக்கும்; கல்வி அப்பகைமையினைப் போக்கும். செல்வம் நிலத்திற் புதைக்கப்படும்; கல்வி மனத்திற் பதிக்கப்படும். செல்வம் நாளுறும் உருமாயும்; கல்வி நாளுறும் உறுமேயாம். செல்வம் தாயாதிகளாற் பாகித்துக் கொள்ளப்படும். கல்வி அங்ஙனங் கொள்ளப்படாது. செல்வம் இவ்வுலகத்தே அழிவுறும், கல்வி அவ்வாறு அழிவுறாது. தன்னை யுடையவர்க்கு இந்நிலத்தில் எல்லா நலனும் அளித்து, செல்லும் உலகத்தும் உடன்சென்று, அவனை நற்கதியில் உய்க்கும். பலவாறு உரைக்கதென்? கல்வி அன்னைபோல் ரக்ஷிக்கும், தந்தைபோற் சிக்ஷிக்கும், மனைவிபோல் இன்பஞ் செய்யும், மைந்தன்போற் பணிசெய்யும். மற்றும் கற்ப தருப்போல எதனைத்தான் பயவாது?

‘ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து’

‘கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனே தீங்கவியாச் — சொல்வள
மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மன்றுறத்
செல்வமு முண்டு சிலர்க்கு’ [தந்

எனப்படுவன அதனது சிறப்பு நோக்கியேயாம். இத்திறத்த பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த கல்வியைத் தமக்கு நிலைத்த பொருளாக வுடைய அறிவினரைப் போற்-

றுதல் அரசர் கடமை. அங்ஙனம் அப்புலவரைப் போற்றாது புறக்கணிப்பரேல் அதனால் அக்கல்வி-யாளர்க்கு யாது தீதுமின்று. அறிவினரைப் பகைத்-தல் அரியபெரிய அல்லல்விளைக்கும் ஆதலின் எவரும் நற்கல்வியுடைய மேலோரைக் கோபப்படுத்தாது ஒழிக. காளமேகப் புலவரைச் சினமூட்டிய திருமலை-ராயன் புரம் அழிந்ததும், கவிச்சக்கரவர்த்தி யாகிய கம்பநாடரை எளிமைசெய்த சோழனுக்குற்ற சிறு-மையும், புகழேந்தியாரைப் பகைத்த ஒட்டக்கூத்தர் பட்டபாடும், காளிதாசரை இழிவுரைத்த போஜராஜன் செய்தியும் உலகறியாதோ?

‘பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல்’

என்றபடி, அறிவுடைய நல்லாரது நட்பை நழுவ விடுதல் பல்லாருடன் பகைத்தலினும் பதின்மடங்கு தீமை செய்யுமாயின், அன்னாரது பகையைத் தேடிக்-கொள்ளல் எத்துணைப் பெருந் தீங்கு இழைக்கும்! குணமென்னுங் குன்றேறி நிற்பவரான அவரது வெகுளி நிற்பது கணமேயாயினும் அதனினின்றுந் தப்புதல் அரிதென்றனரே! விற்போரினும் மற்போரி-னுஞ் சொற்போரே வலியுடையது. காவலரது கைச்-சாபத்தினும் நாவலரது வாய்ச்சாபமே கடுமையுடை-யது. வில்லம்பினும் சொல்லம்பே வெம்மையுடை-யது. இதனை,

‘வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினிய லம்பிரண்டாம்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே வெய்யதாம்—வில்லம்பு
பட்டதடா என்மார்பிற் பார்த்திபா நின்குலத்தைச்
சுட்டதடா என்வாயிற் சொல்’

என்பதனையும் அறியலாமே. இதுபற்றி யன்றே; 'வைத வையின் பராமரம் எய்தோனை, எய்த எய்-தவன்', 'சொல்லொக்குங் கடியவேகச் சுடுசரம்'; 'வைதா ரன்ன வாளிகள்' எனக் கம்பநாட்டாழ்-வாரும்; 'வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்-ளற்க, சொல்லே ருழவர் பகை' எனத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் கூறிப்போயினர்

இடையறாதொழுகும் மதப்பெருக்கை யுடைய வாரணத்தை நுண்ணிய நாரிற் பிணிக்கிடல் எவ்வ-ளவுங் கூடும்? அதுபோல, மிகச் சிறப்புற்ற நிலைபெற்ற கல்விச் செல்வப் பெருக்கையுடைய மேலோரை நிலை-யற்ற பொருட்செல்வச் செருக்கையுடைய அரசர் யாது செய்வல்லார்? அறிவுடையாரைப் பகைத்து யாவரே நிலைபெற்றார்? இதனை இனிவரும் சரிதையால் அறியலாம்.

ஸ்ரீ பக்திஸாரர் என்னும் ஒரு மகாயோகி ஒரு-கால், 'முத்திதரு நகரேழுள் முக்கியமாங் கச்சி' எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் காஞ்சிமா நகரடைந்து, அங்கு வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வித்தகனை பரம-னைப் பக்திசெய்து அயற்கணுள்ள பொய்கைக் கரை-யில் யோகத் தமர்ந்தனர். அக்காலை, அவரது பேர-ருளைத் தோன்றிய கணிகண்ணர் என்பவர் அவர்தம் அடியை அடைந்து அவர்க்குத் தொண்டு பூண்டு ஒழுகாநிற்க, அங்குப் பருவம் முதிர்ந்த பாக்கை யொருத்தி பக்திஸாரரது பாதமடைந்து பக்தியொடு பணிவிடை புரிந்து வந்தனள். ஒருநாள் யோகத்-தமர்ந்த அப்பெரியார் தமதருட்கண் விழித்து நோக்கி, அவளதுபத்திக்குத் திருவுளம் உவந்து; 'நினக்கு விருப்பம் யாது?' எனக் கேட்ப, அவள், அடிகேள்!

அடியேனுக்கு இம்மூப்பு ஒழிந்து நல்ல இளமை யெய்துமாறு அருள் புரிக' என்று வேண்டினர்; அவர் 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்றருளுதலும், அவள் உருவுந் திருவுமிக்க பதினெட்டாட்டைப் பருவத்துப் பாவையர்க் கரசியாய் விளங்கினள். அவளது அன்ன நடையும் மின்னினிடையும் மானின் விழியும் தேனின் மொழியும் பூந்தொடை வேய்ந்த கூந்தலும் ஒன்று-தல் மகளிர்தம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரத்தக்-கனவா யிருந்தமையின், அந்நகரை யாண்ட மன்ன-வனை பல்லவராயன் அவள்மீது விருப்பங்கொண்டு அவளை மணஞ்செய்துகொண்டான். ஒருநாள் பல்ல-வன் தனக்கு மூப்பு மேலிடுதல் கண்டு, தன் காதலியை நோக்கி, 'நினக்கு இவ்வாறு இளமை நேர்ந்தது எங்ஙனம்?' என, அவளும் முனிவரருளாற் பெற்ற பெற்றியை மொழிந்து, 'நீ நிச்சலும் நின்னகத்து உபதானங்கொள்ளவரும் **கணிகண்ணனை** வேண்-டினையாயின் அவரது சார்பால் அவர்தம் ஆசிரிய-ரான பக்திஸார முனிவரது அருள்பெற்று இன்ன-தோரிளமை பெய்தலாகும்' என்றனள். அரசனும் பொய்யின்பந் துய்த்தலிற் புத்திகொண்டவனாதலின் கணிகண்ணனை யழைத்து, 'நம்மாசிரியரை யாம் சேவிக்கலாம்படி அவரை எம்மில்லத்திற்கு எழுந்-தருளச் செய்யவேண்டும்' என்று வேண்ட, கணி-கண்ணனும் வேந்தனை நோக்கி, 'எம்மாசிரியர் எவரி-டத்தும் எழுந்தருளார்' என்றுரைப்ப, 'ஆயின், நீயேனும் எம்மேற் கவி பாடுக' என, அவர்,

'வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்
ஆய்கொண்ட சீர்வள்ள லாழிப்பிரா னெனக் கேயுளான்
சாய்கொண்ட விம்மையுஞ் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீகண்டு கொள்ளென்று வீடுந் தரும் நின்று நின்றே.'

என்றமையால், ‘யாம் நரஸ்துதி செய்யகில்லோம்; யாம் செய்ய உடன்படினும் எமது நா உடன்படாது கண்டாய்’ எனலும், பல்லவன், ‘நீர் நரஸ்துதி செய்யீராயினும் எம்மைமட்டுமேனும் பாடவேண்டும்’ என்று நெருங்கி வேண்டவே, அவர், ‘ஆடவர்கள் எவ்வா றகன்றொழிவார் வெஃகாவும், பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா-மீடியமால் நின்ற னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றே மன்றர் மதிற்கச்சி மாண்பு’ என்று பாடினார். அது கேட்டு அரசன், ‘நீர் எம்மைப்பாடாது இங்ஙனம் பாடியதென்னை?’ என்று சினந்து, அவரைத் தனது நாட்டைவிட்டு ஏகுமாறு ஏவினன்; அவரும் அச்செய்தியைத் தம் ஆசிரியரான பக்திஸாரர்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவ்யோகி கணிகண்ணரை நோக்கி, ‘நீர் செல்வீராயின் யாம் இங்கிருப்போமோ? யாம் அகல்வோமாயின் வெஃகாவின் எம்பெருமான் இங்குக் கண்டுயில்வானோ? அவனும் புறப்படவே, மற்றைப் பிரமன் முதலிய தேவர் இங்குளராவரோ? ஆயினமையின், இறைவனையும் எழுப்பி உடன் கொண்டுவருவேன்’ என்று, ஆண்டுச் சென்று, வெள்ளிமலைமேலே யொரு நீலமலைபோலே அநந்தன் மிசை அறிதுயில் அமர்ந்தருளும் ஆதிப பரமனடியைக் கிட்டி, ‘கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி, மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா-துணிவுடைய, செந்நாப் புலவனியான் செல்கின்றே னீயுமுன், பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், அப்பெருமானும் அங்ஙனமே அவரைப் பின்றொடர, அந்நகரத்து ஆலயங்களிலுள்ள கடவுளரும் உடன்செல்ல, முன்னம் ஐயன் வனஞ் செல்ல, அயோத்திநகர் பொலிவழிந்-

தனையே போல, அந்நகரும், கயங்கள் நீர் சுவறிக் காவிற்றருக்களும் வாட்டமுற்று; உதயாஸ்தமனமின்றி, இருள் மூடிப் பொலிவழிந்த தன்மையை அரசனும் கண்டு அமைச்சர் முதலோரோடு சென்று, இறை-வன் ஓரிரவு தங்கிய காரணம் பற்றி ஓரிரவிருக்கை என வழங்கும் இடத்திற் கணிகண்ணரைப் பணிந்து குறையிரந்து வேண்ட, அவரும் தம் ஆசிரியர்பால் அதனை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அம்முனிவர் அவரது விண்ணப்பத்திற்கு அருள் கூர்ந்து, அடியருக்கெளிய-னை சொன்ன வண்ணஞ் செய்த தேவனை அடிதொ-ழுது, 'கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமரு-பூங் கச்சி, மணிவண்ணா நீ கிடக்கவேண்டும் - துணி-வுடைய, செந்நாப் புலவனியான் செல்லகில்லேன் நீயு-முன், பைந்நாகப் பாய்விரித்துக் கொள்' என வேண்ட, அப்பிரானும் அவர் சொன்ன வண்ணமே செய்து அக் காஞ்சிமா நகரில் அமர்ந்தருளினன். ஆதலின், நல்லறிவாளரைப் பகைத்து உய்ந்துபோனார் ஒருவருமிலர். பிரமனுக்குத் தன் வாகனமான அன்னத்தின்மேற் கோபம் பிறந்தால் அது களித்து விளையாடும் தாமரை யோடையை நீர் சுவறச்செய்த-லன்றி, அதனுக்கு இயற்கையான க்ஷீர நீரங்களைப் பிரிக்கும் சக்தி சாதுரியங்களைப் போக்குதல் இயலா-தன்றே. அன்னணமே, புரவலர்க்குப் புலவர்மேல் சினம் உண்டாயின் அவரைத் தம் நாட்டினின்று நீக்கலன்றி அன்னார்க்குரிய கல்வியறிவைப் போக்கல் இயையுமோ?

வாளவிற்பொறும் தோள்வளையங்களும், சந்தி-ரன்போல விளங்கும் முத்துமாலைகளும், பனிநீரின்

நாணமும், கலவைப்பூச்சும், முடியிலணியும் மலர்களும் ஒருவனுக்கு அழகுசெய்வனவாகா. இலக்கண முதலிய நூல்களால் தூயதாகவும் தன்வயத்ததாகவும் செய்யப்பட்ட நற் கல்வி யொன்றுமே பேரழகு செய்வதாம்.

‘கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால்
மற்றோ ரணிகலன் வேண்டாவாம்’

முழு மணிப் பூணுக்குப் பூணும் வேண்டுமோ? பொன்னின் குடத்துக்குப் பொட்டிட்டுப் பார்ப்பார் உண்டோ? ‘யாரே அழகுக்கு அழகு செய்வார்?’ பொன்னையும் மணியையும் பூணும் மன்னவர் அவற்றை யணியாத மன்னிய புலவோரை மானுவரோ? பொன்னணியும் பிறவுறுப்பு. கண்மணியை நிகர்க்குமோ? ஆர கேயூராதி யணிகள் சின்னாளிருந்து பின்னு லழிவுறும்; வித்தியாபூஷணமோ எக்காலும் நிலைபெறும். புருடனுக்கு வேதமுதலிய வித்தைகளே அழகிய ரூபமாம். அதுவே உலகினரை இன்புறுத்துவது; கல்வியே புதைத்த பொருள்போலக் காலாந்தரத்தில் உதவுவது. கல்வியே பலவகை இன்பங்களையும் அவற்றிற்குச் சாதனங்களையும் கொடுப்பது; கல்வியே அழியாப் புகழை யளிப்பது. கல்வியே பரமானந்தத்தைப் பயப்பது. கல்வியே வேற்று நாடுகளில் உறவினர் போலப் பல்லுபசாரமும் புரிவது. கல்வியே உற்றுழி உதவுவது. மற்றுங் கல்வியே வேந்தரவைக்கண் விறலடைவது. செல்வம் இவ்வித மேன்மையினை யெய்துவதொன்றன்று. ஆதலின், கல்வியே விழுமிய பொருளாம். இத்தகைய நற்கல்வி யில்லாதான் பசுவெனப் படுவான்.

பகைவர் எறியும் ஆயுதங்கள் உடலிற்பாய்ந்து ஊறுசெய்யாதொழிய அவற்றைத் தடுக்குங் கவசம்போல ஒருவனுக்குப் பொறுமையுளதேல் அது, பிறர் சொல்லுங் கடுஞ்சொற்கள் நெஞ்சிற்றைத்து வருத்தாவண்ணம் அவனைக் காக்குமாதலின், அப்பொறையினும் கவசம் யாது செய்யவல்லது? பகைஞர்போல மனத்திற்குப் பெருந்துன்பம் விளைக்கும் கோபமுளதாயின், அதனினும் அவ்வொன்னலர் இழைக்கும் இன்னலியாது? நெருப்புப்போல எல்லாப் பொருளையும் நாசப்படுத்தும் தாயத்தாருளராயின், அவரினும் தீப்புரியத்தக்க தீமையாது? ஆரோக்கியத்தை அளிக்கும் மருந்துபோல ஒரு மித்திரனுளனாயின், அந்த ஔடதத்தாலாகும் பயனியாது? தனது விடத்தாற் பிராணிகளைக் கொல்லுங் கொடிய அரவுபோலத் துர்ச்சனர் உளராயின், அவ்வரவினால் வருந் தீங்கு என்னை? பல இன்பங்கட்குக் கருவியாய பொருள்போலச் சிறந்த கல்வியுளதாயின், அச்செல்வத்தால் ஆவதென்னை? உயர்ந்த அணிபோல அழகுசெய்ய வல்ல நாணமுளதேல், அவ் வணிகலனால் உளதாம் அழகியாது? பலரையும் வசங்கொள்ளுஞ் செங்கோன்மைபோலக் கவித்திறமை யுண்டாயின், அவ்வரசியலால் ஆவதென்? அன்றியும், தமர்கள் தூற்றாவண்ணம் அவர்பாற் கண்ணோடி அவரது கருத்தைப் பின்செல்லுதலையும், அடிமைகள் நீங்குறுவாறு அவரது வறுமைப்பிணியைப் போக்கவல்லதோர் தகைமையும், தன்மைமீறிச் செல்லாவகை மூர்க்கரையும் அடக்கலும், சாதுக்கள் மனம் வருந்திக் கலங்காவண்ணம் அவர்பால் ஆதரமும், பண்டிதர் தம்மை இகழ்ந்து தள்ளாதபடி அவர்முன் மனமொழிமெய்-

களில் ஒத்து நடத்தலும், பகைவர் தம்மை வெற்றி-கொண்டு கீழ்ப்படுத்தாது அவரெதிரில் ஆற்றலும், தம்மை முதலறக்கெடச் சபிக்காதபடி குரவிடத்துப் பொறுமையும் ஆகிய இப்பெருங்குணங்கள் எவர்பால் உள்ளனவோ, அவரே உலகினர்க்கு இந்நற்குணங்களைப் போதிக்கத் தக்கார். மேலும், பெரியாரது சேர்க்கைப் புத்தியின் மந்தத்தைப் போக்கும், வாக்கில் சத்தி-யத்தை நிறுத்தும். யாவரிடத்தும் நன்குமதிப்பை உண்டாக்கும். அறத்தைப் போதித்து மறத்தைச் சேதித்துவிடும். ஞானத்தைக் கொடுத்து ஈனத்தைக் கெடுக்கும். எல்லாத திசையிலும் நல்லிசையைப் பரப்பும். இன்னம்; அறிவுடையாரோடு பழகுதல் மனிதர்க்கு மேவிறந்த நன்மையைத்தான் பயவாது! இத்தகைய பெருஞ் சிறப்பமைந்தவரும், புண்ணிய-வான்களும், ரசிகருமாகிய புலவர் என்றென்றும் எவ்-விடத்தும் வெற்றி பெற்று வாழக்கடவர். அன்னாரது புகழுடம்பிற்கு நரை திரை மூப்புப் பிணி மரணங்-களால் யாதும் அச்சமில்லை.

பாடசாலை வருஷோத்சவ முதலிய காலங்களில்
உபயோகித்தற்கான

நாடகபாடம்

குமணன்

இடம்—அரசன் அவைக்களம்

காலம்—முற்பகல்

குமணன் — (அமைச்சரை நோக்கி)

கடலுடை யுடுத்த கண்ணகன் உலகில்
மன்னிய மாந்தர்க் கின்னுயி ரெனவும்
மருவிய வுறுப்பின் இருவிழி யெனவும்
சுருங்கலி லொளியார் அருங்கல னெனவும்
நீடிய நல்லோர் நாடிய நிற்பது
அரும்பெறற் கல்வியே அரும்பெறற் கல்வியே
அதுதான்
இம்மைப் பயனும் அம்மைப் பயனும்
எளிதின் இயற்றும் அளியின தாகும்
நொந்த மனத்தின் வந்துறும் உவகையாம்
அகவிருள் நீக்கும் தகவுறு ஞாயிறும்
இறவாப் புகழை எழுமையும் நிறுவும்
பாவம் போக்கும் பண்பினை யாக்கும்
அறிஞர்ச் சேர்க்கும் அல்லவர்த் தீர்க்கும்
மன்னரை வணக்கும் மடமையை உணக்கும்
அதா அன்று
அறப்பெருங் கருணைக் கறிவே உருவாம்
அதனால்

கற்றா ருருவம் கடவு ளுருவே
கற்றார்க் காண்டல் கடவுட் காண்டலே
கற்றார்ப் பழிச்சல் கடவுட் பழிச்சலே
கற்றார்க் கடங்கல் கடவுட் கடங்கலே
கற்றார்த் தேடல் கடவுட் டேடலே
கற்றார்க் கீதல் கடவுட் கீதலே
கவிஞரைக் காணான் கடவுளைக் காணான்
கவிஞரைப் பரவான் கடவுளைப் பரவான்
கவிஞரைப் பழிக்கான் கடவுளைப் பழிக்கான்
கவிஞருக் கடங்கான் கடவுளுக் கடங்கான்
கவிஞரைத் தேடான் கடவுளைத் தேடான்
கவிஞருக் கீயான் கடவுளுக் கீயான்
அதனால்
இருந்தி வழுக்கி அருங்கவி வாணர்
குறைவற வித்தே இவருயிர் வளர்த்தி
செங்கோ லோச்சும் மங்கல அரசே
அரசெனப் படுமால் அமைச்சன் மீரே

அமைச்சர் — (வேந்தனை வணங்கி)

ஆஅதற் கையம் ஓதவும் உளதோ
ரவியறி யாவிடம் கவியறி யும்மே
ஆதலின் அன்னவ ரோதல் முறையே.

புலவர் — (அரசனை யணுகி)

(முதற் புலவர்)

ஒல்காச் சீர்த்தி மல்கிய குமணா
மன்னிய நின்மேல் நன்னயம் பெருக
வந்தா தரிக்கும் வரகுண வள்ளலென்
அந்தாதி யொன்றி னமைத்தனென் அரசே

(இரண்டாம் புலவர்)

கிஞ்சுக மொழிக்குங் கஞ்சுகம் வேண்டிப்
பஞ்சகம் பாடிப் பரிந்தனென் பண்ப

(மூன்றாம் புலவர்)

பாவையென் சிறுமி பருமணை முடிப்பக்
கோவையா வொருநூல் கோத்தனென் கோவே

(நான்காம் புலவர்)

ஊச லாட்டும் உறங்கவல் ஒழிக்கவென்
றாசனால் யாத்திங் குற்றனென் இறைவ

(ஐந்தாம் புலவர்)

மாலை மாற்றும் மாலையொப் பாய்சொல்
மாலைமாற் றீது பகிர்ந்தணி வள்ளால்

(ஆறாம் புலவர்)

நிலைப்பது தீத்த நேரடை வதனால்
கலம்பகம் பாடிக் கண்டனென் காவல

சுமணன்—(புலவரை நோக்கி)
சின்னாள் வாழ்வும் பல்பெரும் பிணியும்
கொண்ட மாந்தரை அண்டிப் புகழ்தல்
என்னே என்னே என்னே என்னே
செல்வஞ் சிறந்தும் தினையள வீயாப்
புல்லரில் லத்தைப் பல்கா லணுகி
நின்று நின்று நெடும்பனை யாகி
அற்றம் பார்த்தே ஆயின் அடைந்தே
இச்சகம் பலவும் இச்சையிற் பேசி

விச்சை பயின்றும் வினை யாக்கி
சித்தி பயில்வோர் தேகம் எனனக்
கருத்து விளைத்துக் காலு விளைத்து
நிலவு காத்தே எடுக்கிடுங் கிள்ளைபாய்
வாழு மெந்தும் வண்டமிழ்ப் புலவீர்
நம்மொழி வித்தா நன்னெறி வித்தா
கற்ற கலையின் கருத்து வித்தா
என்னரும் புலவீர் பன்னுவல் கேண்மோ

அந்தாதி யில்லவர் கந்தாதி பறைமின்
பஞ்சாக் கரற்கே பஞ்சகம் பாடுமின்
பாவைபங் கற்கே கோவை கூறுமின்
ஊசலாட் டியவற் கூசல்நூல் உரைமின்
மாலைமாற் றவாற்கே மாலைமாற் றிசைமின்
கலம்பகத் தவர்க்கே கலம்பகம் செப்புமின்
பாடப்பாடப் பயன்தரு வானை
வன்மை தருவான் வாழ்நாள் தருவான்
இல்லந் தருவான் எல்லாந் தருவான்
பெண்மை நிறைந்த பெண்டிரைத் தருவான்

பண்புறு மைந்தரைப் பாங்கிற் றருவான்
பீடு தருவான் பின்னாள் தன்னில்
வீடு தருவான் விரைந்து பாடுமின்
புகழ் துடம்பைப் புவியில் நாட்டுமின்.

புலவர்—(குமணனை நோக்கி)

உண்மை நெறியை உரைத்தனை புரத்தனை
நான்மறை முடிவில் நாடிய துணைத்தனை
பதியை பாவினைப் பாடத் தொழித்தனை
மறையை வாதனை வாழ்த்தத் தொழித்தனை

இன்மையே யிறைவனை யெத்தா தொழிந்தது
செல்லலே சிவனைச் சிந்தியா தொழிந்தது
அல்லலே யரனை அணுகா தொழிந்தது
நல்குர வரனை நணுகா தொழிந்தது
தரித்திரந் தலைவனைச் சாரா தொழிந்தது
இன்ப வுருவனைத் துன்பந் தொடருமோ
சாமி யில்லையேல் சாமியு மில்லையால்.

குமணன்—(புலவரை நோக்கி)

அந்தோ அந்தோ அருங்கவிப் புலவீர்
வறுமையான் வாடி வந்தனிர் நீரே
வெறுக்கையை யின்னே வெறுக்கக் கொண்மின்
செல்ல லொழியச் செல்வங் கொண்மின்
ஆசை தீரவே ஆசை கொண்மின்.

(பின்னர், அமைச்சரை நோக்கி)

முன்னுற வருவ முன்னுற மொழியும்
நன்னய மதியின் மன்னிய அமைச்சர்காள்
இக்கவி வாணர்க் கியன்றன யாவும்
தக்கண மீந்து தகவுற அனுப்புமின்

அமைச்சர்—(புலவரை நோக்கி)

மன்னிய சீர்சால் இன்னிசைப் புலவீர்
ஈண்டு வருக ஈண்டி வருக
சித்திரப் பட்டின் வத்திரங் கொண்மின்
அரதனப் பைம்பூண் அணியிவை கொண்மின்
பரிக்க லாற்றுப் பரியுங் கொண்மின்
இல்லெனுஞ் சொல்லினி இல்லா தொழிமின்.

புலவர்—(பரிசுபெற்று மன்னனை யணுகி)

மன்னர் மன்ன வளநிதி பெற்றேம்
இன்ன லொழிந்தோம் இன்ப மடைந்தோம்
இறைவ வாழி எந்தால் வாழி
மன்ன வாழி வள்ளால் வாழி
வாழி வாழி வாழிநின் வளம்பதி
வாழி மனையும் வாழி மக்களும்
வாழி கிளைஞர் வாழி
வண்மை யமைச்சரும் வாழிவா ழியவே.

PRINTED AT THE CHANDRA PRESS, MADRAS,— 1924.

வி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

பாட புத்தகங்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
முதல் பாட புத்தகம்	0	3	0
இரண்டாம் பாட புத்தகம்	0	3	6
மூன்றாம் பாட புத்தகம்	0	4	0
நான்காம் பாட புத்தகம	0	6	0
ஐந்தாம் பாட புத்தகம்	0	7	0
ஆறாம் பாட புத்தகம்... ...	0	7	0
ஏழாம் பாட புத்தகம்...	0	8	0
எட்டாம் பாட புத்தகம்	0	10	0
ஒன்பதாம் பாட புத்தகம்	0	10	0

திராவிட வாசகங்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
திராவிட பால பாடம்...	0	2	0
முதல் திராவிட வாசகம்	0	3	0
இரண்டாம் திராவிட வாசகம்	0	3	6
மூன்றாம் திராவிட வாசகம்	0	4	0
நான்காம் திராவிட வாசகம்	0	6	0

நூதன வாசக புஸ்தகங்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
நூதன முதல் வாசக புஸ்தகம்	0	3	0
நூதன இரண்டாம் வாசக புஸ்தகம் ...	0	3	6
நூதன மூன்றாம் வாசக புஸ்தகம் ...	0	4	0
நூதன நான்காம் வாசக புஸ்தகம் ...	0	6	0

கணித புத்தகங்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
புதுச் சட்டக் கணிதம் 2-3-ஆம் வகுப்பு ...	0	3	0
புதுச் சட்டக் கணிதம் 4-ஆம் வகுப்பு ...	0	6	0
புதுச் சட்டக் கணிதம் 5-ஆம் வகுப்பு ...	0	7	0

Caxton Press, Madras.